KARA McDOWELL

YOUNG

PE UN DRUM SAU ALTUL



O singură alegere.
Două ocazii să te îndrăgostești.

FICTION CONNECTION

TREI

KARA McDOWELL

YOUNG

PE UN DRUM SAU ALTUL

O singură alegere.
Două ocazii să te
îndrăgostești.

FICTION CONNECTION

TREI

KARA McDOWELL

YOUNG

PE UN DRUM SAU ALTUL

O singură alegere.
Două ocazii să te îndrăgostești.

FICTION CONNECTION

TREI

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Kara McDowell

Pe un drum sau altul

Traducere din limba engleză
de Camelia Ghioc



Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Carmen Botoşaru

Design și ilustrație copertă:

Andrei Gamarț

Director producţie:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Vlad Condur

Corectură:

Roxana Nacu

Oana Apostolescu

Titlul original: One Way or Another

Autor: Kara McDowell

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-0969-2

ISBN (PDF): 978-606-40-1167-1

ISBN (EPUB): 978-606-40-1426-9

Această carte e o operă de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi incidentele sunt fie produsul imaginaţiei autoarei, fie sunt folosite în mod fictiv şi orice asemănare cu persoane reale, în viaţă sau nu, stabilimente comerciale, evenimente sau locuri e absolut întâmplătoare.

Mamei mele,

care m-a dus să văd filmul Mesaj pentru tine

când aveam nouă ani,

care m-a crescut cu comedii romantice

şi care m-a încurajat întotdeauna să visez

21 decembrie, ora 20:25, Gilbert, Arizona

Fitz Wilding e un idiot şi un dependent de iubire, iar eu i le înlesnesc şi pe una, şi pe alta.

Să mă dau jos din maşină? Sau să rămân în maşină?

Creşterea bruscă a ritmului cardiac este, ca de obicei, primul semn că ceva nu e în regulă.

Nu, nu e adevărat. Scrisoarea din buzunarul de la spate al pantalonilor şi faptul că am simţit impulsul nestăpânit să o scriu, astea sunt primul semn. Galopul inimii e inevitabilul efect secundar al faptului că o să-l văd pe Fitz. Şi al unei decizii dificile.

Ploaia torenţială s-a transformat într-o burniţă măruntă, aşa că pornesc ştergătoarele pe parbriz. Luminiţele intermitente de la restaurantele din apropiere aruncă o strălucire galbenă tulbure pe pavajul lucios. Am stins farurile acum trei cântece şi jumătate, când am intrat în parcare, fiindcă nu am vrut ca el să mă vadă. Nu vreau să mă vadă. Nu, până nu mă hotărăsc ce o să fac cu scrisoarea.

Să mă dau jos din maşină?

Să stau în maşină?

Telefonul bâzâie, anunţându-mă că am un mesaj de la Fitz, iar palmele îmi sunt scăldate de transpiraţie rece. Nu mai trage de timp, Collins. Nu e chiar aşa de frig.

Şi imediat: Mor.

M-a prins. Zâmbesc fără să vreau, în timp ce-i răspund prompt: Nu mori.

Bietul Fitz! E întotdeauna atât de teatral!

Scot cheile din contact şi deschid portiera lăsând să intre aerul rece de decembrie. E tentant să mă simt dezamăgită de mine, mai ales că mi-am petrecut seara în camera mea, compunând cea mai inutilă scrisoare de adio din lume, dar iată care e realitatea: nici nu s-a pus vreo clipă problema să am de ales. M-a rugat să vin, aşa că bineînţeles că aveam să vin. Aşa fac cei mai buni prieteni.

Îmi trag mânecile puloverului peste mâini şi traversez încet centrul luminat festiv al oraşului Gilbert. În vitrinele magazinelor sunt atârnate luminiţe de Crăciun şi stâlpii de iluminat de pe stradă se fălesc cu o duzină de ghirlande asortate. Fiecare cărămidă şi fiecare ochi de geam emană bucurie şi veselie, contrastând dramatic cu senzaţia de greaţă mâloasă care îmi bălteşte în stomac.

În ciuda pasului meu de melc, ajung într-o clipă la turnul de apă. Categoric n-a durat suficient cât să fi apucat să iau o decizie. Mă opresc brusc în faţa scării care urcă până la înălţimea unui bloc cu patru etaje.

Să urc sau să nu urc?

Încă o decizie de luat. Fac un inventar al simptomelor mele fizice. Ritm cardiac crescut? Bifat! Palme transpirate? Bifat! Buze amorţite? Încă nu.

Până la urmă, s-ar putea să evit atacul de panică.

— Paige!

Îmi dau seama după voce că Fitz zâmbeşte. Abia reuşesc să desluşesc în beznă cozorocul şepcii lui de baseball iţindu-se peste marginea platformei de pe care se uită în jos, la mine.

— Ai grijă, scara e alunecoasă.

— Dacă mor din cauza ta…, bombăn punându-mi piciorul pe prima treaptă şi începând să urc.

— O să servesc lumea cu viermişori de jeleu la înmormântare.

Îmi aruncă zâmbetul lui ameţitor şi iritarea începe să mi se topească. Când

ajung sus, cu o mână îmi ţine o umbrelă deasupra capului şi cu cealaltă mă ajută să păşesc de pe scara udă pe platformă.

— Stai aşa, îmi spune el înainte să apuc să mă aşez.

Îşi scoate geaca şi şterge un loc pe marginea îngustă din aluminiu, unde să stau. După care ne aşezăm unul lângă altul, cu picioarele atârnând în noapte, sprijiniţi de cimentul rece.

— Având în vedere că mă aflu aici, presupun că lucrurile nu au mers bine în seara asta, spun.

— Nu, n-au mers, încuviinţează, cu chipul din nou mohorât şi posac.

— Şi care era planul?

O pală de vânt şuieră prin copacii din jur. Fără geaca acum udă fleaşcă, i se face pielea de găină pe antebraţe. Mă prefac că nu observ.

— Trebuia să fie romantic, mormăie el frecându-şi faţa cu palmele.

— Ploaia e obligatorie în orice scenă romantică, spun înţelegătoare. Ce s-a întâmplat?

— Am legat-o la ochi. I-am spus că am o surpriză pentru ea. Am pregătit un ditai picnicul.

Arată către coşul ud de lângă el, plin cu sendvişuri îmbibate de apă şi chipsuri fleşcăite.

— Când colo, îi e îngrozitor de frică de înălţime.

Nu mă pot abţine şi izbucnesc în râs. Fitz creează tot timpul scenarii romantice alambicate, însă cel puţin jumătate din ele se duc de râpă în mod spectaculos; 50% e în general o rată de succes foarte bună, dar nu e tocmai impresionantă când e vorba de gesturi grandioase.

— Şi tu n-ai ştiut? întreb.

O uşoară roşeaţă îi răsare în obraji.

— Nu e de mirare că ţi-a dat papucii.

El şi Molly erau împreună de şapte luni şi zece zile, adică mai mult decât suficient timp ca să descopere de ce îi era cel mai frică prietenei lui. Dar partea asta o ţin pentru mine. Nu vreau să ştie că îi ţin socoteala.

— Care e problema cu mine? De ce mi se tot întâmplă asta?

Tonul lui e plin de jale, dar adevărul care se simte dincolo de cuvintele lui îmi rupe inima.

Instinctul îmi spune să-l apuc de umeri şi să-i spun: Nu. Tu eşti perfect. Fetele sunt cele care au o problemă. În schimb, îmi ţin mâinile acasă şi spun:

— Poate că te străduieşti prea tare.

— Ce vrei să spui? pufneşte el. Cum adică mă străduiesc prea tare? Cum este să te străduieşti prea tare pentru ceva sau cineva pe care îl vrei cu adevărat?

— Nu mă întreba pe mine! Eu nu mă străduiesc să obţin nimic din ce-mi doresc.

Vreau să fie o glumă, dar e prea adevărat ca să fie amuzant.

Poate că până la urmă a fost o idee proastă să vin aici în seara asta.

O persoană normală ia 35 000 de decizii în fiecare zi. Am citit asta undeva şi mi-a rămas în creier, fiindcă… cifra asta? E imensă. Copleşitoare. Paralizantă. Suficientă ca să mă facă să stau toată ziua în pat, cu pătura trasă peste cap. Am mai citit şi că oamenii care au succese uriaşe, precum Barack Obama şi Mark Zuckerberg, poartă în fiecare zi aceleaşi haine ca să evite deciziile obositoare.

Extenuarea decizională e ceva ce înţeleg. O simt până în adâncul sufletului. De exemplu, la şcoală. Nu m-am putut hotărî la ce curs facultativ să mă înscriu anul ăsta. Teatru? Olărit? Limbajul semnelor? Dacă destinul meu e să devin o sculptoriţă celebră, dar îmi irosesc talentul recitând versuri prost

memorate din Shakespeare? Sau dacă mergând la cursurile de olărit, care sunt a patra oră, o să fiu nevoită să iau masa la altă oră decât toţi prietenii mei şi o să ajung să mănânc tot anul singură, în baie? Sau dacă e o scurgere de monoxid de carbon pe coridorul cu laboratoarele de lingvistică şi toţi elevii de la cursul de limbajul semnelor mor la prima oră? Sinistru. Dar posibil.

— Credeam că ea e aleasa, spune încet Fitz lăsându-şi capul pe umărul meu.

Simt cum mi se rupe inima. Nu fiindcă vorbeşte despre altă fată. M-am obişnuit de-acum cu asta. Ci fiindcă poate să-şi pună capul pe umărul meu fără să fie cuprins de flăcări. Mie îmi tremură mâinile şi inima îmi bubuie să-mi spargă pieptul fiindcă stau aşa de aproape de el. Pe când el mă atinge nonşalant, fără să simtă nimic; când o să se uite diseară la înregistrarea din aplicaţia lui cardio, acest contact fizic nici n-o să fie înregistrat printre creşterile de ritm cardiac.

— Aleasă ca să ce? mă răstesc.

Volumul de energie pe care îl consum ca să-mi ascund gelozia sau nesiguranţa când vorbeşte despre alte fete ar putea lumina un oraş, dar în seara asta, cu scrisoarea în buzunarul de la spate, masca îmi alunecă de pe chip.

— Ce credeai? Că o să vă căsătoriţi şi o să faceţi nişte bebeluşi superbi?

Modelele de viaţă ale lui Fitz sunt doi părinţi greţos de îndrăgostiţi unul de altul şi trei surori de 20 şi ceva şi 30 şi ceva de ani, iar toţi aceştia l-au crescut servindu-i un regim constant de comedii romantice din anii ’90. Normal că se împiedică la tot pasul de idile şi că încearcă permanent să se autodepăşească, încercând să pună la cale cel mai grandios gest romantic din istoria poveştilor de dragoste. Oricare alt tip, mai puţin binecuvântat ca aspect fizic decât Fitz şi cu rezultate sportive mai slabe decât el, ar fi luat la mişto fără milă în vestiarul băieţilor pentru obsesia lui cu poveştile de amor. Dar aşa, aproape toată lumea pe care o cunosc (inclusiv băieţii) a fost îndrăgostită la un moment dat de Fitz.

Molly nu e prima fată pe care a considerat-o „aleasa“ lui şi n-o să fie nici ultima. Sunt groaznic de geloasă. Invidia îmi ţâşneşte, practic, prin toţi porii,

ca o otravă verde. Nu doar din cauza celorlalte fete (deşi şi de-asta), ci pentru că inima lui e neînfricată. Asta iubesc cel mai mult la el.

Asta urăsc la fel de mult.

— Aşa-i că e superbă? spune Fitz cu nostalgie.

Nu asta era ideea! Îmi dau voie să-mi dau ochii peste cap, recunoscătoare cerului întunecat că îmi ascunde gestul.

— Care-a fost lovitura de graţie? Înălţimea, ploaia sau nefericita combinaţie a ambelor?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Ridică capul şi îşi face de lucru cu brăţara de fitness. Antrenorul echipei de baseball a şcolii îi obligă pe toţi jucătorii să le poarte, chiar şi în afara sezonului.

— De când? întreb, luată prin surprindere de abaterea de la scenariul obişnuit.

Acum vine de obicei partea în care îmi relatează fiecare cuvânt şi mesaj crud, descriind în detalii chinuitoare cum îi curgeau lacrimile pe faţă în timp ce ţipa la el sau îl săruta sau ce s-o mai întâmpla în timpul unei despărţiri.

Fitz se uită la mine pe sub gene şi mi se taie respiraţia. De ce încă mi se mai taie respiraţia? De parcă aş fi una din fetele alea din filmele lui. Când o să accepte creierul meu că nu eu sunt eroina din idila lui Fitz? Expresia de pe chipul lui trece de la amărâtă la serioasă, în timp ce mă fixează cu ochii lui albaştri. Chiar şi după atâta timp, o singură privire de-ale lui face să mi se strângă stomacul şi să mi se usuce gura. Şi deodată îmi vine să ard scrisoarea din buzunar, în care enumeram toate motivele pentru care nu mai putem fi prieteni. E haotică şi mă face vulnerabilă, nu omite niciun detaliu chinuitor, în esenţă spune cam asta: urăsc că îl iubesc aşa de mult. Pentru prima dată în seara asta, sunt sigură că n-o să-i dau scrisoarea, fiindcă nu vreau să trăiesc într-o lume în care nu se uită la mine ca acum.

— Vrei să vezi ceva mişto? mă întreabă scoţându-şi telefonul.

Proasta dispoziţie i se risipeşte, apoi dispare şi tensiunea ciudată dintre noi. Deschide aplicaţia meteo şi afişează prognoza pentru Williams, Arizona, un orăşel de munte de lângă graniţa nordică a statului Arizona, unde familia lui Fitz are o cabană. Simboluri de fulgi de zăpadă încep a doua zi după Crăciun şi continuă tot restul săptămânii.

— Vrei să mă omori cu zile? gem eu plină de invidie.

Ca pentru orice copil născut şi crescut în Gilbert, zăpada e doar un basm pentru mine. E reală doar datorită povestirilor lui Fitz.

— Ştiu că mai sunt câteva zile până atunci, dar… Crăciun fericit!

— Poftim?

— Ăsta e cadoul meu pentru tine, arată el către ecran.

— Cum adică?

— Era şi timpul să-mi îndeplinesc promisiunea.

Îmi cercetează privirea, căutând răspuns la o întrebare pe care nu a pus-o. Gândul îmi zboară pe loc către o noapte de acum doi ani. Încep să-mi ardă obrajii în ciuda frigului care îmi ciupeşte pielea. Mă întreb dacă şi el se gândeşte la acelaşi lucru.

— Tu vorbeşti serios?

— Ştiu că nu e tocmai Veneţia, dar…

— Cui îi trebuie Veneţia?

Îmi încleştez mâinile pe balustrada din faţa noastră ca să nu mă reped să-l strâng în braţe. Ar fi o încălcare majoră a regulilor mele.

Regulile mele de atingere sunt acestea: mi-e permis să îl ating numai dacă atingerea e:

– accidentală (îmi ciocnesc genunchiul de al lui când ne uităm la un film);

– utilă (îi scutur o gâză din păr);

– necesară (îi trag una în umăr când mă calcă pe nervi).

Poate ar trebui să adaug încă o categorie pentru atingeri spontane, impulsive, imposibil de controlat. La câte categorii ar trebui să mă rezum ca să nu fie prea multe?

— Ţie, spune Fitz atrăgându-mi atenţia din nou către conversaţia noastră. Îţi trebuie Veneţia şi Florenţa şi Milano şi Roma. Şi vorbim doar de o singură ţară.

— Bine, bine, am priceput, izbucnesc în râs, cuprinsă de exaltare la gândul de a-mi petrece vacanţa de iarnă cu el şi familia lui.

— Nu pot să-ţi ofer locurile alea, dar pot să-ţi arăt un orăşel acoperit de zăpadă, de la intrarea în Marele Canion. Te bagi?

Îşi freacă ceafa cu palma, gest care-i trădează fără echivoc nervozitatea. De parcă aş putea să refuz.

— Normal! Nu mă aştept să-mi dăruieşti pe tavă toată Europa, spun râzând din nou, căci ar fi de-a dreptul ridicol să strâmb din nas la cabana lui, pe motiv că nu e cocoţată în Alpii elveţieni.

Fitz ştie cel mai bine cât de profund şi intens e dorul meu de ducă. Când stau seara întinsă în pat, înconjurată de poze rupte din reviste de călătorii, îmi imaginez viitoare vieţi ca ucenic la o fermă din Montana şi păstor la oi în Irlanda şi vânzător de churros în Spania. Habar n-am dacă-mi plac oile, ori măcar churros, dar nimic nu îmi stârneşte mai rapid un atac de panică decât conştientizarea faptului că, dacă sunt extrem de norocoasă, o să am parte de una din aceste viitoare vieţi imaginate.

Una.

Mă paralizează gândul că dacă aleg să intru pe o uşă, înseamnă, practic, că închid alte 50 sau 100 sau un milion de uşi.

— Când pleci? întreb.

— În seara asta. Bagajele sunt în maşină. Vin să te iau a doua zi după Crăciun; facem cale întoarsă şi ajungem acolo înapoi înainte să vină zăpada.

— Zăpada! scutur din cap încă uluită. Îmi trebuie haine speciale ca să nu mor congelată?

— Surorile mele au destule. Poţi să împrumuţi de la ele.

— Dacă mama o să fie de acord — şi ştii că o să fie —, ne vedem peste câteva zile.

Mă ridic având pe chip un zâmbet larg, imposibil de stăpânit. Îmi doresc de o mie de ani să merg la cabana lui Fitz şi, deşi m-a invitat de mai multe ori vara, programul nostru nu s-a potrivit niciodată. Până acum.

— Ce-ai acolo?

Fitz smulge scrisoarea din buzunarul de la spate al pantalonilor mei şi ridică dintr-o sprânceană când îşi vede numele mâzgălit pe plic.

— Hei!

Mă reped să i-o iau şi alunec pe aluminiul ud. Dau din mâini în aer căutând un punct de sprijin şi palma îmi alunecă pe balustrada de metal.

— Hopa!

Mă prinde de talie, ajutându-mă să-mi găsesc echilibrul.

— Eşti OK?

Aprob din cap, fiindcă mi s-a tăiat respiraţia şi tremur prea tare ca să pot spune ceva.

— Dumnezeule mare! Am crezut că o să cazi.

Întoarce încheietura în sus şi vedem amândoi cât de mult i-a crescut pulsul.

— Şi eu.

Ia încet o mână de pe talia mea şi mă apasă uşor cu două degete pe gât, ca să-mi ia pulsul. Aproape că mi se opreşte respiraţia. Pe chip îi apare un surâs leneş.

— Mamă, chiar că te-ai speriat!

— Mda, aprob, gândindu-mă că senzaţia degetelor lui calde pe pielea mea rece are mai mult impact asupra pulsului meu decât sperietura căzăturii.

Îşi lasă mâna jos, dându-mi drumul.

Ne uităm amândoi peste margine, măsurând cu privirea distanţa de 15 metri până jos.

Să mă dau jos din maşină sau să rămân în maşină?

Să urc sau să nu urc?

Să-i spun sau să nu-i spun?

Ei, asta e problema mea cu deciziile. În clipa asta aş putea fi făcută terci pe cimentul ud, e imposibil să-mi dau seama care e motivul. Să fie din cauză că Molly i-a dat papucii lui Fitz? Din cauză că am venit aici fie ca să pun capăt prieteniei noastre, fie ca să îl mai înveselesc? Din cauză că am urcat în acest turn?

Când se întâmplă ceva rău, vreau să ştiu care e cauza, cine e vinovat. Urăsc labirintul mlăştinos de regrete nesfârşite care apare atunci când nu ştii.

— Deci?

Trag aer în piept, pregătindu-mă sufleteşte pentru drumul înapoi în jos, pe scară.

— Ne vedem după Crăciun?

— Dacă nu mă laşi iar cu ochii în soare, spune încet.

Mă uit surprinsă în ochii lui. Nu vorbim niciodată despre noaptea aceea şi acum nu prea ştiu ce să spun.

— Las-o baltă, spune clătinând din cap. Ne vedem după Crăciun.

Iartă-mă. Am greşit. Îmi pare rău.

Aş putea spune oricare dintre aceste lucruri şi aş fi sinceră. Dar inima îmi bubuie în piept, mâinile-mi tremură şi am prea puţin curaj ca să rostesc vorbele cu voce tare.

Mintea îmi goneşte cu viteza luminii în timp ce refac traseul în sens invers: pe scară în jos, pe lângă ghirlandele cu lumina lor caldă şi în maşină. Tot drumul până acasă mă gândesc la decizii, şi paralizie, şi regret şi abia când intru pe aleea din faţa casei îmi dau seama că cea mai mare tragedie a serii nu a fost că era să cad de pe turnul de apă.

Ci faptul că scrisoarea a zburat lângă Fitz.

21 decembrie, 22:05, Gilbert, Arizona

Trec în revistă momentele care mi-au distrus viaţa.

Atacul de panică făcut în faţa colegilor când aveam 14 ani.

„Furtuna de zăpadă“ de la 15 ani.

Aceea e noaptea în care am fugit de Fitz, distrugând orice şansă pe care am fi putut-o avea de a fi împreună.

Şi azi. Ziua când am făcut praf cea mai bună relaţie din viaţa mea, cu o foaie ruptă dintr-un caiet şi o decizie pripită pe care nu o pot lua înapoi.

Cataloghez aceste momente ca să le pot retrăi uşor, datorită SDM — prescurtare pentru „secretarul din mintea mea“. E un tocilar musculos, poartă ochelari rotunzi care-i dau un aer tragic de nătâng şi îmi face viaţa un coşmar cu listele lui interminabile de feluri în care viaţa mea ar putea să facă implozie, transformându-se într-un mare rahat pârjolit de flăcări.

Asta nu înseamnă că sunt ciudată. (Sunt aproape sigură de asta.) Îmi închipui că toţi avem voci în cap, care şoptesc sau urlă anumite lucruri, care ne spun ce să facem şi de ce. Întâmplarea face că vocea care se aude cel mai tare în capul meu trăncăneşte necontenit despre toate modurile în care viaţa mea se îndreaptă cu siguranţă către eşec. Ştiu că eu sunt, de fapt, SDM, dar urăsc faptul că sunt eu, aşa că dau un alt nume acelei părţi din mine.

Simt cum transpiraţia îmi înţeapă ceafa în timp ce răscolesc maşina, mă uit pe sub scaune şi cotrobăi în consola din mijloc prin vechi bonuri de la benzinării şi clame. Îmi verific buzunarele de cinci ori, deschid torpedoul de două ori şi ridic chiar şi covoraşele de pe jos. Dar e zadarnic şi ştiam că aşa o să fie. Am lăsat scrisoarea lângă Fitz, la turnul de apă.

Parcă o şi văd pe jos, pe platforma udă, cu numele lui mâzgălit de-a curmezişul plicului, de parcă ar fi fost un gând spontan, de parcă scrisoarea nu ar conţine cuvinte care vor schimba totul. Cuvinte precum Te iubesc. Şi

am fost prea tulburată de atingerea mâinii lui pe talia mea ca s-o iau de pe jos.

Întorc cheia în contact, gata să mă duc la turnul de apă sau acasă la Fitz sau la cabană sau la capătul pământului ca s-o recuperez. Palmele transpirate îmi alunecă pe volan, iar inima îmi bubuie dureros în piept. Mareea panicii înaintează iute şi, dacă nu repar lucrurile imediat, o să mă înece.

Îi trimit un mesaj lui Fitz. Ai găsit tu plicul pe care l-am lăsat la turnul de apă?

Aştept un minut şi sunt OK. Aştept două minute şi reuşesc să-mi păstrez calmul. Aştept trei minute şi o iau razna.

A deschis scrisoarea şi n-o să mai vorbească niciodată cu mine.

Durerea sfâşietoare din pieptul meu e mai rea decât panica şi mai intensă decât regretul. E aşa de cumplită, că nici nu ştiu cum s-o numesc.

Probabil că chiar în clipa asta e pe drum spre Williams şi se gândeşte la… Of! E pe drum către Williams. Chiar acum. Fitz nu citeşte şi nu dă mesaje niciodată în timp ce conduce. Tremurând de uşurare, îi găsesc numărul şi îl sun. Nu dă mesaje când conduce, dar uneori mai răspunde la telefon.

— Salut! Ai primit aprobarea să vii la cabană? întreabă pe un ton prietenos.

Un val cald de uşurare mi se răspândeşte în trup, dulce ca mierea.

— Încă nu. Dar… spune-mi! Ai găsit tu scrisoarea pe care am lăsat-o pe turnul de apă?

— Da, e la mine.

— Să n-o deschizi, da?

— N-am deschis-o. Dar de ce să n-o deschid?

— Face parte din cadoul tău de Crăciun.

E partea în care îţi spun de ce te iubesc şi de ce te urăsc şi îţi cer să mă laşi

în pace pentru totdeauna.

Dacă o citeşte… Mă cutremur la gândul repercusiunilor, iar SDM îşi ascute creionul şi începe o nouă listă.

Toate chestiile de care se va alege praful dacă Fitz citeşte scrisoarea:

– Invitaţia mea la cabană va fi retrasă.

– O să-l pierd pe cel mai bun prieten.

– Viaţa mea de până acum va lua sfârşit.

Fitz îşi drege glasul.

— Eu am programat o furtună de zăpadă pentru tine şi tu mi-ai luat… un plic?

— Ştiu! De aceea nu ţi l-am dat. Nu e… gata. Am nevoie de mai mult timp.

— Pot să-l deschid de Crăciun?

— Nu. Aşteaptă să ajung şi eu acolo. Te rog!

Face o pauză prea lungă pentru gustul meu.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu! Ce să se întâmple?

Vocea mea e deodată ascuţită şi stridentă. Mă dă de gol fără echivoc.

— Promite-mi că o să aştepţi!

— Bine, Collins. Ne vedem peste câteva zile.

Închidem şi mă prăbuşesc uşurată pe volan. Criză evitată. Deocamdată. O să am o durere permanentă de stomac până ce scrisoarea aia ajunge iar în mâna mea. Nici măcar Crăciunul n-o să-mi distragă atenţia de la dezastrul ăsta.

Asta e faza cu creierul meu. Se agaţă de ce e rău, îşi înfige bine ghearele în acel lucru şi refuză să slăbească strânsoarea chiar şi pentru o secundă.

Încă mai tremur de emoţie şi regret când intru în casă. Mama e pe canapea în sufrageria mică, cu picioarele sub ea şi telefonul la ureche. Îmi face cu mâna, apoi duce un deget la buze, cu ochii strălucind de entuziasm. E îmbrăcată în uniforma bleumarin de spital, în care a rămas de când s-a întors de la lucru, iar părul îi e adunat în creştet într-un coc dezordonat.

O salut dând din cap şi mă retrag la mine în cameră, unde mă arunc pe pat şi-mi trag o pernă pe faţă. Odată ce mă asigur că n-o să explodez de jenă şi ruşine, dau deoparte perna şi mă uit în jur.

Dormitorul meu e un omagiu adus locurilor în care nu am fost niciodată şi lucrurilor pe care nu le-am făcut niciodată. E un altar al vieţilor pe care mă tem că n-o să le trăiesc niciodată.

Peretele dinspre vest e acoperit cu poze din Seattle şi Chicago şi New York şi Boston şi Atlanta. Poate e un clişeu, dar ador clădirile înalte şi luminile strălucitoare, aşa cum Fitz adoră… idila ideală. Dar visez şi la ferme de vite din Wyoming şi lanuri întinse de culturi din Nebraska şi la munţii din Colorado. Şi asta doar în Statele Unite. Mergând mai departe pe perete cu privirea, dai peste un colaj cu Europa Occidentală. Poză după poză cu castele şi drumuri pietruite. Gondole pe canalele din Veneţia, colosseumuri ruinate din Roma, cascade din Islanda. Fiecare perete reprezintă o porţiune a lumii. Japonia şi Thailanda şi Filipine. Argentina şi Brazilia şi Peru. Dormitorul meu e lumea mea, dar e totodată şi lumea.

Deasupra patului e o poză din Aomori, Japonia, pe care am scos-o dintr-un articol din Huffington Post despre locurile cu cea mai multă zăpadă de pe planetă. Fotografia arată un drum de munte plin de serpentine, mărginit de ziduri imense de zăpadă orbitor de albă. Se înalţă deasupra unui grup de călători, la cel puţin de trei ori înălţimea lor. Sigur, în Williams n-o să fie atâta zăpadă, dar pentru mine o să fie o noutate. O aventură într-o viaţă altfel banală. Poate chiar o să scriu ceva despre asta. Să găsesc o cale de a o transforma în începutul carierei de scriitor de călătorii la care visez. Din câte-mi dau seama, jurnalismul de călătorii e singurul mod prin care pot să fiu plătită ca să trăiesc toate acele vieţi pe care mi le-am imaginat.

Mai târziu, când aproape am terminat de făcut bagajul, mama bate uşurel la uşă şi bagă capul înăuntru.

— Pot să intru?

Pe lângă faptul că lucrează ca infirmieră la spital, mai e şi elevă la zi la şcoala de asistente medicale — un program ridicol de încărcat, aşa că are tot timpul cearcăne şi o postură obosită pe care mă tem că nimic n-o mai poate remedia. Însă azi pare fericită. Încheierea semestrului şcolar are, de obicei, acest efect.

Dau aprobator din cap şi o întreb:

— Cum a fost la muncă?

— Aglomeraţie. Ştii cum sunt oamenii de sărbători.

Intră în cameră şi se sprijină de perete.

— Beţi, trişti şi idioţi?

— Exact. Reţetă sigură ca să se rănească, să facă accidente. În plus, virusul gripal e foarte agresiv anul ăsta, deci la Urgenţe a fost arhiplin. Dar mâine e ultima mea tură şi-apoi am pauză o săptămână şi mai bine, şi am chef să sărbătoresc. Deci…

Face o pauză semnificativă, cu chipul strălucind de bucurie.

— Vrei să-ţi vezi cadoul?

— Ce-aveţi toţi azi? Nu e cam devreme pentru cadouri?

— Cadoul ăsta are o limită de timp.

Privirea îi zboară către geanta de voiaj deschisă pe pat şi mormanul de haine azvârlite alături.

— Ce faci?

— Oh!

Mă opresc, deodată nesigură cum să abordez subiectul. Am presupus că lucrează toată săptămâna şi că nu o să-i pese dacă plec după Crăciun. Cu excepţia excursiei anuale din Ajun la ZooLights, nu avem tradiţii complicate. Dar acum, că e liberă toată săptămâna, nu mai sunt aşa sigură că o să mă lase să plec. Revelionul e oricum cea mai deprimantă zi din calendar — mai rea şi decât Ziua Îndrăgostiţilor, când măcar poţi să arborezi o atitudine moralist-superioară şi să arunci vorbe precum „sărbătoare inventată“ şi „bucuria magazinelor“. Dar ce o să se facă ea dacă eu plec?

— Unde mi-e cadoul? întreb.

Muşcă momeala şi scoate din buzunar un plic, pe care-l flutură zâmbind larg. Rup plicul, aşteptându-mă să văd vreo două bancnote de 20, dar înlemnesc când văd un bilet de avion spre New York City.

Inima mea o ia la galop.

— Poftim? Cum? Când? Cum?

Nu avem bani de prisos, mai ales de Crăciun. Mama cumpără în fiecare an un brad adevărat fiindcă îmi place mie mirosul şi întotdeauna găsesc sub el câteva cadouri, dar biletul depăşeşte cu mult tot ce am primit vreodată. E mai tare decât în anul când a găsit un mixer cu bază fixă aproape nou la un târg de vechituri.

— Am câştigat un concurs la muncă. O săptămână liberă şi două bilete pentru New York City de Crăciun. Nu vrea nimeni să recunoască, dar cred că au înclinat balanţa în favoarea mea. Asistentele ştiau cât de tare-mi doream să câştig pentru tine.

Îşi împreunează mâinile în faţa gurii, pregătindu-se să-mi vadă reacţia.

— Când plecăm?

— Poimâine.

New York. Privirea îmi rătăceşte către luminile celui mai strălucitor oraş de pe peretele meu.

— Unde o să stăm?

Mama zâmbeşte din nou, dar întrezăresc o umbră de ezitare. Desigur. Acum urmează partea în care-mi dă vestea că singurul loc în care ne permitem să stăm e o celulă din închisoarea Rikers Island.

— Îl mai ţii minte pe vechiul meu prieten, Tyson?

— Nu.

— Ba sigur îl ştii.

Eliberează un colţ de pat şi se aşază.

— A venit în vizită cu familia într-o vacanţă de primăvară. Am mers împreună la un meci al celor de la Diamondbacks, nu-ţi aminteşti?

— Oarecum. Nevastă-sa s-a plâns tot timpul de soare, nu? Iar puştiul parcă a halit tot popcornul pe care ar fi trebuit să-l împărţim.

Dă din cap afirmativ.

— Tyson şi Jenna au divorţat anul trecut; ea s-a mutat din oraş, dar Tyson şi „puştiul“ — care acum e student la Columbia — au un apartament în Manhattan. O să stăm la ei!

— N-o să fie aiurea?

În visurile mele, călătoria la New York nu presupunea nici pe departe să dorm pe canapelele unor străini. Nu am nevoie de hoteluri de cinci stele. Nicidecum. Dar nici nu vreau să fiu obligată să mă joc de-a Secret Santa cu necunoscuţi. Poftim o lumânare luată din aeroport. Sper să-ţi placă!

— Nu! Promit că n-o să fie. Tyson abia aşteaptă să venim. Sinceră să fiu, îmi doream de ceva timp să-l vizitez. A fost diagnosticat recent cu scleroză multiplă şi sosirea noastră o să le mai abată gândurile de la asta lui şi lui Harrison.

— Cine-i Harrison?

— Hoţul de popcorn.

— Eu ştiu…?

Ezit şi îmi plimb privirea pe pereţii camerei. Excursia asta are toate datele unui potenţial dezastru. Orice ar spune mama, nu există Crăciun petrecut cu străini care să nu fie aiurea. Pe de altă parte, s-ar putea să n-am niciodată destui bani ca să vizitez oricare din oraşele de pe posterele mele, inclusiv New Yorkul.

— Ei, nu te răzgândi acum! Văd că aproape ai terminat de făcut bagajul, deja. Dar cum de nu te bucură surpriza?

— Stai puţin. Ce?

Mă trezesc brusc din visarea despre plimbări cu trăsura în ninsoare prin Central Park. Mama arată către mormanul de haine de lângă noi.

Fitz.

Fitz şi cabana.

Fitz şi cabana şi scrisoarea.

O, nu!

— *M-a invitat Fitz să-mi petrec vacanţa la cabana lui.*

Pe chipul mamei se aşterne o expresie blândă şi înţelegătoare.

— Şi tu vrei să te duci.

— Nu! Adică… voiam, dar vorbim aici despre New York! spun fluturând biletele. N-am… vreau să spun… nu se poate schimba data biletelor?

Clatină din cap. Fiindcă… e de la sine înţeles! Nu pot să am vreodată parte de ceva bun fără să aibă şi o latură îngrozitoare.

— Nu prea vorbesc despre tine şi Fitz, spune ea, alegându-şi cu grijă

cuvintele.

Îmi iau foc obrajii.

Te rog, n-o spune.

— Dar e limpede ca lumina zilei că eşti îndrăgostită de el.

— Ba nu!

Ridică din sprâncene şi nu am putere să o contrazic.

— E important pentru tine şi-mi dau seama de ce. E fermecător şi frumos şi atent…

— Mamă…

— Pe de altă parte, e teatral şi îi place să epateze, dar nu putem alege pe cine iubim. Dacă vrei să-ţi petreci Crăciunul cu el, n-o să te împiedic. O să-mi fie dor de tine, dar măcar o să fiu la New York, unde sunt destule lucruri care să-mi distragă atenţia de la asta.

— Nu de Crăciun. M-a invitat să vin a doua zi după Crăciun.

Strânge buzele, cântărind ce i-am spus.

— Sunt sigură că tatăl tău o să te ţină bucuros la el până atunci.

Nu-mi place s-o spun, dar Crăciunul petrecut cu tata adaugă încă o bilă albă în favoarea New Yorkului. Ştiu că mă iubeşte, dar e cam încordat şi, când sunt în preajma lui, sunt cu nervii şi mai întinşi decât sunt de obicei. Mama e mult mai calmă. Echilibrul e important când e vorba să-l ţin sub control pe SDM.

În primii câţiva ani după divorţ, de sărbători eram trambalată când la unul, când la altul. Dar când tata s-a recăsătorit, ori nu m-a mai invitat de Crăciun, ori mama nu s-a mai oferit să mă trimită la el. Nu mi-e foarte clar. Ştiu doar că gândul de a o lăsa pe mama singură de Crăciun e sfâşietor de trist.

— Nu ştiu, spun trăgând de o gaură care s-a format la blugi, în genunchi. E visul meu dintotdeauna să merg la New York. Mă rog, unul din ele.

Chiar dacă asta e versiunea light a visului.

Şi cu scrisoarea cum rămâne? vrea să ştie SDM. Prostul naibii de SDM!

La Williams cu Fitz.

Sau la New York de Crăciun.

— Spune-mi ce să fac.

— De data asta nu, scumpete. Eşti deşteaptă şi frumoasă şi sensibilă şi…

— Mamă! o atenţionez, cocoşată de atâtea complimente.

— Te descurci tu.

Mă sărută pe creştet şi se ridică să plece.

— Şi dacă nu?

Mă priveşte lung, gânditoare.

— Ştiu cât ţi-e de greu să iei hotărâri, dar să ştii că încă mai am numărul terapeutului ăluia…

— Las-o baltă! Mă descurc singură.

Se încruntă şi mă strânge de mână.

— Să-mi spui dacă te răzgândeşti!

N-o să mă răzgândesc, dar încuviinţez oricum din cap. Să merg la terapie? Pentru atâta lucru?! Ar fi o pierdere de timp pentru toată lumea, iar pentru mama bani aruncaţi pe fereastră.

Deznădejdea mi se strecoară în piept şi-mi umple plămânii. E prea mult. Nu

pot să aleg. Dacă mă duc cu mama, călătoresc, dar scrisoarea rămâne la Fitz. Şi, sincer? Nici nu sunt sigură că o să mă bucur ca lumea de New York, ştiind că Fitz e în posesia scrisorii care ne-ar putea dinamita relaţia.

Dacă ar fi aici, Fitz m-ar pune să joc unul dintre jocurile lui, cele la care apelează când o iau razna. Dar el nu e aici, iar eu am de luat o decizie. Îmi pun alarma să sune devreme şi îi dau mesaj lui Clover să treacă să mă ia. Trebuie să-mi limpezesc gândurile, ceea ce înseamnă că am nevoie de drojdie. Şi cum nu am maşina la dispoziţie, se pare că o să merg cu Clover la yoga cu capre.

22 decembrie, ora 07:55, Gilbert, Arizona

Ce simt când am de luat o decizie dificilă:

– îmi bubuie inima;

– mă trec sudori reci;

– îmi amorţesc buzele;

– am furnicături în vârful degetelor;

– mi-e greaţă;

– îmi simt membrele lipsite de vlagă;

– am ameţeli.

Cu alte cuvinte, panică. Când trebuie să iau o decizie, mă simt cuprinsă de panică.

(L-am întrebat odată pe Fitz dacă această reacţie viscerală e normală. Nu mi-a răspuns, ceea ce mă face să cred că răspunsul e nu.)

Transpir, mi-e greaţă şi mă doare burta de aseară, aşa că am pornit în expediţie să caut drojdie. Fiindcă am nevoie de ajutor şi, dacă mă apuc de cocături, mă ajută întotdeauna.

— Caprele nu păţesc nimic pe vremea asta?

Cuprind în palme paharul cu ciocolată fierbinte şi sorb din el, apoi apăs iar pe butoanele defecte de încălzire a vechiului Prius al lui Clover, în caz că astăzi manevrele mele haotice ar avea deodată efect. (Surpriză: n-au avut.)

— Ce să păţească la 13 grade Celsius? spune Clover.

— Ce să păţească? 13 grade e, practic, temperatură subarctică.

— Oriunde-ai să ajungi de Crăciun, o să fie mult mai frig de-atât.

— Tu ce-ai face în locul meu? mormăi exasperată.

Clover opreşte motorul şi-şi trage peste buclele blond-polar o căciulă roz, cu moţ pufos. Suntem amândouă în echipament de yoga, fiindcă, aşa cum mă aşteptam, mi-a pus condiţia să merg cu ea la ora de yoga dacă vreau să mă ducă la magazin. Ora e organizată de grupul ei de tineret şi predată de prietenul ei, Jay. Vin rareori cu Clover la activităţile grupului, dar când a pomenit prima dată de yoga cu capre, mi s-a părut prea bizar şi prea amuzant ca să nu mă bag. Înainte de prima oră, mi-a mărturisit că îi era teamă că nu avea tipul de corp potrivit pentru yoga. Bineînţeles, temerile astea i s-au spulberat în secunda doi, dovedind că fetele cu forme pline pot să facă tot ce vor.

— Ştii ce-aş face eu.

— Ai alege băiatul.

Zâmbeşte larg.

— Întotdeauna aleg băiatul.

— Ce-ar zice maică-ta dacă te-ar auzi?

Clover îşi dă ochii peste cap:

— Cândva, demult, şi mama a ales băiatul. Şi continuă să-l aleagă „în fiecare zi“, după cum îi place să-mi amintească.

— Le-ai spus ce planuri ai de Ajun? o întreb.

— Câh! Nu. Amân cât pot momentul. Mai bine ceri iertare decât să ceri voie, nu?

— Asta te învaţă la biserica aia a ta? o iau peste picior.

Coborâm din maşină şi traversăm prin frig parcarea plină. Mai sunt trei zile până la Crăciun şi toată lumea are comisioane de făcut în ultima clipă.

— Numai la tine acasă e nevoie să minţi şi să nu le spui că de Ajun le serveşti masa celor de la adăpostul pentru femei agresate.

— Nu e vorba nici de serviciul prestat, nici de adăpost. Mama le-a servit şi ea masa celor de acolo de vreo şase ori când era în campanie electorală şi de încă vreo şase ori după ce a fost aleasă în Congres.

Mama lui Clover e reprezentanta în Congres a Districtului 12 din statul Arizona şi îmi amintesc extrem de clar afişele de campanie cu părinţii ei „necăsătoriţi şi pe deplin fericiţi" şi cu fratele ei, Heath, cu mama ei purtând şorţuri şi fileuri pentru păr, servindu-le supă femeilor şi copiilor refugiaţi în adăpost ca să scape de violenţa domestică. Bethany James are o inimă mare, este extrem de empatică, dar pe de altă parte dezaprobă mare parte din noul stil de viaţă al lui Clover.

— Dacă Jay nu era aici…

— Dacă Jay nu era aici, ea tot s-ar uita chiorâş la toată treaba asta. Se umple de bube când aude de biserică. Dar, de fapt, ceea ce o sperie de moarte e faza cu prietenul stabil, spune ea.

— Îmi pare rău, Clove. O să-şi schimbe părerea, spun eu şi exact în momentul acela îmi amintesc cum astă-vară s-a strâmbat întruna în timpul ceremoniei de botez a fiicei ei.

— Îi tot spun asta lui Jay şi mie, de nouă luni încoace. Dar jur că treaba merge tot mai rău. Dacă nu e mai atentă, o să ne îndepărteze pe amândoi pentru totdeauna.

Uşile de sticlă alunecă într-o parte şi păşim într-o pală de aer cald. Lângă uşă e un teanc de brăduţi odorizanţi cu aromă de scorţişoară, care umplu aerul cu un iz cald, condimentat.

Mă încrunt şi iau un coş de cumpărături, neştiind ce să spun. Sigur, a fost ciudat pentru mine când am văzut-o prima dată pe Clover împărţind fluturaşi

pentru Grupul Tinerilor Creştini, dar e viaţa ei, nu a mea. Mersul la biserică o face fericită. Relaţia cu Jay o face fericită. Dar uneori face aluzii la un viitor îndepărtat împreună cu Jay şi gândul de a-ţi lua un asemenea angajament la o vârstă aşa de fragedă îmi dă fiori.

— Gata, te-ai folosit destul de problemele mele, ca să-ţi distragi atenţia de la ale tale. Ai făcut o listă cu argumente pro şi contra?

— Mai întrebi?

Listele cu argumente pro şi contra sunt o păcăleală. Argumentul pro al unui lucru e inevitabil argumentul contra al altuia şi per total se anulează unele pe altele.

— Spune-mi-le totuşi!

În drum spre rafturile cu produse pentru copt, trecem pe lângă şiruri de acadele şi hârtie de împachetat cadouri şi ocolim un angajat ciufut, cu un mop şi o găleată.

— Dacă mă duc la cabană cu Fitz, pot să distrug scrisoarea aia nenorocită înainte să apuce să o citească. Dacă mă duc la New York… mă rog, argumentele pro sunt evidente. Aş fi la New York. Dar cum să mă bucur de New York când sunt îngrijorată din cauza scrisorii?

— Hmm…

Ia un borcan cu drojdie şi mi-l aruncă în coş.

— Ce?

— Dacă nu voiai ca Fitz să citească scrisoarea, de ce ai scris-o?

— De-aia! mă răstesc, ofticată.

Îşi încrucişează braţele la piept şi aşteaptă.

— Fiindcă ştiam că plănuieşte să facă ceva romantic cu Molly şi eram tristă şi geloasă şi simţeam că explodez dacă relaţia noastră mai continua aşa, chiar şi

o singură zi. Eram sătulă să tot fiu premiul lui de consolare, fata pe care o sună când relaţiile lui se duc de râpă.

— Şi ce s-a schimbat de-atunci?

— L-am văzut.

Revăd în minte părul lui ud de ploaie, grija cu care ţinea umbrela deasupra capului meu, mâinile lui puternice, când m-a sprijinit să nu cad.

— Doar de-atâta a fost nevoie ca să ţi se spulbere hotărârea? Să te uiţi la el?

Ridic din umeri.

— De-atâta e nevoie tot timpul.

Pun ultimele provizii în coş şi ieşim de pe interval.

— M-a rugat mama să iau hârtie de cadouri şi scotch şi după aia plecăm, spune Clover.

Facem slalom printre câteva panouri ce avertizează că podeaua e udă şi, luându-ne după explozia de roşu şi verde, ajungem la raionul cu produse de Crăciun, unde scot un ţipăt scurt la vederea familiară a unui păr negru, lucios, deasupra unei perechi de ochelari. O apuc de braţ pe Clover şi o trag pe culoarul cu felicitări.

— Ce faci?

— Molly! şoptesc.

— Poftim?

— Molly e la raionul de Crăciun.

— Nu te cred!

Clover se uită printre rafturi şi mormăie.

— Ce face? întreb.

— Ţine în mână un ursuleţ de pluş. Crezi că e pentru Fitz?

— A pierdut dreptul de a-i mai cumpăra cadouri lui Fitz când i-a dat papucii.

Mă apropii tiptil şi trag cu ochiul de după un capăt de raft unde sunt expuse sugestii de cadouri de ultima clipă. Molly Nguyen stă cu un aer trist în faţa unui raft cu ursuleţi siropoşi şi căciuli de Moş. Clover dă să intre pe culoar, dar o trag înapoi.

— Aşteaptă să plece!

— Întârziem la yoga, spune Clover cam tare.

Molly ridică ochii şi ne surprinde holbându-ne la ea.

— Ah! Nu credeam că o să mă întâlnesc cu cineva cunoscut, spune ea.

Intrăm jenate pe culoar şi ea arată cu mâna către coada de cal prinsă neglijent şi hanoracul lălâu cu Minnie Mouse.

— Arăţi bine, spune Clover.

Şi chiar aşa e. E adevărat că de obicei Molly e mai îngrijită, dar tot are un aer natural drăgălaş. Dacă aş fi o fiinţă umană mai evoluată sau o mai bună feministă, nu aş fi invidioasă pe frumuseţea ei fără cusur sau pe chipul ei făcut să fie încadrat de pletele negre tunse şic, dar nu sunt, aşa că sunt invidioasă.

— Cumpărături de Crăciun? o întreb arătând spre ursuleţul din mâna ei.

Se îmbujorează. Suntem prietenoase una cu alta, dar nu suntem prietene. Înainte să fie cu Fitz, îşi petrecea timpul cu puştii din orchestră şi din trupa liceului. Cântă la violă şi în prezenţa mea a fost întotdeauna timidă.

— E o prostie, dar mă gândeam… pentru Fitz…

— Zicea că ai rupt-o cu el.

Îşi muşcă buza şi ridică din umeri.

— Nu-i o tragedie.

Scrâşnesc din dinţi ca să nu o reped.

— Poate nu pentru tine, dar pentru el e.

Strânge ursuleţul la piept.

— Păi, nu am crezut că o să-i pese aşa de tare. Ştii cum e el.

— E cel mai grozav tip pe care-l cunosc.

— A avut o mulţime de prietene, spune ea, fără răutate.

Şi… da, şi eu mi-am spus ceva foarte asemănător o dată sau de două sau de o sută de ori, când m-am simţit cuprinsă de gelozie sau de nesiguranţă. Dar fiind cea mai bună prietenă a lui, care mai e şi îndrăgostită de el, eu am voie să gândesc aşa. Fata care i-a frânt inima, nu.

— Doar câteva au fost serioase. Şi oricum, ce contează? Măcar el încearcă.

Lui Molly îi pică faţa.

— Crezi că am făcut o greşeală?

— Sincer, da. Fitz e unul dintre băieţii buni.

Clover alege suluri de hârtie aurie pentru împachetat cadouri, aşa că eu iau o rolă de scotch de pe raft şi mă întorc să plec.

— Stai! strigă Molly, oprindu-mă.

— Ne vedem în faţă, spune Clover, apoi ia cumpărăturile şi pleacă.

Mă întorc şi o văd pe Molly tamponându-şi faţa cu mâneca tricoului ca să-şi şteargă lacrimile.

— Ai dreptate, am dat-o-n bară cu Fitz.

În sinea mea, îmi dau ochii peste cap, mârâind, cuprinsă de vinovăţie. Molly s-a purtat întotdeauna frumos cu mine şi puteam să fiu şi eu mai înţelegătoare.

— Iartă-mă, nu e treaba mea ce s-a întâmplat între voi.

— Nu ţi-a spus?

Pune ursuleţul la loc pe raft.

— Păi…

Ezit. Să fie, oare, frica ei de înălţime un secret? Poate nu vrea să se ştie.

— Nu mare lucru, mărturisesc eu.

De obicei, divulgă mult mai multe informaţii după o despărţire. Mă inundă un val de gelozie şi dezamăgire, care erodează o parte din bunăvoinţa pe care o simţeam pentru ea. De ce nu mi-a spus nimic altceva?

Îşi trage nasul, ceea ce îmi aminteşte — nu ştiu de ce — de Ruby şi Ivy şi toate celelalte fete cu care Fitz a avut o relaţie, sau cu care a flirtat sau cărora le-a scris scrisori de dragoste de-a lungul anilor. De exemplu, Priya, copilul-minune de 1,85 al tenisului, care a fost perechea lui la Balul Bobocilor, sau Dani, jucătoarea de baseball scundă şi sarcastică, care a luat prânzul cu noi zi de zi înainte să se mute în Indiana. Ea şi Fitz nu au fost niciodată un cuplu, dar a trebuit să-l văd cum îi face ochi dulci mai bine de o lună în clasa a zecea. Până să ajungă ea la graniţa statului, el deja îşi întorsese privirea către Luna, micuţa cu părul vâlvoi care stătea lângă el la ora de spaniolă.

Faza cu Fitz e că nu are un gen anume. În cele mai proaste zile, asta mă deranja, fiindcă habar nu aveam pe cine să fiu geloasă. Pe blonde? Pe brunete? Pe ele şi pe altele. A făcut pasiuni pentru fete mai înalte ca mine şi mai scunde ca mine şi mai slabe ca mine şi mai pline ca mine, şi, în scurt timp, a devenit dureros de evident că Fitz avea să ia la rând toate fetele din şcoală până să-i treacă prin cap să fie cu mine.

Molly îşi frânge mâinile.

— Tu eşti OK?

Eu?

— *Sunt bine.*

— Eşti sigură?

Mă priveşte cercetător în ochi şi privirea ei e plină de subînţelesuri, doar că nu am habar care sunt acestea.

— Mda, mint eu.

Păi, e clar că nu sunt în regulă, având în vedere alegerea Fitz vs. New York care-mi apasă pe umeri şi durerea de stomac pe care o am de aseară, dar nu e treaba ei.

Molly oftează, vădit frustrată de răspunsul meu.

— Tu cum te simţi?

Nu prea ştiu ce altceva să o întreb.

— Sunt bine. Cu excepţia chestiei cu Fitz, desigur, spune posomorâtă.

Nu pot să nu râd când îi aud precizarea. Bine, cu excepţia chestiei cu Fitz este, practic, constanta vieţii mele. Ar trebui să o trec în biografia mea de pe Instagram.

— Mda. Păi, mă aşteaptă Clover. Trebuie să ne întâlnim cu nişte capre; e o întreagă poveste.

Dau să plec, dar mă opreşte cu un gest.

— Fitz a zis…

Îşi fereşte privirea, neliniştită.

— Ce-a zis?

— Mergem? îşi face Clover apariţia cu sacoşa de cumpărături în mână.

— Ce-a spus Fitz? o întreb iar pe Molly.

Ezită.

— Nimic, lasă… La revedere.

Pleacă în grabă, lăsând ursuleţul pe raft.

— Fir-ar să fie! Tocmai voia să-mi spună ceva important.

— Scuze, dar trebuie să mergem la yoga, iar apoi tu ai de făcut pâine şi de luat o decizie pentru mâine.

Clover zâmbeşte auzindu-se vorbind cu rimă, dar mie mi se accelerează pulsul când o aud pomenind de decizia pe care nu pot s-o evit. Inima mea trădătoare îmi pompează otravă în tot corpul, infectând fiecare celulă cu o teroare rece ca gheaţa. De la zero la dezastru într-o fracţiune de secundă. E o chestie care mi se mai întâmplă din când în când.

Mă aplec în faţă cu mâinile pe genunchi şi trag adânc aer în piept de mai multe ori. Îmi amorţesc vârfurile degetelor.

— Te rog, spune-mi ce să fac.

— De fapt, de ce vrei să te duci la cabană?

— Ca să iau scrisoarea.

— Da, bine, dar ce alt motiv ai?

— Ca să văd zăpadă.

Clover oftează din toţi rărunchii, exasperată.

— Ţine-mă, Doamne, o să stăm aici toată noaptea, mormăie ea, după care

adaugă şi mai tare: Astea nu sunt motive suficiente. Dacă n-ai alt motiv, du-te la New York!

— Păi ce alt motiv să am?

Se holbează la mine cu gura căscată, de parcă sunt o idioată.

(Nu sunt convinsă că se înşală.)

— O săptămână singură cu Fitz? O cabană romantică, îngropată în zăpadă? Vâsc? Foc trosnind în şemineu? Nu te preface că nu te-ai gândit la asta!

Simt cum ceva prinde viaţă în pieptul meu. Şi seamănă stupid de tare cu speranţa.

— Crezi că există vreo şansă să simtă ceva pentru mine?

Zâmbeşte trist.

— Nu ştiu dacă simte acum, dar cu siguranţă a simţit cândva.

Alung amintirea acelei nopţi, din clasa a zecea, fiindcă întotdeauna mă aruncă într-un hău de profund regret.

— Dacă a simţit vreodată ceva, am reuşit să distrug definitiv acele sentimente.

Cu privirea plină de milă, îmi spune:

— N-ai cum să ştii sigur, dacă nu-l laşi să citească scrisoarea aia.

— Dar dacă…, mă înroşesc eu.

— Dar dacă te duci la cabană şi o arzi accidental până în temelii când încerci să faci un foc intim? Dar dacă te duci la New York şi te îndrăgosteşti de un hipster din Brooklyn şi nu te mai întorci acasă? Ne învârtim în jurul cozii. Jocul ăsta nu se sfârşeşte niciodată şi nu obţii decât nefericire. Întrebarea pe care trebuie să ţi-o pui este: ce-ţi doreşti tu?

— Nu vreau să ajung ca Molly, doar o altă fostă iubită de pe lista lui.

— Gândeşti ca o persoană speriată. Blochează frica şi spune-mi ce-ţi doreşti mai mult decât orice pe lume.

Îmi imaginez că sunt genul de om care nu face Liste Apocaliptice, care poate să ia o hotărâre fără să se gândească dar dacă…? şi am pierdut orice speranţă şi viaţa mea e un dezastru, aşa că-mi pun întrebarea următoare:

Ce-mi doresc?

Ei, bine! Oricât de înspăimântător e să recunosc asta chiar şi numai faţă de mine însămi, Clover are dreptate. Vreau conversaţii şi fursecuri cu Fitz, cuibăriţi împreună lângă foc. Vreau să văd cum aterizează fulgii de zăpadă pe vârful genelor lui dese şi negre. Vreau să stau cu el sub vâsc azi şi mâine şi în fiecare zi din viitorul apropiat. Dar vreau şi să călătoresc şi să trăiesc aventuri, să am o viaţă mai importantă decât poate să ofere orăşelul ăsta.

Uneori mi se taie respiraţia de câte lucruri îmi doresc şi de cât de frică îmi e. Şi exact asta e problema. Cum să aleg între cele două lucruri pe care le iubesc? Cum pot să mă asigur că niciunul nu îmi va distruge viaţa?

— Mi-aş dori să le pot avea pe amândouă, spun.

Clover se încruntă.

— Vrei să te duci la cabană, să iei scrisoarea, şi apoi să iei avionul spre New York?

— Nu. Vreau să fiu în două locuri deodată.

— Ca în multivers?

— În ce?

— E ideea că există versiuni diferite ale noastre în universuri diferite…

Îmi vede expresia buimacă şi o lasă baltă.

— Nu contează. Fii atentă! Dacă-ţi petreci viaţa paralizată de frică, o să ratezi totul. Nu doar pe Fitz şi aventura la New York, dar şi toate celelalte lucruri bune. Jay e cu mine fiindcă am avut curajul să-i spun salut atunci, în prima mea seară la Grupul Tinerilor. Şi acum suntem îndrăgostiţi şi-mi petrec fiecare sâmbătă dimineaţă cu capre căţărate pe mine. Fiindcă am luat o hotărâre. Tu nu iei nicio hotărâre şi, fiind cea mai bună prietenă a ta, refuz să stau cu braţele încrucişate şi să mă uit cum laşi să treacă pe lângă tine ocazii ca asta.

— Poate-ar trebui să-l întreb pe Fitz.

— Nimeni nu vrea să fie o oportunitate ratată, crede-mă!

Clover îmi ia telefonul şi tastează pe ecran. Când mi-l dă înapoi, văd deschisă o aplicaţie numită Magic 8, care e varianta digitală a Bilei Magice, cu răspunsuri la orice întrebare.

— Orice zice să faci, aia faci. De acord?

— Dar dacă…

— Paige, ascultă-mă, te rog. Aplicaţia asta te scapă de povara tuturor deciziilor, dar te obligă să acţionezi. E perfectă.

Îmi vine să spun: Dar dacă alege o cale greşită, azvârlindu-mi viaţa aşa de departe de orbita ei naturală, încât îmi distruge viitorul pentru totdeauna, amin? Dar Clover se uită la mine cu un amestec de frustrare disperată şi de nu-te-pune-cu-mine-că-te-dau-la-capre-să-te-mănânce.

Asta e. Dacă viaţa mea e să se prăbuşească precum o pâine necrescută, tot o să fie bine, că măcar o să am pe cine să dau vina.

— De acord.

Tastez întrebarea înainte să se întunece ecranul şi să-mi dea ocazia să mă răzgândesc. Să mă duc la New York?

Scutur telefonul şi îmi vibrează între degete. Bila animată se învârte tot mai repede şi mai repede, ajungând din urmă bătăile inimii mele.

Aştept, ţinându-mi respiraţia. Bila încetineşte, sfâşiindu-mi inima, şi se opreşte, dar Clover acoperă ecranul cu palmele înainte să văd ce zice.

— Indiferent de ce spune aplicaţia, ar trebui să o foloseşti în continuare.

— Pentru totdeauna?

— Da.

E total ridicol, dar nu-mi displace ideea. Fără să fiu apăsată de greutatea a o sută de decizii ce ar putea să-mi schimbe viaţa, aş putea să mă bucur de vacanţa de Crăciun cum nu m-am mai bucurat de multă vreme de ceva.

— Bine, aşa o să fac, spun înainte să mă cuprindă îndoielile.

Clover îşi ia mâinile de pe ecran, dezvăluindu-mi soarta.

Zâmbind cu gura până la urechi, păşesc iute pe podeaua lucioasă a magazinului, îndreptându-mă către ieşire, nerăbdătoare să ajung la yoga şi după aceea…

— Aşteaptă-mă! strigă Clover exact când angajatul cu mopul ţipă:

— Ai grijă!

Piciorul îmi zboară de sub mine şi dau peste semnul cu avertismentul de podea udă, prăbuşindu-mă cu faţa pe podea. Capul mi se izbeşte puternic de pământ şi prin faţa ochilor îmi trec ca fulgerul imagini contradictorii cu Fitz şi New Yorkul, după care totul se face negru.

DESTINUL UNU

23 decembrie, ora 05:52, aeroportul Sky Harbor

Faza cu pozele de paşaport e următoarea: sunt oribile.

Tragic.

Deloc măgulitoare, pe toată linia.

Aş putea să rezolv problema asta. Lăsaţi oamenii să-şi arate dantura! Lăsaţi-i să fie fericiţi! Lăsaţi-i să fie entuziasmaţi de aventura lor globală! Ce vreau să spun e că natura dezastruoasă a pozelor de paşaport nu e vreun mare mister. O expresie forţat neutră nu o să arate niciodată bine.

— Descălţaţi-vă, puneţi-vă încălţămintea într-o găleată şi treceţi prin detectorul de metal, spune agenta de la securitatea aeroportului.

Pare severă, dar plictisită, nerăbdătoare şi indiferentă. Chiar nu pricepe că toţi oamenii din jurul ei pornesc într-o călătorie care le-ar putea schimba radical traiectoria vieţii?

— Vreţi să vă arăt paşaportul? întreb.

— E o cursă internă, domnişoară.

— E documentul meu de identitate.

— Nu le cerem minorilor să prezinte documente de identitate.

— Oh! Ei, bine, eu îl am la mine. În caz că vreţi să-l vedeţi.

Mijeşte ochii.

— Aveţi vreun motiv anume pentru care încercaţi să mă faceţi să mă uit la paşaportul dumneavoastră?

— E prima dată când ia avionul. E surescitată, intervine mama, apoi mă ia cu blândeţe de umeri şi mă conduce către coada de la control. Regula numărul unu într-o călătorie cu avionul e să nu enervezi agenţii de la securitatea aeroportului.

— Recepţionat.

Aruncăm într-o găleată toate bunurile noastre, ne scoatem pantofii, înaintăm pâş-pâş odată cu cei de la coadă şi trecem prin percheziţia corporală. Şi îmi place totul la nebunie!

— Nu-ţi pare bine acum că am fost prevăzătoare şi, când am împlinit 10 ani, am vrut cadou un paşaport? o întreb când ne instalăm pe scaunele din faţa porţii noastre de îmbarcare.

— Hm…

— Fiindcă, nu ştiu dacă-ţi aminteşti, dar atunci nu ai apreciat deloc dorinţa mea.

— Aşa e.

I se închid ochii. Ceea ce nu mă descurajează.

— Sunt aproape sigură că ăla a fost anul când m-ai luat la o discuţie şi mi-ai spus că nu ne puteam permite să achiziţionăm un paşaport, citez, „fără niciun motiv“. Ceea ce, apropo, a fost cam brutal.

E 6 dimineaţa, dar nu m-am simţit în viaţa mea aşa de trează. Inima îmi bubuie în piept şi sângele îmi aleargă prin vene. Chiar mi se-ntâmplă asta! Îmi petrec Crăciunul la New York cu o familie pe care nu am mai văzut-o de mai bine de un deceniu. Mă pregătesc pentru o carieră de jurnalist de călătorie. Am să fiu o versiune a mea mai curajoasă, mai aventuroasă. Totul pentru că o aplicaţie a spus da, când putea să spună nu.

Bineînţeles, SDM nu poate să lase lucrurile aşa. Îmi aminteşte nepoliticos că s-ar putea ca Fitz să deschidă scrisoarea şi să descopere că prietenia noastră e construită pe o minciună fragilă, în care unul dintre noi e prea implicat emoţional, iar celălalt aproape deloc.

Deschid mesajele schimbate ieri cu Fitz şi trec în revistă conversaţia. După ce Magic 8 a decis că merg la New York, i-am explicat că nu puteam rata o asemenea ocazie, iar Fitz nu s-a supărat. Dar a urmat asta:

11:30 FITZ: Asta înseamnă că pot să deschid scrisoarea fără tine?

11:30 EU: Ce?! Nu!

11:40 EU: Promite-mi că n-o s-o deschizi!

11:45 EU: Vorbesc serios.

11:47 EU: Fitz?

11:48 FITZ: Bine, n-o deschid. Dar nu pot să bag mâna-n foc pentru Gray. Puştiu' ăla e o puşlama.

Ieri mi s-a părut un comentariu aruncat de dragul discuţiei. O glumă despre nepotul lui de trei ani. Azi nu mai sunt aşa de sigură. Ideea asta îmi întoarce

stomacul pe dos. Am nevoie să mă gândesc rapid la altceva. Mă întorc spre mama.

— Tot ce vreau să spun e că ai noroc că eu sunt fiica ta.

Se uită la mine cu o Privire Foarte Serioasă.

— Paige! Tu ştii că New York e în Statele Unite?

— E aproape de Canada. Nu se ştie niciodată ce se poate întâmpla.

Nu se ştie niciodată ce se poate întâmpla? Păi, evident. E mottoul vieţii mele. Dar e prima dată când sună bine.

— Iar tu eşti norocoasă că ai o mamă care a sărit cu 115 dolari pentru un vis pe care nu era sigură că o să poată să ţi-l îndeplinească vreodată.

Zâmbeşte visătoare cu ochii tot închişi şi mă izbeşte din nou cât de mici erau şansele ca noi să ajungem aici. Acum două zile pe vremea asta, destinul meu era să petrec încă o vacanţă de iarnă în Arizona, aşteptându-l pe Fitz să se întoarcă în oraş şi pe Clover să aibă timp pentru mine în funcţie de programul prietenului ei.

— Mulţumesc, mamă.

Dau paginile paşaportului înapoi şi-mi studiez poza. Fotograful şi-a pierdut răbdarea cu mine şi cu zâmbetul meu interzis. Jur că am încercat să-l înăbuş! Dar s-a transformat într-o fază de-aia când, cu cât te străduieşti mai tare să nu zâmbeşti, cu atât mai imposibil e să nu o faci. Până la urmă am reuşit să-mi încleştez buzele şi să nu mi se vadă dantura, dar zâmbetul din ochii mei e cât se poate de grăitor. Cea care eram la 10 ani îşi iese din piele de încântare la gândul posibilelor aventuri.

Încă de atunci ştiam că-mi doresc o viaţă care să mă ducă departe de Gilbert, Arizona, fiindcă încă nu-l cunoscusem pe singurul băiat care mă putea face să vreau să rămân.

Mama şi cu mine stăm la coadă, suntem ultimul grup care se îmbarcă, iar biletele nu sunt cu locuri rezervate, aşa că trebuie să ne separăm. Însoţitoarea de bord ne conduce la un loc neocupat aflat pe la mijlocul avionului, între altele două, şi ne spune că mai e un loc pe ultimul rând, la margine, lângă coridor.

— Pe care-l vrei? întreabă mama încercând să găsească loc pentru bagaje în compartimentul de deasupra scaunelor.

— Stai puţin!

Deschid Magic 8 şi tastez. Să stau pe locul din mijloc? Scutur telefonul şi aştept.

Puţin probabil.

— *Pe cel de la margine, te rog.*

Gata. Simplu. Fără stres sau frământări legate de potenţialii mei vecini de zbor, sau de braţele scaunelor, sau de loc pentru picioare, sau chiar şi de privelişte. Cred că o să-mi placă noul sistem. Mă aşez pe ultimul rând, la margine, lângă toaletă. Ceea ce… OK, poate nu e chiar cel mai bun loc din avion. Dar zbor pentru prima dată în viaţa mea şi nici măcar peretele subţire care mă desparte de toaletă n-o să-mi afecteze buna dispoziţie.

Când avionul porneşte huruind pe pistă, mi se strânge stomacul de emoţie. Întind gâtul să mă uit pe geam, dar după câteva secunde, femeia de pe locul de la geam trage jaluzeaua şi-şi pune pe ochi o mască de dormit. Sunt înconjurată de oameni care par obosiţi şi iritaţi şi plictisiţi, de parcă nu-şi dau seama sau nu le pasă că în mai puţin de opt ore o să aterizăm pe aeroportul LaGuardia din New York. Mă rog, New York, cu escală în Atlanta, dar chiar şi-aşa! Oamenii ăştia chiar nu-şi dau seama ce norocoşi sunt?

Scot din rucsac un carneţel şi studiez lista cu lucruri pe care-mi doresc să le fac în New York de Crăciun, înainte să mor.

Să patinez în Central Park

Să văd bradul de Crăciun din Piaţa Rockefeller

Să văd vitrinele decorate de Crăciun

Să merg în târgurile de Crăciun

Să vizitez Santaland din magazinul Macy’s

Am făcut lista inspirându-mă din vreo şase articole citite online undeva între orele târzii tulburi ale nopţii trecute şi primele ore ale acestei dimineţi. Cum spunea Clover, preiau controlul asupra vieţii mele şi nu mă gândesc deloc la faptul că ratez o săptămână cu Fitz, şi nici la cine o să devină noul obiect al pasiunii lui până mă întorc acasă. Mă rog, nu prea mult.

La o oră după decolare, una dintre însoţitoarele de bord face un anunţ.

— Buna ziua, dragi pasageri! Vă rog să vă îndreptaţi atenţia spre rândul 24 pentru a fi martorii unei surprize speciale.

Întind gâtul de lângă toalete, unde însoţitorii de bord îşi zâmbesc conspirativ.

— Ce se întâmplă? întreb.

— Stai să vezi, spune o însoţitoare cu ecuson pe care scrie JULIE, arătând cu degetul către mijlocul avionului.

Un tip transpirat, cu părul pleoştit, se ridică în picioare şi iese pe culoar. Îşi şterge fruntea cu dosul palmei şi îşi drege glasul.

— Acum patru ani zburam de la Phoenix la Atlanta într-o delegaţie.

— Nu te aud! strigă cineva din faţă.

Bărbatul transpirat îşi drege vocea şi o ia de la început.

— Acum patru ani zburam de la Phoenix la Atlanta!

Efectiv, răcneşte.

— Se apropia Crăciunul şi eram enervat la culme că şeful mă punea pe drumuri, aşa că eram hotărât să le fac zile fripte tuturor celor din preajmă, aşa cum îmi făcea mie şeful. Asta până m-am aşezat pe locul meu şi am dat cu ochii de cea mai frumoasă fată din lume.

Se apleacă şi cred că a scăpat ceva pe jos, dar apoi se lasă într-un genunchi. Toată lumea inspiră zgomotos, şocată. Mă aplec în faţă, încercând cu disperare să văd măcar o secundă faţa femeii. Dar nu-l văd decât pe bărbatul care o priveşte strălucind de fericire, de parcă ea ar fi fost tot ce era mai bun pe planeta Pământ. Sărmana mea inimă suferindă se strânge şi mi-aş dori să vadă şi Fitz scena asta. E exact genul de dulcegărie sentimentală pentru care trăieşte.

— Makayla Rios, te iubesc şi vreau să-mi petrec cu tine tot restul vieţii. Vrei să fii soţia mea?

Dă să deschidă stângaci cutia, o scapă din mână şi aceasta alunecă sub un scaun. Avionul se umple de râsete amicale, fiindcă nimeni nu şi-a dat seama că ea nu a spus da. Şi nici nu o s-o facă.

Ştiu asta fiindcă îl ştiu pe Fitz, iar Fitz ştie tot despre comedii romantice. Când un bărbat face o cerere în căsătorie, există doar două motive pentru care femeia nu acceptă imediat. Primul e că este prea ocupată să plângă sau să încerce să-şi recapete răsuflarea ca să mai poată rosti cuvinte coerente. Al doilea e că nu are de gând să o facă.

Makayla Rios se apleacă spre culoar şi părul ei negru îi cade pe faţă, ascunzându-i-o. Şopteşte ceva la urechea bărbatului transpirat.

Trebuie să discutăm despre asta. Îmi pare rău, dar nu pot. Ţin la tine. Mă întreb care sunt cuvintele oribile pe care le-a ales pentru a-i rupe inima tipului.

El a înlemnit, incapabil să se ridice sau să închidă cutia cu inelul sau să-şi şteargă de pe chip expresia distrusă. Şoaptele se răspândesc printre pasageri ca un selfie în pielea goală în vestiarul băieţilor.

— Ce-a zis?

— A zis nu!

— Săracul!

— Ce jenant!

Mă uit la însoţitorii de bord. Julie are în mână o sticlă de şampanie şi priveşte îngrozită coşmarul care se desfăşoară sub ochii ei.

— Ce să fac? întreabă ea întorcându-se spre celălalt însoţitor de zbor, un tip chel, cu muşchi de practicant de CrossFit şi ecuson pe care scrie ADAM.

— Nimic! Pune-o la loc. O să le distrag atenţia, şopteşte el şi ia microfonul.

— Este ora 8:45, ăăăă… în Phoenix. Zburăm la 11 000 de metri altitudine şi la viteza actuală vom ateriza în Atlanta la 12:15, ora locală. Dacă mergeţi mai departe, către LaGuardia, vă rugăm să rămâneţi la bord ca să vă luăm în evidenţă ca pasageri în tranzit către New York. Mulţumesc.

Anunţul îi dă timp tipului cu cererea în căsătorie să închidă cutia cu inelul şi să se aşeze la locul lui. Mă foiesc stingherită, copleşită de jenă pentru el. Dacă eu mă simt aşa de prost, el probabil că moare de ruşine.

— Ce crezi că se întâmplă? o întreb pe Julie în timp ce pregăteşte căruciorul cu băuturi.

— Aflu şi-ţi spun când mă întorc.

Îi ia cam 1 200 de ani ca să împingă băuturile până în celălalt capăt al avionului, dar într-un final se întoarce şi-mi dă încă un pahar cu ciocolată caldă când vede că am terminat-o pe prima.

— Se ceartă. El plânge, îmi şopteşte lăsându-se pe vine lângă mine, prefăcându-se că face ordine în cărucior.

Mi se rupe inima de mila lui. Încerc să mă gândesc cum l-aş putea ajuta, când văd că Makayla se ridică de pe locul ei.

— Vine încoace! Ce facem? şoptesc.

— Nu mai vorbim despre ea! răspunde în şoaptă Julie şi eliberează culoarul.

Devin agitată când Makayla se opreşte în faţa toaletelor, ambele fiind ocupate. Oftează adânc şi se sprijină de perete. O privesc pe furiş: are maximum 25 de ani, e dată cu mult dermatograf negru, are un fluture tatuat sub ureche şi fruntea tăiată de un breton sever. Bifat, bifat, bifat. Îmi întipăresc în minte toate caracteristicile ei, de parcă laolaltă ar oferi o imagine plină de înţeles. Sau poate caut un semnal de alarmă. Ceva care spune: Aşa arată o persoană când e pe cale să-ţi calce inima în picioare.

Mă surprinde privind-o.

— Vrei să-mi zici ceva?

Mă întorc uimită, aproape sigură că vorbeşte cu altcineva. Dar femeia de lângă mine doarme în continuare.

— Cu mine vorbeşti?

Privirea îi poposeşte îndelung pe vânătaia de pe fruntea mea, încă proaspătă după căzătura penibilă de ieri.

— Te holbai la mine, cum de altfel face toată lumea din avion.

Tresar.

— Scuze!

Ridică din umeri.

— Înţeleg. A fost absolut oribil, ca un accident de la care nu-ţi poţi lua ochii.

— A, da, mă rog… Păi… v-aţi despărţit?

Încuviinţează din cap.

— Deci nu vrei să te măriţi cu el sub nicio formă.

Uau! Ce observaţie genială, Paige!

Cu un oftat, îşi suflă bretonul din ochi.

— De mult vreau să o rup cu el, dar nu mi s-a părut niciodată că ar fi un moment bun.

— Când e un moment bun?

— Niciodată, dar înainte de Crăciun chiar e un moment cât se poate de prost. Când tocmai i-a murit şi câinele.

Cam are dreptate. Scot din rucsac o pungă de viermişori de jeleu şi i-o întind. Ia câteva zâmbind timid.

— Pot să te întreb ceva? îi zic.

Ridică iar din umeri. O invitaţie să fiu indiscretă.

— Cum se poate ca voi doi să aveţi puncte de vedere aşa de diferite asupra relaţiei voastre?

Mi se strânge stomacul. Întreb de ei, dar poate în adâncul inimii vreau să ştiu şi pentru mine şi Fitz. Cum e posibil ca doi oameni, care se consideră cei mai buni prieteni, să-şi vadă relaţia atât de diferit?

— Suntem împreună de mult. Relaţia dintre noi a fost întotdeauna confortabilă şi firească, înţelegi?

Dau din cap afirmativ.

— Câţi ani ai? mă întreabă.

— 17.

Strânge din buze.

— Să nu te îndrăgosteşti măcar vreo 10 ani de-acum încolo, m-auzi?

Încep să râd stingherită şi ea continuă:

— Aveam doar 19 ani când l-am cunoscut pe Ben. Eram prea tineri şi la fel suntem şi acum. E prea devreme ca să ne decidem viitorul.

Rosteşte iute ultimele cuvinte, aruncându-le în aer fără urmă de convingere, încercându-le cu voce tare. Când o să povestească toate astea prietenilor şi familiei, acesta e scenariul pe care o să-l aleagă. Prea tineri. Prea devreme.

Uşa toaletei se deschide şi Makayla dispare înăuntru. Când se întoarce, are ochii şi nasul roşii şi dermatograful e întins ca un machiaj fumuriu prost executat.

— Pot să rămân aici? îi şopteşte lui Julie.

— Îmi pare rău, trebuie să te duci la locul tău.

Makayla geme şi-şi trece mâinile prin păr. Aruncă o privire suspicioasă în direcţia fostului ei iubit, care e aplecat în faţă, cu capul în mâini, de parcă joacă rolul lui Eeyore[1]. Expresia ei spune că ar prefera să sară pe geam decât să petreacă următoarele ore lângă el şi mă loveşte un nou val de compasiune. El nu ar trebui să fie obligat să îndure tot restul călătoriei lângă fata care i-a zdrobit inima în public.

— Vrei să facem schimb de locuri? mă ofer.

Ezită.

— Eşti sigură?

— Da.

Îmi arunc paharul de la ciocolata caldă în coşul de gunoi aflat în spatele meu, îmi iau punga de jeleuri gumate şi pornesc pe interval. La auzul paşilor mei, Ben ridică capul.

— Tu cine eşti? Unde e Kay?

E dezumflat. Parcă i s-au înmuiat şi genunchii. Se dă într-o parte ca să mă

lase să trec.

— Sunt Paige. Makayla e în spatele avionului.

— Ţi-a zis…?

— N-am vrut să fii nevoit să stai alături de ea tot restul drumului, aşa că am făcut schimb de locuri.

— Mamă, ce jenant!

Trăsăturile i se pleoştesc şi mai tare. Deja începe să concureze cu un basset.

În următoarea oră, Ben joacă un joc pe telefon, timp în care eu sunt blocată într-o buclă temporală în care Fitz deschide scrisoarea. Îmi imaginez fiecare detaliu: surpriza lui la aflarea veştii că îl iubesc. Furia când află că îl urăsc. Durerea provocată de faptul că i-am spus să nu mai vorbească cu mine. Fiecare închipuire adaugă încă un nod în stomacul meu făcut deja ghem. A fost de acord să aştepte, dar acum, că sunt în drum spre New York, nu e aşa o nebunie să îmi imaginez că o să cedeze tentaţiei şi o să vrea să vadă de ce fac atâta caz pentru o scrisoare.

Ben lasă telefonul din mână cu un oftat adânc şi-şi freacă faţa cu palmele. Nu vreau să fiu apostrofată iar că mă holbez, dar…

— Eşti bine? îmi scapă fără să vreau.

Se uită la mine cu expresia pe care o capătă uneori adulţii în preajma copiilor. Cea care zice: Habar n-ai despre ce vorbeşti.

— Las’ că ai să vezi tu, puştoaico.

— Cum e?

— Să fii respins?

— Să-ţi rupă cineva inima.

Cuvintele îmi tremură pe buze. În ritm cu mâinile mele şi pulsaţia din stomac.

Îşi răsuceşte telefonul între degete. Are o privire bântuită şi tace aşa de mult timp, că renunţ să mai aştept un răspuns. Devin brusc conştientă de transpiraţia care mi se prelinge pe spate şi de aerul îngheţat care-mi suflă în faţă din gurile de ventilaţie. Încerc să-mi înghit nodul de panică ce mi se urcă în gât, dar e zadarnic. O simt cum se amplifică, cum se înteţeşte, forţându-mă să-i dau atenţie.

Am făcut o mare greşeală.

Nu. Rectificare: am făcut o sută de greşeli. Am scris scrisoarea. Am lăsat-o la Fitz. Am plecat la New York. Greşeli pe alese. Viaţa mea e o ruletă rusească de decizii proaste, numai că în jocul de faţă, în fiecare cameră a încărcătorului e un glonţ.

— E confirmarea fiecărui gând negativ pe care l-ai avut vreodată despre tine.

Durerea calmă care-i înveleşte vorbele mă săgetează direct în inimă.

— E ca o stâncă pe piept, storcându-ţi plămânii de orice strop de aer. E sentimentul că ai pierdut ceva şi-ţi faci toată casa bucăţi până la temelie ca să-l găseşti, deşi ştii că nu e acolo.

Uau!

— Trebuie să dau un telefon. E urgent.

Inima mi se izbeşte de coaste, disperată să se elibereze ca să scape de inevitabila durere.

Se uită la telefon ca să vadă cât e ceasul.

— Sper că poate să aştepte o oră.

— Nu prea.

— Calmează-te, puştoaico! Vrei să-ţi spun o poveste?

— Sigur. Da. Chiar te rog să-mi distragi atenţia cu ceva, orice.

Se instalează mai comod în scaun.

— Am cunoscut-o pe Makayla în ziua când împlineam 22 de ani…

Îmi dau ochii peste cap în sinea mea şi-mi încleştez mâna pe telefon.

Călătoria asta a fost o greşeală care o să-mi distrugă relaţia cu Fitz. Simt asta. Nu există cale de întoarcere după aşa ceva.

[1] Personaj din cărţile cu ursuleţul Winnie — un măgăruş veşnic pesimist şi deprimat. (N. t.)

DESTINUL DOI

23 decembrie, ora 10:00, Gilbert, Arizona

Fitz Wilding îşi poartă încrederea în sine ca pe o coroană. Are mereu la îndemână un zâmbet leneş, e în largul lui în orice situaţie şi e aşa de adaptabil, că mă ia cu ameţeală. E tot ce eu nu sunt şi îl urăsc pentru asta. Sigur, nu-l urăsc destul de tare. Nici pe departe. Dacă ura mea ar fi izvorâtă din resentiment real şi nu din suferinţă, aş fi imună la faptul că arată totdeauna aşa de bine, de-ţi stă inima. De exemplu, când joacă baseball. Fitz arată bine rău la prindere: stând pe vine, privire serioasă, ochii albaştri, mănuşa pregătită, păr şaten cârlionţat pe lângă marginile şepcii.

Când Fitz se uită la un film e la fel de fenomenal, fiindcă pe chip i se citeşte clar fiecare emoţie. Cred că am petrecut zile întregi din viaţa mea privindu-l pe Fitz cum se uită la filme. Faptul că stau aproape de el e întotdeauna mult mai interesant decât actorii de pe ecran.

Dar varianta mea preferată a lui Fitz e când se află la volanul camionetei lui. Cele mai interesante conversaţii ale noastre au avut loc în cabina acelei camionete. E locul unde mi-a mărturisit că vrea să fie jucător profesionist de baseball şi în care eu i-am mărturisit că vreau să străbat lumea, şi astfel ne-a legat tragedia comună de a avea visuri imposibil de realizat.

Recunosc că suntem un cuplu bizar: starul sportiv, prieten cu o întreagă echipă de baseball şi săptămânal cu o nouă fată, cu care îşi trimite mesaje private pe Twitter, şi eu. Fata cu doar doi prieteni şi niciun talent sportiv. Eu şi Fitz ne-am cunoscut în clasa a şaptea, la ora de engleză, şi probabil că am fi rămas strict colegi de clasă dacă sora lui nu ar fi întârziat mereu să îl ia de la antrenamente şi schimburile mamei lor nu se terminau decât la jumătate de

oră după ce îmi terminam activităţile suplimentare la care mă înscriam doar ca să nu stau singură acasă. Acele după-amiezi fierbinţi, în care stăteam cu el pe bordură, în faţa şcolii, s-au transformat iute în cea mai frumoasă parte a zilei pentru mine. Şi când l-am văzut refuzând un părinte care se oferise să îl ducă acasă, ca să aştepte cu mine, mi-am dat seama că şi el se bucura de ele.

Acum, când îl văd, mi se taie respiraţia: cu şapcă, geamul deschis, braţul stâng îndoit din cot şi degetele bătând uşor darabana pe partea de sus a ramei. Nu-mi pasă cu câte fete a ieşit, sunt sigură că această versiune a lui Fitz, vulnerabil, gânditor, nătâng, acest Fitz-la-volan e o persoană pe care foarte puţini oameni o cunosc. Mi se face rău când mă gândesc că din cauza unei scrisori aş putea pierde accesul la această versiune a lui, pe care o îndrăgesc cel mai tare.

Nu te pripi, îmi spun în timp ce traversez cu picioare tremurânde gazonul din faţa casei mele. Ai răbdare. Dacă fac din recuperarea scrisorii o chestie de importanţă crucială, o să-şi dea seama că scrisoarea chiar este de o Importanţă Crucială.

— Puteam să vin cu maşina mea, spun deschizând portiera şi sărind pe scaunul din dreapta.

Camioneta lui e una din acele monstruozităţi uriaşe, cu roţi imense, care omoară planeta. Aparţine companiei de peisagistică a tatălui lui, dar, practic, e la dispoziţia lui Fitz, care o poate folosi oricând şi oricum doreşte. Pe când singurul vehicul la care am eu acces e sedanul vechi al mamei — fiindcă ea e în avion, în drum spre New York, m-a lăsat să iau maşina să merg la cabană.

— Nici gând!

Verifică oglinzile şi se înscrie pe banda din dreapta.

— În caz că furtuna ne loveşte mai devreme decât e prognozat, vreau să te ştiu în siguranţă, într-o maşină cu tracţiune integrală şi cauciucuri de iarnă.

Îmi aruncă o privire şi se încruntă.

— Ce-ai păţit la cap?

Îmi frec micul cucui de pe frunte.

— Am alunecat şi am căzut. N-am nimic. Şi-ţi mulţumesc încă o dată că mă laşi să vin cu câteva zile mai devreme şi să dau buzna neinvitată peste Crăciunul tău în familie. Eşti sigur că părinţii tăi nu se supără?

— Mama e în al nouălea cer. Adoră să organizeze sărbători fastuoase, cu casa plină. Dar îmi pare rău că mama ta a trebuit să plece aşa, pe nepusă masă.

Deci, faza e că… am minţit. Fitz ştie cât de tare îmi doresc să călătoresc, aşa că nu ar înţelege de ce n-am vrut să mă duc la New York. I-am spus o variantă prescurtată a adevărului — că mama a câştigat la muncă un bilet (ceea ce e adevărat!) şi că îl foloseşte ca să-şi viziteze un prieten bolnav (şi asta e adevărat!).

— Şi tatăl tău?

— E…

Ezit, întrebându-mă dacă mai pot să scap cu încă un răspuns evaziv. Adevărul e că tata nu a fost informat de această răsturnare neprevăzută de situaţie.

— E ocupat, spun, simţindu-mă mai bine, deoarece răspunsul meu e probabil adevărat.

Majoritatea adulţilor pe care îi cunosc adoră să vorbească despre cât sunt de ocupaţi.

Fitz se încruntă, plin de compasiune pentru mine, şi mie mi se strânge stomacul. Nu suport să-i spun ceva între adevăr şi minciună, şi totuşi îl mint prin omisiune în fiecare zi.

— Şi? Ai adus cu tine scrisoarea aia pe care ţi-am scris-o?

Scopul e să par degajată, dar ratez spectaculos şi cuvintele trădează o urmă de nerăbdare.

— Nu. Trebuia?

— Nu. Dar îmi trebuie. Unde e?

Fitz mă priveşte pieziş cu o expresie ezitantă.

— Pe blatul din bucătărie? Poate?

— Ai pierdut-o?

— Nu! Sigur e în cabană. Doar că nu prea ştiu pe unde.

Dă din umeri şi colţurile gurii i se ridică într-un zâmbet spăsit.

Inspir adânc, simţind cum o groază lichidă îmi umple abdomenul.

Nu intra în panică!

Uşor de zis, greu de făcut.

Fiindcă, dacă aşa cum stă scrisoarea pe blat, se varsă un pahar cu apă, plicul se udă fleaşcă şi doamna Wilding îl deschide ca să usuce scrisoarea, dar văzând că cerneala se împrăştie încet, face o poză ca să păstreze textul pentru totdeauna şi, în timp ce face poza, vede un cuvânt sau un paragraf incriminatoriu, aşa că o citeşte, apoi spune întregii familii şi, până ajung eu acolo, toată lumea o să-mi ştie secretul?

Dacă.

E cel mai negru coşmar al meu şi l-am simţit până în măduva oaselor încă din zori. Dimineaţă am deschis ochii cu o senzaţie de nelinişte, ceva nedesluşit, şoptindu-mi că am făcut ceva rău sau că urmează să fac ceva rău sau că am făcut ceva rău toată viaţa. Mi se întâmplă mai des decât îmi place să recunosc, iar cea mai neplăcută parte e faptul că senzaţia e imprevizibilă. Mă culc simţindu-mă perfect, ca să mă trezesc cu o stare de parcă am primit un pumn în plex.

— Ce-ai păţit?

— Nimic, răspund, fiindcă nu am cum să-i explic lui o chestie pentru care nici pentru mine nu găsesc cuvintele care să mă ajute să înţeleg ce mi se

întâmplă.

Mâna i se crispează, are chipul grav, ceea ce nu îi e caracteristic.

— Ştiu că a trecut ceva vreme, dar vrei să facem chestia aia?

În loc de răspuns, mă strâmb cu faţa la geam. Reflexia mea e oribilă.

— Descrie cinci lucruri pe care le vezi în clipa asta.

Cu ochii la peisajul ce gonea pe lângă noi, răspund pe un ton sec:

— Maşini, drum, cer, pasarelă, cactus.

— Patru lucruri pe care le poţi atinge.

Îmi întorc iute privirea spre el. Îmi apăs palmele pe coapse concentrându-mă la senzaţia atingerii moi a colanţilor.

— Bumbac cu lycra.

Pun mâna pe geamul rece.

— Sticlă.

O ţin în faţa gurii de ventilaţie.

— Căldură.

Arunc iar o privire către Fitz. Ia mâna dreaptă de pe volan şi o întinde cu palma în sus peste consola dintre scaune. La partea asta mă ţinea întotdeauna de mână, ca să-mi dea ceva tangibil şi cald la care să mă concentrez când tot creierul meu părea cuprins de haos şi scăpat de sub control.

Mă prefac că nu-i observ gestul şi-mi trec degetele prin părul meu castaniu şi drept, numindu-l ca al patrulea lucru pe care-l pot atinge.

— Trei lucruri pe care le auzi, spune netulburat, punându-şi nonşalant mâna la loc pe volan.

— Vocea ta, spun crispându-mă, dar incapabilă să mă stăpânesc. Cauciucuri pe şosea.

Ciulesc urechea să aud radioul, care e dat încet.

— „Baby, It's Cold Outside".

— Cântecul ăsta e cumplit! Practic, o droghează pe fată ca s-o seducă, spune întinzându-se să dea mai tare.

— Auzi? Ce e în băutura asta? cântă femeia.

— Fugi! Ieşi imediat de-acolo! strigăm amândoi la radio.

Mă las pe spătar zâmbind.

— Vrei să continuăm? întreabă Fitz.

— Nu, sunt bine.

Teroarea fără obiect care ameninţa să mă copleşească şi-a descleştat degetele de pe inima mea şi, dacă continuăm, o să fiu nevoită să recunosc că-i simt parfumul dulce, cu iz de fum.

Peisajul deşertic lasă loc muntelui, cactuşii dispar, înlocuiţi de pini înalţi. Îmi sprijin capul de geam şi stau de vorbă cu Fitz despre muzica de Crăciun şi sezonul de baseball şi despre familia lui şi a mea. Numele lui Molly nu e pomenit nici măcar o dată, ceea ce nu-i stă în fire. Dacă aş fi un om mai bun, i-aş spune despre mărturisirea ei înlăcrimată, despre regretul ei că l-a părăsit.

Dar nu sunt. Aşa că nu îi spun.

Când ieşim din Flagstaff, închid ochii şi încerc să-mi imaginez un peisaj acoperit de o pătură groasă de zăpadă. În schimb, puterea obişnuinţei mă atrage într-o amintire veche de doi ani. Petrecusem toată vacanţa de Crăciun în pat, cu o infecţie streptococică în gât. Din cauza unei combinaţii de bacterii rezistente şi antibiotice slabe, infecţia a dat în scarlatină.

— Cioc, cioc, a bătut Fitz în tocul uşii camerei mele. Am auzit că te-ai pricopsit cu o boală spectaculoasă.

Fitz! Inima mea a oftat uşurată.

— Poţi să-mi spui Beth March, i-am zis, fără să-mi pese că, vorbind, mă doare îngrozitor gâtul.

După multe zile, era pentru prima dată când nu mă mai deranjau faptul că mă ustura groaznic gâtul, că-mi zvâcnea capul de durere, ori că nu mai reuşeam să mă încălzesc. Fitz avusese întotdeauna efectul ăsta asupra mea. Îmi putea transforma proasta dispoziţie într-una bună prin simplul fapt că-mi permitea să exist pe orbita lui.

S-a trântit de-a curmezişul patului, la picioarele mele.

— Îmi pare rău, dar n-am de gând să stau cu mâinile în sân şi să te las să te autoconvingi că eşti vreo eroină literară tragică.

— Beth nu era eroina. Era sora eroinei.

— Nu eşti pe moarte.

— Nici n-am zis c-aş fi.

— Dar ai gândit-o.

Ochii îi sclipeau năstruşnic şi n-am putut să neg.

— A nins? am întrebat, nerăbdătoare să aud cum a fost săptămâna pe care o petrecuse la cabană.

— Cu tona.

Am suspinat de tristeţe.

— A trebuit să închidă drumurile, a adăugat el.

— Opreşte-te!

— Am rămas fără curent.

— Nu! am gemut şi mi-am acoperit faţa cu perna.

A dat-o deoparte şi mi-a zâmbit cu ochi strălucitori de parcă ştia un secret. S-a aplecat spre mine, conspirativ.

— Sunt teribil de contagioasă, am spus.

Vino mai aproape, i-am spus în gând.

— Îmi asum riscul.

Inima mi-a bubuit în piept şi o emoţie încă nenumită mi-a umplut fiinţa. E de la febră, mi-am oferit eu o explicaţie raţională. Ce altceva putea să fie?

— Sunt fierbinte?

Fitz a făcut ochii mari, uimit.

— Poftim?

— Cred că încă mai am febră. Cred că ard. Mă simt…

Şi-a pus palma pe fruntea mea şi atingerea lui m-a amuţit.

— Arzi.

— Ţi-am zis că sunt fierbinte.

Am început să chiotesc nebuneşte, iar el şi-a dat ochii peste cap.

— Of, ce nasol! a zis el.

— Eşti îngrijorat pentru mine? Cică ar trebui să mă simt mai bine în curând, i-am spus, netezindu-i cu degetul cuta dintre sprâncene.

— Nu e vorba de asta. Ştiu că nu mori. Dar ţi-am pregătit o surpriză şi abia aşteptam să-ţi arăt…

— O surpriză?

M-am ridicat în capul oaselor şi durerea de cap m-a taxat pe loc.

— Pentru mine? Mă bag!

— Nu, eşti prea bolnavă.

— Aiurea!

Am aruncat de pe mine mormanul de pături, m-am ridicat în picioare, apoi camera a început să se învârtă şi m-am poticnit. Fitz m-a apucat de mână şi m-a ţinut până mi-a mai trecut ameţeala. În clipa aceea am ştiut că nu-mi păsa care era surpriza, cel mai important lucru era ăsta: Fitz avea o surpriză. Pentru mine. Cumva, gândul ăsta m-a ameţit şi mai tare. Fitz nu era genul care să plănuiască surprize pentru mine, nu ca Tommy Weisman care în clasa a şaptea mi-a trimis de Valentine's Day o felicitare de ciocolată şi apoi a început să plângă când am mâncat-o pe loc.

M-am aşezat pe ghidonul bicicletei lui Fitz, iar el a pedalat. Ajunşi acasă la el, a intrat în garaj şi a scos un sac de gunoi umflat.

— Înainte să intrăm, o ajustare rapidă a ţinutei, a explicat el, deschizând sacul.

Mi-a pus un fes pe creştet, apoi mi-a îndepărtat cu degetul o şuviţă de păr căzută pe faţă. Pielea mi-a luat foc sub atingerea lui. Mi-a înfăşurat un fular la gât şi inima mi-a bubuit să-mi spargă pieptul. Mi-a pus mănuşi şi era cât pe ce să leşin.

— Ce faci? am şoptit, iar durerea îmi mistuia gâtlejul.

— Ai să vezi. Acum închide ochii.

— De ce?

— Aşa mi-am imaginat momentul… tu cu ochii închişi. Te rog!

— Ţi l-ai imaginat?

Fitz a oftat şi şi-a pus blând mâinile pe ochii mei, apoi m-a condus de pe veranda îngheţată în casa la fel de îngheţată.

— De ce e aşa de frig?

— Fiindcă delirezi tu de la febră.

— Ba nu.

— Ba da. Dar nu-i nimic. Cred că o să fie în favoarea mea. Deschide ochii!

Şi-a luat mâinile şi am deschis ochii ca să văd… zăpadă.

În casă.

Am clipit încercând să alung albul orbitor, dar nu a dispărut. Livingul lui Fitz era transformat. Mormane de „zăpadă“ albă şi pufoasă acopereau măsuţa de cafea, celelalte măsuţe şi podeaua de gresie. M-am aplecat să-mi trec degetele prin ea.

Zăpadă.

Sigur că nu era, dar pe de altă parte, în toate modurile care contează, era.

— Cum ai făcut asta?

— Ei, nu mă întreba. E mai bine dacă nu ştii.

Şi-a frecat ceafa.

— Îmi pare rău că nu e rece, a adăugat timid.

— E perfectă, am şoptit.

A zâmbit cu gura până la urechi, cu obrajii roşii de stânjeneală sau de frig, având în vedere că nu avea decât o şapcă pe cap.

Era cel mai frumos lucru pe care îl văzusem vreodată şi eram îndrăgostită de el.

Forţa revelaţiei s-a prăbuşit peste mine îngropându-mă ca o avalanşă. Am căzut în genunchi, împrăştiind în jur stropi minusculi de zăpadă falsă, care s-au risipit fluturând în toate direcţiile.

Îl iubeam. Normal că îl iubeam. Cum de nu-mi dădusem seama până atunci? A făcut o furtună de zăpadă pentru mine. Cum aş fi putut să nu mă îndrăgostesc de băiatul ăsta?

— Într-o zi o să-ţi arăt zăpadă adevărată, a spus lăsându-se pe vine lângă mine.

— Promiţi?

Camera se învârtea din nou. Trebuia să mă întind puţin.

— Jur pe roşu, mi-a făcut el cu ochiul.

M-am lungit pe jos şi am făcut un înger în zăpadă, savurând mirosul de praf de copt. S-a lăsat pe spate, sprijinit în coate, privindu-mă cu un zâmbet amuzat. Ochii mei i-au găsit pe ai lui şi am rămas aşa preţ de câteva respiraţii, în timp ce inima îmi pompa în corp speranţă şi frică, ca un drog. Aveam febră 39,5, nu mâncasem de cinci zile, dar eram mai fericită decât fusesem vreodată în viaţa mea.

— Aş putea sta aici pentru totdeauna.

— Ar trebui să te duc acasă.

— Deja? am întrebat pe ton greu, dezamăgită, rănită.

— Tu ar trebui să fii în pat, iar Ivy e pe drum încoace.

Ivy? Ivy McGuire, de la ora de istorie universală?

— De ce?

Zâmbetul lui larg s-a transformat în rânjet şiret.

— Am de gând să-i fac curte.

Şi-a desfăcut larg braţele.

— Nu pricep. E obsedată de zăpadă sau ce?

— Nu cred.

— Nu e din Chicago?

— Ăăăă, nu şt… mda, parcă aşa.

— Deci a văzut zăpadă la greu.

— Probabil.

— Atunci de ce ai făcut asta pentru ea?

— Am făcut-o pentru tine.

— Atunci de ce i-o arăţi ei? mă răstesc.

Dacă mă concentram la furia mea în loc de dezamăgirea cruntă şi gelozia care mă sfâşiau, poate că nu aveam să plâng.

— E gestul meu romantic grandios!

Mi-am dat ochii peste cap.

— De ce nu poţi să faci altceva? De ce nu e suficient să-mi arăţi doar mie zăpada?

— Fiindcă pe tine nu încerc să te sărut.

Asta e clar. Am clipit ca să-mi opresc lacrimile fierbinţi ca focul.

— Nu mă simt bine.

— Te-am ţinut prea mult. Dar ştii ce? Mă bucur că ţi-a plăcut aşa de tare.

— Să sperăm că o să-i placă şi lui Ivy.

— Ăsta e planul.

Mi-a făcut iar cu ochiul, stârnind în inima mea o durere care avea să fie acolo tot timpul în următorii doi ani.

Fitz mă smulge din somnolenţă şi amintiri dureroase, când iese de pe drumul principal şi o ia pe o alee lungă, neasfaltată, care şerpuieşte printr-un crâng de pini. La capătul aleii se află o cabană cu mai multe etaje.

— Nu prea putem spune că ne-am retras în sălbăticie, zic, studiind acoperişul înalt, ascuţit, şi veranda care înconjoară casa.

Seamănă mai degrabă cu un motel de lux dintr-o staţiune montană decât cu o cabană rustică.

— Aşa, zi-mi ce trebuie să ştiu, îi spun.

— Cum adică?

— Despre surorile tale. Ce să discut cu ele? Ce subiecte să evit? Vreau să mă placă.

— Toată lumea deja te cunoaşte şi te iubeşte.

— Nu şi Darcy.

Sora cea mai mare a lui Fitz e singura din familia lui pe care nu am cunoscut-o. Locuieşte în Boston cu noua ei soţie şi, din câte îmi dau seama, vine în vizită numai de Crăciun.

— Stai liniştită. O să fie bine.

Mă priveşte în ochi, de pe scaunul de alături al maşinii încălzite, şi jur că văd ceva diferit în felul în care se uită la mine. Poate că de vină e căldura care-mi arde obrajii, ori cabana de turtă dulce din faţa mea, ori muzica de Crăciun de la radio, dar aerul cald pare deodată încărcat de tensiune.

— Eşti gata?

Se uită la mine cu ochi sclipitori.

Nu, nu sunt deloc sigură că sunt pregătită pentru asta. Dar nu prea am de ales, aşa că deschid portiera. Aerul arctic îmi umple plămânii când păşim afară, alungându-mi orice gânduri despre tensiune sau ochi sclipitori şi aducându-mă la realitate.

Realitatea. Acel univers în care Fitz tocmai a fost părăsit de fata pe care o numea „aleasa“.

Păşim pe ace de pin care pârâie sub tălpile noastre şi urcăm treptele verandei. Se întoarce spre mine.

— Am minţit. Trebuie să te pregăteşti sufleteşte.

Anxietatea mă izbeşte ca un pumn în plex.

— Mă sperii!

— Trebuie să ştii că ce se află dincolo de uşă este copleşitor, spune el cu o expresie impenetrabilă.

— Vai, nu! Care dintre surori? Darcy, nu-i aşa?

Mă încrunt amintindu-mi fotografia de profil a surorii lui mai mari. Chipul ei e tot numai unghiuri tăioase şi ochi negri, pătrunzători.

— Nu la asta mă refer.

Inspiră adânc ca să-şi facă curaj.

— E vorba de decor. E foarte… cald şi intim.

— Mda…

— Şi festiv. E ca atelierul lui Moş Crăciun pe steroizi.

— Şi ai crezut că asta o să mă sperie?

Începe să râdă răsuflând uşurat, iar respiraţia i se transformă în norişori albi, suspendaţi între noi. Îmi dau ochii peste cap, lovindu-l tare în umăr, şi deschid uşa.

Fitz nu s-a înşelat. Privirea mi-e atrasă de giganticul brad de Crăciun, împodobit cu luminiţe şi panglici şi ornamente desperecheate. Pe fiecare balustradă de lemn sunt înfăşurate ghirlande, iar de marele şemineu din piatră sunt atârnate şosete. Flăcările mângâie buştenii din vatră care pocnesc şi pârâie, iar canapele de piele imense, pe care sunt aruncate pături pufoase, mă imploră să mă prăbuşesc pe ele. Spiritul Crăciunului nu lasă niciun colţişor de cabană neatins, iar eu nu m-am îndrăgostit niciodată aşa de tare de un loc.

— Ţi-am spus?

Vorbele şoptite de Fitz îmi gâdilă ceafa, trimiţându-mi şocuri electrice în şira spinării.

— Stai aici, la căldură. Îţi aduc eu bagajele.

Se întoarce şi iese din casă, iar eu păşesc cu precauţie în încăpere.

Primul care mă vede e un bărbat pe care îl recunosc — e cumnatul lui Fitz. Bagă o lingură cu pastă portocalie în gura unui bebeluş aflat într-un scaun înalt şi, în acelaşi timp, îmi aruncă un zâmbet prietenos.

— Molly! Ai venit!

DESTINUL UNU

23 decembrie, ora 12:27, Aeroportul Internaţional Hartsfield-Jackson, Atlanta

Încă nu mi-am format o opinie definitivă despre avioane.

Pe de o parte, această drăcie gigantică din oţel îmi îndeplineşte unul din cele mai vechi visuri ale mele. Pe de altă parte, Ben vorbeşte foarte mult. Prea mult. Trăncăne de atâta timp, că îmi vine şi mie să mă despart de el. Dar faza cu avioanele e că eşti captiv în ele. Şi eu urăsc să mă simt captivă.

— Ei, nu cred că mai pot trage de timp.

Îşi loveşte coapsele cu palmele, apoi se ridică.

— E timpul să dau piept cu realitatea.

Mă salută cu un gest din cap şi apoi porneşte încet, relaxat, pe interval. Avionul e de-acum pe jumătate gol. Aici Fitz ar glumi că el îl consideră pe jumătate plin.

Of, ce dor îmi e de el!

Imediat cum roţile avionului au atins pista, mi-a venit să ţâşnesc spre ieşire, dar mi s-a părut o mojicie să îmbrâncesc lumea din faţa mea ca să ies prima, când alţi pasageri aveau de prins alte zboruri. În plus, telefonul meu e deja mort şi încărcătorul e în bagajul de mână, care e în spatele avionului. Aşa că a trebuit să aştept.

Dar acum Ben a plecat, şi îmi scot geanta din compartimentul de bagaje de

lângă toalete, după care o caut pe mama.

— Auzi? Cobor puţin din avion şi mă întorc repede.

— Nu, scumpete. Nu ai timp.

— Trebuie să dau un telefon.

— Îmbarcarea începe imediat. Tocmai au anunţat-o.

— Am auzit anunţul, dar trebuie să-mi încarc telefonul. E important.

Mama oftează.

— Clover o să supravieţuiască fără tine câteva ore.

— Mă întorc imediat.

O rup la fugă fără să aştept un răspuns. Traversez în fugă tunelul lung, trecând pe lângă pasagerii care se îmbarcă, iar la poartă mă opreşte un angajat încruntat.

— Nu e voie să alergi.

— Serios?

N-are cum să fie asta o regulă a aeroportului. Dovadă stau ultimele 10 minute din orice comedie romantică. Dar atunci îmi amintesc că mama m-a sfătuit să nu-i enervez pe angajaţii din aeroport.

— Îmi pare rău, dar trebuie să-mi încarc telefonul înainte de decolare.

— Mergi la New York?

— Da.

— Urcă înapoi în avion. Pleacă imediat.

— Ştiu, dar…

— Nu ţinem avionul în loc pentru tine. Încui uşa asta indiferent că eşti sau nu în avion.

— Dar…

— De care parte a uşii vrei să fii când o încui?

Mă întorc mormăind ceva pe post de protest şi o iau înapoi prin tunel târşâindu-mi picioarele, apoi aşezându-mă la coadă după pasagerii care se îmbarcă. Şi am din nou bafta să fiu plasată lângă toalete.

Zborul de la Atlanta la New York e un chin. De ce nu mi-a spus nimeni că avioanele sunt atât de plicticoase? Că sunt mici şi nu e nimic de mâncare şi temperatura pare permanent prost reglată şi ai tot timpul din lume să te gândeşti la singurul lucru la care nu vrei să te gândeşti. Când aterizăm, în sfârşit, pe LaGuardia, sunt o ruină transpirată (dar cumva şi îngheţată?) şi anxioasă.

Şi fiindcă sunt pe ultimul rând şi toată lumea e nerăbdătoare şi nimeni nu are pic de compasiune pentru viaţa mea total distrusă, iar sunt ultima persoană care coboară din avion. Şi telefonul meu e tot mort, iar încărcătorul e înghesuit pe undeva prin adâncurile bagajului de mână, iar mama mă grăbeşte către banda de recuperare a bagajelor de cală şi telefonul meu e mort, iar eu trebuie să-l sun pe Fitz şi să-i spun să nu se atingă de scrisoarea aia, dar nu pot, pentru că TELEFONUL MEU E MORT.

Bolborosesc numeroase proteste cât mama ne recuperează bagajele, dar ea e prea ocupată să citească hărţi de metrou şi să oprească taxiuri şi să dea căutări pe Google Maps ca să mă bage în seamă. Înainte să apuc să mă dezmeticesc, stau pe bancheta din spate a unui taxi.

Cotrobăi prin geantă şi-mi găsesc încărcătorul, îl tot învârt în mână în timp ce mama pălăvrăgeşte cu şoferul despre zborul nostru şi despre faptul că e prima noastră vizită la New York. Metropola imensă şi cenuşie trece în goană pe lângă fereastră. Mă uit în sus la clădiri, minunându-mă de mărimea lor, dar nu mă pot bucura de tot ce văd, nu din toată inima, fiindcă… dacă Fitz (sau

nepotul lui) îmi deschide scrisoarea chiar acum?

Când oprim în faţa unui bloc de cărămidă roşie, cu nervii întinşi praştie, practic îmi vine să vărs de stres.

— În ce apartament stau prietenii tăi? întreb.

— 5B.

— Pot s-o iau înainte?

Vreau să alerg pe scări şi să-mi încarc telefonul IMEDIAT ce ajung în apartamentul lui Tyson.

— Nu. Stai aici să mă ajuţi cu bagajele.

Oftez ostentativ, frustrată, şi mă dau jos din taxi. Calc într-un morman de murdărie şi mă ud fleaşcă până la gleznă.

— Câh! Ce-i asta?

Mama păşeşte lejer peste mocirla noroioasă.

— Rămăşiţe de zăpadă.

— Asta e zăpadă?

Scutur din picior, dorindu-mi să-l scufund într-o găleată de dezinfectant. Categoric, zăpada nu e nici pe departe aşa de magică pe cât mă aşteptam.

— A fost zăpadă. Acum e o mizerie! Zăpadă amestecată cu noroi.

Odată portbagajul deschis, o ajut pe mama să scoată bagajele, având grijă să evit mormanele de zăpadă muradară adunate în rigolă.

Ne târâim genţile cinci etaje şi ne oprim în faţa uşii 5B. Mama bate la uşă şi ne deschide un tip. Are păr castaniu, ciufulit, strâns într-o coadă la ceafă, şi o mutră plictisită.

— Harrison! Ce mare te-ai făcut! Ea e Paige. O mai ţii minte?

Harrison răspunde cu un fel de mormăit, iar eu şi mama ne târâm bagajele în casă.

— Tata e în cealaltă cameră, spune arătând cu degetul mare către un mic living, aflat la capătul unui hol îngust. Mama o ia în direcţia respectivă, dar eu îl urmez pe Harrison în bucătăria din capătul apartamentului, unde e curat, dar încăperea e mică şi ponosită.

— E pe-aici vreo priză pe care aş putea-o folosi? întreb ridicând mâna în care ţin încărcătorul şi telefonul.

Deja îmi vine să-mi smulg părul din cap de disperare şi fac un efort supraomenesc să-mi păstrez vocea într-un registru normal.

— Poţi să scoţi din priză prăjitorul de pâine, spune sec.

Aşa fac şi bag imediat încărcătorul, conectându-l la telefon.

— Mersi. Trebuie să dau un telefon. Nu durează mult.

— Bine.

Se aşază la masa micuţă din nişa pentru micul dejun, îşi pune picioarele pe scaunul de lângă el şi-şi trage în poală un manual butucănos. Titlul capitolului e „Introducere în filosofie“. Lângă el e o pungă de Flamin’ Hot Cheetos, din care ia un pumn şi bagă în gură, mestecând zgomotos, cu gura deschisă.

— Ăăăă… e ceva personal, da? spun şi urăsc felul în care mi se piţigăie vocea.

— Pentru asta s-au inventat mesajele.

— E un subiect prea delicat ca să-l discut prin mesaje.

— Bine.

Nu se mişcă. Nici prin cap nu-i trece. Nu se clinteşte niciun milimetru. Aş putea încerca să caut altă încăpere, dar parcă ar fi mai ciudat să dau buzna într-unul din dormitoare decât să stau aici.

— Îmi pare rău că-ţi cer asta, dar ai putea să pleci din cameră?

Lasă o clipă capul pe o parte, cântărind cererea. Sau, cel puţin, prefăcându-se că o cântăreşte.

— Nţ!

Oftez şi caut numărul lui Fitz. În regulă. N-are importanţă. N-am timp să stau la discuţii în contradictoriu cu el şi nu am timp să întorc pe dos apartamentul căutând o altă priză. Îl sun.

Fitz răspunde după primul apel.

— Salut, Collins!

Faţa mi se relaxează într-un zâmbet şi toate simţurile mi se ascut. Sunt aşa de fericită că-i aud vocea, de zici că Fitz e aici, în cameră cu mine.

— Salut, suspin de-a dreptul uşurată.

Harrison ridică ochii din carte; mă întorc cu spatele la el.

— Trebuie să-ţi cer o favoare. Şi nu pot să-ţi explic de ce, dar e important.

Jur că îl aud pe Fitz îndreptându-se de spate la celălalt capăt al firului.

— Ce s-a întâmplat? Ce ai păţit?

— Sunt la New York şi nu am păţit nimic.

Îi arunc o privire lui Harrison care ascultă ostentativ, fără să-şi ascundă curiozitatea.

— Ce e?

— Nu deschide scrisoarea!

Face o pauză foarte lungă.

— Ţi-am spus deja că n-o s-o deschid.

— Dar ai zis că Gray ar putea să…

— Era o glumă.

— Arunc-o, te rog. E jenantă.

Îmi iau foc obrajii. E un moment oribil. O să se prindă.

— Paige…

— Ţi-am scris o scrisoare în care spuneam ceva ce n-ar fi trebuit să spun. Am făcut ceva nesăbuit…

— Îmi mărturiseşti, cumva, o crimă? mă întreabă ghiduş.

— Vorbesc serios. Nu pot să-ţi explic acum. Dar, te rog, ca prietenă a ta, te rog, fă asta pentru mine.

— Dacă asta vrei tu…, spune într-un târziu.

Mă relaxez pentru prima dată de la scena cu cererea în căsătorie ratată din avion.

— Cum e la New York?

Stăm de vorbă câteva minute despre surorile lui şi zborul meu, până ce nepotul lui îi cere să lase telefonul şi să se alăture unei bătălii aprige între supereroi. Mă întorc, aşteptându-mă să văd că Harrison e tot cu ochii pe mine, dar a redevenit atent la cartea lui.

— Mulţumesc încă o dată, îi zic lui Harrison.

— O să-ţi trimit factura de curent, spune sec.

— Apropo, eu sunt Paige.

— Ştiu, îngaimă şi îmi aruncă o privire. Ne-am cunoscut deja.

— Corect. Cât să fie de-atunci? 10 ani?

— 11.

— Credeam că nu mai ţii minte!

— Ce pot să zic? Floricelele mi-au lăsat o impresie de neuitat.

Rânjeşte când vede că roşesc.

— Şi căldura! A fost cumplit de cald pentru luna martie.

— Nu cred că aici o să ne facă probleme căldura, glumesc.

El nu comentează, aşa că eu continui:

— N-am mai fost niciodată la New York.

Tot nimic. Nici măcar o sprânceană ridicată. Îi dau înainte.

— Sunt tare încântată să fiu aici. Am făcut o listă lungă… cu tot ce vreau să fac. Sigur, şi mama e încântată să fie aici, dar mi-a spus că n-o să prea iasă, ea şi tatăl tău.

Oftează şi se uită în sfârşit la mine, dar îmi doresc să nu o fi făcut. E mai degrabă o privire tăioasă ca briciul decât una normală.

— Mda, cre' că boala degenerativă a tatei o să-l cam împiedice să cutreiere oraşul, spune cu voce mai glacială decât vântul muşcător care suflă afară. În sinea mea, mă simt foarte stânjenită.

— Sigur, scuze. N-am vrut să… voiam doar să zic…

Las fraza neterminată, sperând că mă va salva el spunându-mi că nu-i nimic sau că să stau liniştită.

Nu o face.

Ştiu să recunosc o înfrângere. E timpul să renunţ să mai mormăi vreo scuză şi să mă ascund pe undeva până ce Harrison o să fie într-o dispoziţie mai bună. Îmi încleştez degetele pe telefon şi îmi vine brusc o idee.

Nu. Nu am venit aici ca să mă ascund în casă, cu picioarele ude de zăpadă murdară şi fără nicio ocupaţie. Am venit ca să mă transform într-o altfel de persoană, cu o altfel de viaţă.

— Nu.

— Ce, nu?

— Nu, n-am abandonat Crăciunul înzăpezit şi romantic al visurilor mele ca să stau într-un apartament. Am o listă plină cu lucruri pe care vreau să le fac cât sunt aici. Speram să mă ajuţi, poate să-mi arăţi un pic împrejurimile.

Clipeşte încet. Pulsul îmi creşte şi mă înroşesc.

— Nu că ar trebui să-ţi petreci toată vacanţa plimbându-mă pe mine cu maşina prin tot oraşul sau ceva de genul ăsta…

— A, nu?

— Mda. Ăăă… Evident că nu am asemenea aşteptări. Nu ţi-aş cere aşa ceva. Dar tatăl tău i-a spus maică-mii că ai fi dispus să-mi arăţi cum e Crăciunul la New York.

Aştept, ţinându-mi respiraţia.

— N-am fost niciodată nicăieri, adaug pentru orice eventualitate.

Apelez la amabilitatea lui.

Mă studiază îndelung făcându-mă să mă simt inconfortabil, apoi zice:

— Nţ!

Închide cartea şi se ridică.

— Nţ?! Atât?

— E o propoziţie completă.

Ridică din umeri şi dă să iasă din bucătărie. Păşesc în faţa lui, blocându-i trecerea.

— Nu e o propoziţie completă. Nţ nu înseamnă nimic.

— Bine, spune indulgent. Mai roagă-mă o dată.

— Vrei să mă duci la patinoarul din Central Park? îl întreb.

Inspiră adânc, lent, iar speranţele mele ţâşnesc spre înălţimi ridicole. O să zică da, deoarece… cum ar putea să mă refuze?

— Nu.

Un rictus în colţul gurii. Să fie o urmă de zâmbet? Mă fentează şi iese din bucătărie.

— A, şi încă ceva… Paige? spune el întorcându-se brusc.

— Da?

— Tipul cu care vorbeai… Ştie că eşti îndrăgostită de el!

Dispare pe hol, în timp ce iau foc de ruşine, sunt ca un incendiu de vegetaţie, cu sufletul pârjolit.

O secundă care pare cât 20, nu mai pot să respir. Şi apoi raţiunea îşi face auzit glasul. Până la urmă, ce ştie Harrison ăsta despre mine? Nimic. Nu ştie nimic despre mine sau despre Fitz şi, în plus, e un măgar. E un măgar şi nu-mi vine să cred că am renunţat la şansa de a-mi petrece Crăciunul cu Fitz într-un adevărat peisaj hibernal de vis, ca să fiu blocată cu tipul ăsta într-un apartament mohorât. Îmi adun de pe jos mândria rănită şi o iau spre camera în care mama şi tatăl lui Harrison râd în hohote.

Sunt aşezaţi fiecare la câte un capăt al unei canapele vechi şi uzate. Pe măsuţa din colţ e un brad de Crăciun mic, din plastic, jumulit, fără ornamente. E singura urmă de Crăciun din toată casa. Nu tu parfum delicios de brad, nu tu ciorapi atârnaţi pe perete, nu tu turtă dulce în cuptor. Tyson e îmbrăcat în blugi uzaţi şi un tricou vechi cu Oasis. Are păr castaniu, zburlit, şi nu pentru că aşa vrea el să-i stea.

Dacă nu aş fi ştiut că e bolnav, nu mi-aş fi dat seama doar după înfăţişare. Dădusem o căutare rapidă pe Google când mama îmi spusese despre el ce boală are. E în stadiile incipiente ale sclerozei multiple, deci e posibil să sufere de pierderea vederii, amorţeală şi furnicături în membre sau epuizare fizică. Sau poate că nu. Stă cu picioarele pe măsuţa de cafea şi e total relaxat aşa, rezemat de pernele canapelei, într-un fel care mă determină să cred că face asta în fiecare zi de 10 ani încoace. Şi o face şi acum, numai că totul s-a schimbat. Mă doare sufletul pentru el şi poate un pic şi pentru Harrison.

— Ei, scumpete! Hai să-l cunoşti pe prietenul meu, Tyson. Tyson, ea e talentata şi frumoasa mea…

— Mamă!

Îmi dau ochii peste cap, recunoscătoare până la lacrimi că Harrison nu e martor la scena asta. Îl cunosc cam 0 la sută, dar pun pariu că ar pufni dispreţuitor la auzul potopului de complimente revărsat din gura mamei. Presupun că e o chestie de părinţi cu copil unic. Dacă aş avea fraţi, mama ar fi obligată să mai împartă o parte din belşugul de laude şi complimente şi celorlalţi din grup. Din păcate, mă are doar pe mine şi eu trebuie să joc rolul de copil talentat şi frumos şi orice alte semiadevăruri mai împrăştie ea în aer ca pe confetti. Confetti enervant, de care e aproape imposibil să scapi.

— Ea e Paige.

Zâmbeşte cu afecţiune. Dar nu mie. Tresar când îmi dau seama că îi zâmbeşte lui Tyson.

— Auziţi? Eu cred că o să ies puţin. Mă duc să văd oraşul, le spun.

— Ştiu şi eu, Paige? E ger şi nu cunoşti locul.

— Mamă…, o implor din priviri.

Şi asta încerc să-i transmit din ochi:

E prima mea zi în New York.

E şansa mea să fac, în sfârşit, ceva interesant cu viaţa mea.

S-ar putea ca băiatul de care sunt îndrăgostită să ştie că sunt îndrăgostită de el, iar el nu mă iubeşte, şi de toată prietenia noastră s-ar putea să se-aleagă praful chiar în clipa asta.

— Ia-l cu tine pe Harrison, spune Tyson, apoi ia o sorbitură din cana pe care o are în mână.

Din cană se ridică aburi şi el închide ochii savurând lichidul fierbinte.

— Mda… apropo de asta…

— A refuzat?

Răspund cu o ridicare din umeri şi Tyson mârâie exasperat.

— Îmi pare rău, Paige. Fie vorba între noi, prietena lui i-a dat papucii săptămâna trecută şi trece printr-o perioadă dificilă.

— Aham!

Unde mă duc, unde mă întorc, dau de băieţi trişti cu inima frântă. Îi arunc mamei o privire cerându-i ajutorul.

— Cred că am putea…, începe mama şi se uită la Tyson, care se crispează şi clatină din cap, apoi mama se întoarce spre mine. Vin eu cu tine, adaugă ea zâmbind forţat.

E limpede că ar prefera să-şi petreacă seara pe canapea, cu vechiul ei prieten.

— Nu, stai liniştită. Mă duc să despachetez. O să mă descurc eu cumva. Pardon, o să mă distrez. O să mă distrez eu cumva. Unde dormim?

— Tu, în camera lui Harrison, spune Tyson.

Clipesc.

— Şi el unde doarme?

— Vizavi, în camera mea. Camera lui e ultima pe dreapta, lângă baie. Ai să ştii că ai nimerit unde trebuie dacă vezi peste tot numai cărţi. Am încercat să fac cât mai mult loc pentru tine, dar…, zice şi apoi râde. Copilul ăsta e obsedat de cărţi. Nu ştiu pe cine moşteneşte. Am încercat să-i transmit pasiunea pentru colecţia mea de viniluri, dar n-a fost prea interesat.

— Deci, ăăăă… dorm în patul lui?

— Îmi pare rău că nu avem mai mult loc, spune Tyson. Mama ta doarme în camera de oaspeţi, şi m-am gândit că ai vrea să ai spaţiul tău. Dar cel puţin cearşafurile sunt noi!

— Nu-ţi mai cere scuze! Suntem foarte bucuroase că ne-ai invitat aici de Crăciun, spune mama.

Traversând coridorul mohorât, nu pot să nu tânjesc după ghirlandele şi luminiţele şi ciorăpeii care sigur sunt atârnaţi de şemineu în cabana familiei Wilding. Şi mă urăsc că am ascultat de Magic 8. Ceea ce anulează scopul aplicaţiei. Ar trebui să mă elibereze de îndoielile paralizante şi totuşi iată că am reuşit să ajung în aceeaşi situaţie.

Se pare că nu pot să fug de problemele mele, nici măcar în cel mai grozav oraş din lume. Împing uşa din capătul holului şi mă pregătesc pentru avalanşa de cărţi. În schimb, îl găsesc pe Harrison lungit în pat.

DESTINUL DOI

23 decembrie, ora 13:45, Williams, Arizona

Molly! Ai venit!

Trupul meu reacţionează instantaneu, visceral la vorbele lui Whit. Nerăbdarea şi bucuria sunt înlocuite de o dezamăgire glacială.

— Nu sunt Molly.

— Hm?

Whitney Farnsworth se chinuie să ţină lingura cu mâncare la distanţă de fetiţa pufoasă aflată în scaunul înalt din faţa lui. Micuţa chicoteşte şi ţipă şi încearcă să i-o smulgă din mână. Pasta portocalie e împrăştiată peste tot pe o rază de jumătate de metru.

— Nu sunt Molly, repet mai tare de data asta.

Whit pare buimăcit. Are părul de o culoare nedefinită, între blond şi castaniu, un început de chelie şi un pulover urât cu motive de Crăciun, pe care nu îl poartă la mişto.

— Puteam să jur că Fitz a zis că-şi aduce prietena.

Ridic din umeri, sugerând că nu e nicio problemă. Inima mi-e de plumb şi se prăbuşeşte pe podea, pentru că de fapt chiar este o problemă, şi e uriaşă!

Ţi-am zis că o să se termine prost, îmi şopteşte la ureche SDM, mâzgălind o listă a tuturor motivelor pentru care situaţia de faţă e aiurea şi neplăcută şi

înfricoşătoare.

Înainte să apuc să mă dezmeticesc, sora mijlocie a lui Fitz coboară scările ţopăind. Buclele ei de un blond-deschis solar saltă la fiecare pas şi diamantul din nas licăreşte în lumină.

— Bună, Paige!

Ajunge pe ultima treaptă şi mă îmbrăţişează scurt, prieteneşte. E cu 10 ani mai mare ca Fitz şi era deja plecată de acasă când eu am devenit prietenă cu el. Locuieşte în Colorado cu Whit şi copiii lor, dar ne-am întâlnit de mai multe ori.

— Stai aşa. Tu ştiai că ea nu e Molly? i se adresează Whit lui Meg, arătându-mă cu degetul.

— Am cunoscut-o amândoi pe Paige, îi spune ea. La meciul ăla de baseball, cu vreo doi ani în urmă. Şi nu ţii minte că ne-am văzut şi anul trecut pe 4 Iulie?

— Memoria mea e praf, îmi spune el.

— Te rog să-l ignori pe soţul meu. Cum a fost drumul? Unde e Fitz?

— Îmi aduce lucrurile.

— Dar tu eşti iubita lui, corect? întreabă Whit, străduindu-se să ţină pasul.

— Nici gând. Doar o fată oarecare. O prietenă.

Faţa îmi arde de ruşine, mă simt stânjenită ca de obicei, nu o să mă mai vindec niciodată.

— Atunci nu trebuie să ne facem griji să nu te speriem. Fitz ne-a ţinut o prelegere interminabilă despre cum să ne purtăm impecabil, fiindcă vine iubita lui, dar cred că acum nu se mai aplică regula.

Whit scoate fetiţa din scaun şi o duce la chiuvetă ca s-o spele. Ea pleoscăie fericită în apă.

— Whit. Pe bune, taci din gură! îi ordonă Meg.

— Nu-mi spune nimeni nimic!

— Ba-ţi spun, dar nu asculţi!

Fitz apare la uşă cu genţile mele în mâini. O singură privire către mine şi oftează exasperat:

— Ce ţi-au spus?

— Ce s-a întâmplat cu Molly? intervine Whit.

Meg are o mutră de parcă-i vine să-l omoare.

— Whit! Lasă-mă! mârâie Fitz.

Se întoarce spre mine.

— Ignoră-l! Asta facem toţi. Hai! Noi stăm la subsol, spune arătând cu capul spre scările ce duc jos. Comutatorul e stricat de o veşnicie, aşa că ai grijă pe unde mergi.

Păşesc după el pe prima treaptă, apoi rămân puţin în urmă ca să trag cu urechea la ce spun Whit şi Meg.

— Greşesc eu sau spunea în mesaj că o aduce pe iubita lui, Molly…?

— Ştiu, îl întrerupe Meg.

— Şi acum apare cu altă fată, fără să ne prevină? Asta e tipa aia cu care umpluse Instagramul anul trecut de Halloween?

— Nu.

— Corect! Aia a dispărut înainte să terminăm bomboanele.

— Lasă-l în pace. Ştii cum e el. Şi-apoi, are doar 18 ani. Poate să iasă cu 1 000 de fete dacă vrea.

— Nu am înţeles niciodată impulsul ăsta.

— Nu toată lumea-şi întâlneşte sufletul-pereche la 17 ani. De fapt, majoritatea oamenilor nu au norocul ăsta, spune Meg.

— Mi-e milă de majoritatea oamenilor, o tachinează Whit.

Trag cu ochiul de după colţ şi-l văd cum o sărută hotărât pe Meg pe buze.

Inima mi se strânge şi îl urmez pe Fitz în întuneric, cu creierul plin de gânduri legate de Fiona Rowe. Ce-i drept, Whit are dreptate, Fiona chiar era în fiecare poză de pe contul de Instagram al lui Fitz acum un an, de Halloween. S-au îmbrăcat în costume de cuplu celebru ca să meargă la petrecerea unuia dintre sportivi, iar trei zile mai târziu i-a spus fetei că era mai bine dacă rămâneau doar prieteni. După care a venit să mă ia şi ne-am plimbat prin oraş cu maşina, cu geamurile coborâte, mâncând viermişori gumaţi până ni s-a făcut rău.

În subsol e mai frig decât la parter şi mă înfior fără să vreau cât Fitz bâjbâie pe perete după întrerupător. Apasă butonul, se face lumină şi vedem două canapele jerpelite, un şemineu gol, un frigider mic şi o masă de biliard în colţ. Îmi lasă geanta lângă canapea.

— E cam rece aici, dar se va încălzi când facem focul. Sigur că poţi să te serveşti cu orice vrei din frigider. O să dormi în camera de vizavi de Jane.

În timp ce vorbeşte, pune lemne în şemineu. Când vede că nu răspund, se uită la mine peste umăr, aşteptând o reacţie.

— S-a întâmplat ceva?

— A fost penibil.

— Ce anume? se încruntă el.

— Conversaţia cu cumnatul tău. Toată lumea o aşteaptă pe Molly.

— Ba nu. Am spus tuturor că vii. Whit nu e niciodată atent.

Începe să râdă, de parcă gândul că eu aş putea fi considerată iubita lui e cea mai tare glumă din lume.

Îmi dreg glasul, străduindu-mă să mă calmez şi vocea să-mi sune fără-urmă-de-gelozie!

— Nu mi-ai spus că ai invitat-o pe Molly la cabană.

— A! spune aruncându-mi iute o privire. Contează?

— Depinde.

— De ce?

— Când ai invitat-o?

Fitz mă priveşte lung, cântărindu-şi răspunsul.

— În seara în care ne-am văzut la turnul de apă.

Desigur. El pe ea a vrut să o aducă cu el, însă ea a spus nu, ceea ce înseamnă că eu sunt doar premiul de consolare. Opţiunea B, mereu şi pentru totdeauna. Eram sigură că excursia asta părea prea frumoasă ca să fie adevărată. Nu sunt fata care are parte de o evadare romantică în munţi cu băiatul visurilor ei. Sunt fata care-şi construieşte viaţa pe un şir nesfârşit de alegeri proaste. Reuşesc cu greu să-mi stăpânesc lacrimile, prea umilită ca să mai scot vreo vorbă.

— Hei, nu! Nu! Orice ţi-ar trece acum prin cap, să ştii că te înşeli, spune Fitz.

Blândeţea din vocea lui mă umple de durere până în măduva oaselor. Se ridică, ia o pătură pufoasă de pe canapea şi mi-o aruncă. Mi-o pun pe umeri şi o strâng în jurul meu, dorindu-mi să îl pot crede.

Telefonul zumzăie, anunţând un mesaj de la mama. Am aterizat cu bine la New York! Ai ajuns la cabană?

Inima mi-e de plumb.

De ce sunt aici, când aş putea fi acolo?

Mă usturǎ gâtul de efortul herculean pe care-l fac ca să-mi stăpânesc lacrimile, în timp ce tastez repede un mesaj de răspuns.

— Totul OK între noi? întreabă Fitz.

Nu.

— Mda, răspund cu ochii lipiţi de ecran, ca să nu-mi vadă lacrimile care mi se adună în ochi.

Se aud paşi pe scări şi apare doamna Wilding. Se apropie de 60 de ani şi părul castaniu îi e străbătut de şuviţe albe elegante.

— Ai ajuns! Mă gândeam să…

Se întrerupe, ezitând, când îmi vede expresia înlăcrimată.

— Să revin?

— Nu! Nu-i nimic. Nu am nimic!

Îmi şterg nasul cu dosul mâinii şi mă forţez să zâmbesc.

— Ţi-ai adus toate bagajele în casă? Ţi-a arătat Fitz care e dormitorul tău?

— Acum urma să-mi arate. Mulţumesc, doamnă Wilding.

— Te rog, spune-mi Noelle, îmi aminteşte ea pentru a mia oară. Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva.

— De fapt, am. Dacă vreau să cobor înapoi de pe munte săptămâna asta, există vreun autobuz sau alt mijloc de transport?

— Stai puţin! Pleci? intervine Fitz.

— Oh, nu! Ne bucurăm că eşti aici, i-am promis mamei tale că o s-avem grijă de tine.

— Nu pleacă nicăieri, spune Fitz.

— Tocmai mi-am amintit că… trebuie să hrănesc câinele vecinilor.

— Pe bune? Ăsta e pretextul pe care mi-l serveşti? întreabă sec.

Doamna Wilding se uită când la mine, când la fiul ei.

— Vă las să vorbiţi.

Se retrage înapoi la parter.

— Ce-a fost asta?

— Cred că ar trebui să-l vizitez pe tata, spun neconvingător.

Mijeşte ochii.

— Ştiu când minţi.

Oftez, reuşind, cu o singură respiraţie, să dau afară din mine toată tensiunea. Pot să fac asta. Pot să fiu normală şi calmă, şi nu distrusă de faptul că sunt fata de pe locul doi, cea care înlocuieşte prima lui alegere. Nu-i nimic. N-am nimic.

— *Ai dreptate. Sunt aici, aşa că rămân.*

Ochii îi strălucesc de uşurare.

— Hai sus! Gray e mult mai mare decât era ultima dată când l-ai văzut, iar Meg abia aşteaptă să stea şi ea cu noi.

Vorbele lui Meg îmi răsună în urechi: Ştii cum e el.

Sigur, ceea ce voia să spună e că Fitz zboară prea mult din floare-n floare şi aduce acasă prea multe fete. Iar acum cred toţi că eu sunt una dintre ele. Aşteptările lor mă omoară. Mi le imaginez pe surorile lui Fitz stând în jurul focului, bârfindu-mă, punând pariuri pe cât o să dureze până o să devin următorul lui proiect amoros.

— Nu pot să vin acolo. Familia ta şi-a făcut o impresie greşită despre venirea mea în această excursie. Toată lumea crede că mă aflu aici fiindcă sunt una din fetele tale…

— Cum adică?

— Nu mai face pe nevinovatul! Vreau să ştie că nu sunt următoarea ta dramă sentimentală.

O expresie jignită i se aşterne pe chip.

— Bine. Şi ce anume ai vrea să le spun?

— Spune-le că suntem doar prieteni şi că n-o să se întâmple niciodată nimic între noi, îi cer, fixându-mi pantofii, ca să nu vadă cât mă afectează aceste vorbe.

— Atât? întreabă sec.

Încuviinţez strângând pătura mai tare în jurul umerilor.

— S-a făcut. Vino cu mine să-ţi arăt camera ta.

Camera e micuţă şi se află la capătul unui coridor scurt, lângă baie. Are un pat imens, cu o cuvertură din petice, o fereastră îngustă prin care se vede pădurea şi o noptieră pe care e o mănuşă de baseball pe care Fitz probabil că nu a mai purtat-o de ani de zile. Mângâi cuvertura moale, încercând să-mi imaginez cum dormea Fitz aici când era copil şi îşi petrecea verile jucându-se cu mingea de baseball şi alergând printre pinii care înconjoară cabana.

— Nu vreau să-ţi iau camera. Pot să dorm pe canapea, ori…

Îmi respinge comentariul cu o fluturare din mână.

— Oricum, nu aveam de gând să dorm aici.

Corect. Molly. Pe ea o voia în camera asta, dormind în cearşafurile lui. Sub pleoape mi se adună lacrimi, numai că de data asta nu de furie. Doar de umilinţă. Oare o să fiu vreodată în stare să-mi impun să nu-i mai permit

băiatului ăstuia să mă dezamăgească?

Mă aşez pe pat şi-mi cuprind strâns trupul cu braţele în încercarea disperată de a nu mă dezagrega. E prea mult. Nu pot îndura. Am subestimat impactul pe care îl are asupra mea un Crăciun petrecut cu familia lui Fitz. Faptul că m-au confundat cu iubita lui, că dorm în patul lui, că undeva, pierdută în cabana asta, se află o scrisoare în care sunt menţionate toate gândurile şi sentimentele stânjenitoare pe care le-am avut în ultimii doi ani.

— Paige, şopteşte Fitz.

Dintr-un pas e lângă mine pe pat, privindu-mă în ochi. Îmi desprind privirea dintr-a lui, de teamă că dacă se uită prea atent, îmi va desluşi secretul.

— Oraşe pe care vrei să le vizitezi, spune el.

— Fitz…

— În ordine alfabetică. Start!

Îmi ia mâna şi o mângâie uşor, spulberându-mi ultimele sisteme de apărare.

— Amsterdam. Bangkok. Copenhaga. Dublin… El Paso?

Pufneşte dispreţuitor.

— E mai greu decât crezi! Mai ales când sunt… ştii tu.

Arăt cu un gest către dezastrul care sunt.

Cu o mână îmi şterge o lacrimă de pe obraz, dar cu cealaltă mă ţine în continuare de mână, cu degetele împletite cu ale mele.

— Mă atingi, spun, cu ochii aţintiţi pe palmele lui aspre.

— Scuză-mă.

Îmi dă drumul la mână şi se îndepărtează.

— Nu, nu mă deranjează. Doar că… nu prea făceai asta când erai cu Molly. Ori cu Ruby. Ori cu Ivy.

Mai erau şi altele, dar astea trei au rezistat cel mai mult.

Tresare.

— Mi s-a părut corect să păstrez acest gen de separare.

— Păi, da, normal.

Îmi dreg glasul şi îl lovesc cu pumnul în umăr. Mă priveşte cu o expresie prudentă, temându-se, probabil, că n-o să fiu în stare să funcţionez ca o fiinţă umană normală.

Poate că are dreptate.

— Vrei să despachetezi cât mă duc eu să fac focul? mă întreabă.

Încuviinţez şi el pleacă, închizând uşa după el. Parcă e mai frig în cameră fără el. Îmi pun un hanorac gros peste pulover şi bag restul lucrurilor într-o comodă de cedru. Nu durează mult şi, câteva minute mai târziu, mă duc în camera în care se află canapelele.

Fitz e ghemuit în faţa şemineului, străduindu-se să aducă la viaţă o scânteie strălucitoare. Se apleacă în faţă şi suflă uşurel în mica licărire, iar blândeţea mişcărilor lui mă emoţionează până la lacrimi. Pun pătura pe care mi-a dat-o înapoi pe canapea şi urmăresc hipnotizată micile flăcărui care se aprind iute. În scurt timp, devin un foc viu, încălzind aerul din jur.

Se întoarce, deloc surprins să mă găsească acolo, privindu-l.

— Acum ce vrei să faci?

E o întrebare insignifiantă, dar deja mă simt vulnerabilă şi rănită şi expusă. Magic 8 nu are reguli propriu-zise, dar Clover m-a încurajat să folosesc aplicaţia de câte ori mă simt nesigură sau paralizată de nehotărâre. Tastez întrebarea: Sunt pregătită să dau piept cu plutonul de execuţie?

Bila se învârteşte.

— Ce-ai acolo?

Fitz întinde mâna după telefon, lungindu-şi gâtul ca să vadă ecranul.

Îmi strâng telefonul la piept şi scutur din cap.

Oftează, dar nu insistă.

Răspuns: Puţin probabil.

Mi se strânge stomacul. Ce sumbru! Mai încerc o dată.

Să mă duc sus?

Bila se învârteşte iar şi de data asta sunt răsplătită cu un simplu Da. Asta îmi place. Mi-e uşor să urmez indicaţii clare.

— Hai, spun băgându-mi telefonul în buzunar.

Fitz stinge becul şi rămânem amândoi scăldaţi în lumina calmă a focului.

— Ia-o tu înainte, mă îndeamnă el.

— Nu, e-n regulă.

Aştept să o ia pe scări în sus, ca un scut în faţa lui Whit. Ezităm amândoi, fiecare aşteptându-l pe celălalt să pornească pe scări. Începe să fie ridicol, aşa că fac un pas înainte, dar exact atunci porneşte şi el. Scara întunecată e îngustă şi, în timp ce păşim pe ea, mă lovesc uşor de Fitz cu braţele şi coatele şi şoldurile, apoi ţâşnesc iute în direcţia opusă. Picioarele noastre calcă exact în acelaşi timp pe treapta de sus.

Fitz ridică privirea şi face ochii mari. Mă uit şi eu în aceeaşi direcţie şi aproape că mă împiedic când văd crenguţa de vâsc proaspăt care atârnă fix deasupra capetelor noastre.

DESTINUL UNU

23 decembrie, ora 17:38, Upper West Side,

Manhattan, New York

— Ce cauţi aici?

— Relaxează-te. A trebuit să iau ceva ce uitasem aici.

Harrison închide cartea pe care o are în mână, folosindu-şi arătătorul drept semn de carte.

Mă enervez. Nu suport să mi se spună să mă relaxez sau să mă calmez. Vorbele astea au întotdeauna efectul opus.

— Eşti întins pe pat. Pe patul cu cearşafuri noi.

Iar aceasta e o cameră. O cameră dintr-un apartament. Vorbesc ca o nebună.

— De ce eşti lungit pe patul cu cearşafuri noi dacă doar ai venit să iei „ceva ce uitaseşi aici“?

— M-am luat cu altele.

Dă din umeri şi se ridică în picioare.

— Mă scuzi. N-am vrut să te fac să te simţi stânjenită în propria mea cameră.

Lacrimile îmi înţeapă ochii când toate emoţiile acumulate în ultimele 48 de

ore se prăbuşesc deodată peste mine.

Cum am ajuns aici? În camera asta necunoscută, cu un băiat necunoscut, într-un oraş necunoscut?

Mă înţeapă stomacul — o nouă durere care înfloreşte în trupul meu. Mi-am petrecut jumătate din viaţă simţind că mă sufoc în propriul meu orăşel, dorinţa de ceva nou fiind atât de puternică şi covârşitoare, că-mi vine să-mi sfâşii pielea cu unghiille ca să mă eliberez şi să mă trezesc într-o altă viaţă. Şi acum? Prăpastia fără fund care se deschide în sufletul meu tânjeşte după ceva familiar. Poate că până la urmă nu sunt făcută să fiu jurnalist de călătorii. Sunt doar de o oră în NYC şi deja mi-e dor de turtă dulce caldă şi de luminiţe strălucitoare şi de Fitz.

Mai ales de Fitz.

Întotdeauna de Fitz.

— Crezi că o s-o citească? întreabă Harrison atrăgându-mi din nou atenţia asupra lui.

Îi analizez înfăţişarea pe îndelete, pentru prima dată. Mă trezesc că îl descriu prin comparaţie cu Fitz, aşa cum fac cu toată lumea. Diferenţele dintre cei doi sar în ochi de la o poştă. Fitz e întruchiparea băiatului de aur, fermecător, perfect în toate: zâmbet degajat, păr ondulat şi ochi albaştri, pătrunzători. Fitz are musculatură suplă, de jucător de baseball şi o energie efervescentă care atrage atenţia tuturor.

Harrison… nu e aşa. Pe de altă parte, pe bune, cine mai e aşa? În timp ce Fitz se vede de la o poştă că e genul de băiat ales în unanimitate regele balului, Harrison îmi pare genul de băiat prea şmecher ca să fie popular, dar într-un mod enervant, critic şi superior. E mult mai înalt decât mine şi probabil că are câţiva centimetri buni în plus şi faţă de Fitz. Are ochii căprui-închis şi un chip lung, cu multe unghiuri, ceea ce îi dă un aer gânditor, tenebros, care nu e tocmai respingător, dacă e să fiu sinceră cu mine însămi.

— Poftim? întreb, complet buimăcită de întorsătura conversaţiei.

— Tipul de la telefon. Crezi că o să citească scrisoarea?

Urăsc faptul că a tras cu urechea la conversaţia mea particulară. Că e convins că ştie ceva despre mine. Îi conferă o poziţie dominantă şi mă face să mă simt insuportabil de tânără.

— Nu.

— Poate că ai dreptate. Dar am vorbit serios mai devreme. Nu e nevoie să o citească, oricum ştie că eşti leşinată după el.

— De ce ai… ce vrei să…? Ba nu sunt!

— Ba eşti!

Ia alte trei cărţi de pe noptieră — care e plină de teancuri de cărţi în echilibru precar.

— I-ai scris o scrisoare în care-ţi mărturiseai iubirea, apoi te-ai răzgândit. Dacă nu ştia până acum, acum ştie sigur.

— Nu ştie. Mi-aş fi dat seama după voce.

— Atunci, se minte singur.

— Nici măcar nu mă cunoşti. Pe el, nici atât.

— Petreceţi mult timp împreună? Îl consideri cel mai bun prieten? spune sarcastic.

— Unul din ei, recunosc posac.

Harrison răspunde, zâmbind pieziş, ironic. Mă simt măruntă şi penibilă.

— Atunci, ştie. Nu are nevoie să citească porcăria aia de scrisoare siropoasă ca-n filme.

Face o scurtă pauză, apoi mă întreabă:

— Mă înşel?

Rânjeşte dispreţuitor când vede că nu răspund.

În minte îmi năvălesc o mie de insulte, dar le înăbuş.

— Glumeşti?

Mă uit în sus, pe tavanul apartamentului întunecat.

— Pe bune, glumeşti, la naiba!?

— „La naiba…“. Ce dulce eşti!

— Ieşi afară!

— Din propria mea cameră?

— Te rog!

Vocea mi se frânge penibil şi ochii mi se umplu de lacrimi.

— Te rog, lasă-mă-n pace!

— Da, bine, spune ducându-se la uşă. Îmi pare rău, am…

— Pleacă!

De cum iese, îmi scot ghetele şi şosetele ca să mi se încălzească piciorul ud. Apoi mă arunc în pat şi-mi îngrop faţa în pernă, disperată. Nu aşa trebuia să decurgă vacanţa asta. Aveam planuri şi o listă de bifat, speranţe şi aşteptări, or, până acum, cel mai palpitant lucru care mi s-a întâmplat a fost zăpada cu noroi. Trag adânc aer în piept şi simt un iz picant. Probabil, şamponul lui Harrison. Mă ridic iute în capul oaselor şi mă uit în jur.

Camera lui e mică şi s-ar părea că tatăl lui nu a redat adevărata amploare a situaţiei când a spus că e plină de cărţi… sunt peste tot! Pe rafturi, stivuite în turnuri înalte pe podea, clădite în mormane înalte pe birou. Romane cu coperţi cartonate şi manuale şi ediţii ieftine, toate amestecate laolaltă. Mă las

pe vine să studiez teancul de lângă pat. Autori clasici precum Joyce şi Bukowski şi Kerouac şi McCarthy — genul de cărţi despre care oamenii discută când vor să pară deştepţi. Poate cărţile în sine nu sunt pretenţioase, dar băieţii care le idolatrizează sunt.

Bineînţeles.

Îmi cuprind trupul cu braţele, încercând cu disperare să găsesc ceva care să-mi distragă atenţia de la oribila anxietate pe care o simt în plex, cu ghearele şi colţii în măruntaiele mele. Îmi apăs pieptul cu palmele, încercând să-mi potolesc bubuitul inimii. Nu funcţionează. Evident. Dacă mi-aş putea alunga nevrozele prin pura putere a voinţei, nu aş mai fi aşa de dusă cu capul.

Când încep să o iau razna, doar câteva lucruri au puterea de a mă calma. Primul… păi, primul e în celălalt capăt al ţării, poate citindu-mi scrisoarea, poate îndrăgostindu-se de altcineva.

A doua metodă de calmare a creierului lui Paige e să coc ceva bun. Şi în clipa asta, ideea unei tăvi de turtă dulce făcută în casă sună de-a dreptul minunat. Las geanta din mână şi caut pe net cel mai apropiat supermarket. Mama spunea că familia Blair locuieşte în Upper West Side, dar asta nu înseamnă nimic pentru mine acum, când mă uit la reţeaua de linii întretăiate de pe harta digitală. Sunt un dezastru în materie de orientare. Nu sunt în stare să-mi dau seama unde e nordul şi unde e sudul în propriul meu orăşel, darămite într-un loc aşa de mare şi haotic cum e New Yorkul. Din fericire, nici nu e nevoie. Telefonul meu foloseşte localizarea prin GPS şi îmi iluminează o mică băcănie aflată puţin mai jos pe aceeaşi stradă. Fac o listă cu ingredientele de care am nevoie pentru turtă dulce şi încă vreo câteva reţete, în caz că săptămâna asta o să fie aşa de proastă cum mă tem că o să fie.

Acum nu mai trebuie decât să o conving pe mama să mă lase să plec. SDM scrie în mintea mea un scenariu extrem de detaliat.

Trebuie să fac turtă dulce de casă. Am nevoie de asta fiindcă procesul îmi calmează creierul şi inima şi mâinile şi face totul un pic mai uşor de suportat. Am nevoie de asta fiindcă reţeta e un set de instrucţiuni foarte precise şi, dacă le respect cu exactitate, la final voi avea o prăjitură perfectă. Am nevoie de asta fiindcă nimic nu e niciodată aşa de uşor şi simplu cum ar

trebui să fie, nimic cu excepţia patiseriei. Chiar pe strada asta e un mic magazin la doar câteva cvartale mai încolo. Pot să dau o fugă până acolo, să iau câteva ingrediente şi să mă întorc imediat? Promit să nu vorbesc cu străini şi nici să nu-mi scot bluza pentru bani.

Evident, nu spun nimic din toate astea. Îi spun că vreau să fac turtă dulce ca să le mulţumesc astfel gazdelor noastre. Dar adaug şi partea cu scosul bluzei, iar mama şi Tyson încep să râdă şi mă alungă pe uşă afară.

Evadez din apartament şi privirea mi-e atrasă imediat în sus, către clădirile care se înalţă ameninţător de jur împrejur, şi dincolo de ele, către cerul negru, fără stele. O pală de vânt rece şuieră prin coridorul îngust dintre clădirea lui Harrison şi cea învecinată, trecând ca prin brânză prin hanoracul meu subţirel, potrivit pentru vremea din Arizona. Am un sentiment acut că oraşul ăsta m-ar zdrobi şi mi-ar seca sufletul dacă l-aş lăsa. Bag mâinile în buzunare şi-mi trag gluga pe cap, hotărâtă să ajung la magazin şi să mă întorc fără niciun incident.

Strada e mai aglomerată decât mă aşteptam, mai ales pe vremea asta. Mă uit la telefon: sunt 4o C. Astfel de temperaturi în Gilbert alungă pe toată lumea în case, de unde repostează pe telefoane şi calculatoare meme-uri despre iarna în Arizona: Noi punem sare în cocktailuri, nu pe trotuare! şi E timpul să scoatem din dulap ţinuta de iarnă! — text pus pe o poză cu un tip în sandale purtate cu şosete. Sunt pe atât de adevărate pe cât sunt de ridicole. OK, am priceput. E foarte cald în Arizona. Obişnuiţi-vă odată cu ideea!

În ciuda celor 4^{0} C pe care le simţi până la os, străzile sunt pline şi oamenii trec în grabă pe lângă mine fără să pară că mă văd. Dar nu cu ostilitate. Doar că fiecare e ocupat să-şi rezolve propriile treburi, cu braţele pline de sacoşe sau cu lese sau cu copii mici şi uneori cu toate trei. Privirea îmi rătăceşte necontenit în sus fără să vreau şi-mi lungesc gâtul ca să absorb priveliştea atât de nouă, însă trebuie să mă uit iar în jos, ca să nu mă ciocnesc de oameni. Dar odată ce fac asta, îmi dau seama că peste tot se văd semnele Crăciunului. La colţ se vând brazi. Pe uşi şi stâlpii de iluminat atârnă ghirlande şi coroniţe, iar în vitrine sclipesc luminiţe. Dispoziţia mi se îmbunătăţeşte simţitor.

Magazinul nu e departe şi pe drum am grijă să ocolesc mai multe mormane de zăpadă murdară, împinse în rigolă sau pe lângă zidurile clădirilor. Mă

adăpostesc în magazinul cald şi mă învârt pe acolo până găsesc mirodeniile. Pun în coş scorţişoară şi ghimbir măcinat, apoi drojdie. Nu găsesc sirop auriu de zahăr, aşa că mă mulţumesc să-l înlocuiesc cu miere. Totul e mai scump decât acasă, dar mama mi-a dat cardul ei de credit şi, dacă e să fiu blocată în casă toată săptămâna, măcar o să am un cuptor cald care să-mi ţină companie.

La casă stau la rând după doi bărbaţi cu patine aruncate pe umăr. Mi se accelerează pulsul.

Să patinez în Central Park.

Primul punct de pe lista mea de dorinţe. Mă aplec în faţă ca să prind frânturi de conversaţie. Aud clar cuvântul parc. Sau să fi fost arc? Dar ce altceva puteau să facă cu patinele, cu două zile înainte de Crăciun?

Pleacă, şi când ies din magazin, o iau amândoi la dreapta. Eu ajung la casă, iar bătrânul care-mi scanează cumpărăturile mormăie un „Bună“, dar altfel nu face conversaţie. Bun. Aştept cu ochii la uşă să termine, în timp ce mintea mea schiţează un plan.

Ar trebui să mă duc şi eu.

Acum.

Inima începe iar să-mi bată accelerat, dar de data asta de emoţie. Plătesc alimentele cu cardul de la mama şi ies din magazin cu inima bubuindu-mi în urechi: du-te du-te du-te.

Dar.

Mama a spus să nu fac aşa ceva. Şi dacă…

Nu.

Pun pe loc frână gândurilor pornite în direcţia aceea stupidă şi neproductivă şi scot telefonul.

Să mă duc în Central Park?

Semnele sunt pozitive.

Înşfac sacoşa de plastic pe care a trebuit să o plătesc şi ies în fugă. Apartamentul familiei Blair e la stânga, dar patinatorii au luat-o la dreapta şi vreau să mă ţin după ei. Am venit la New York să-mi schimb viaţa, să mă transform în altcineva. Mai curajos. Îmi doresc cu disperare să fiu genul de persoană care poate fi impulsivă şi cutezătoare în inima New Yorkului.

O sun pe Clover şi răspunde imediat.

— Salut, cosmopolito! Ce faci?

— Vreau să fac ceva cam nesăbuit, dar mi-e frică.

— Cât de nesăbuit?

— Vreau să vizitez Central Park.

— Asta nu e nesăbuinţă, e motivul pentru care te-ai dus la New York. Ai întrebat aplicaţia?

— Mda. Mi-a zis să mă duc.

— Atunci, du-te!

— Dar dacă…?

— Stop! Carpe diem! Trăieşte clipa! Nu ştii când o să mai ajungi în New York.

— Vreau să mă duc, dar nu cred că am puterea s-o fac.

— Gata cu cântăritul, gata cu gânditul. Fă ce spune aplicaţia!

Gata cu cântăritul. Gata cu gânditul. Închidem amândouă, şi picioarele mele o iau la dreapta.

Gonesc pe stradă, ocolind oameni ieşiţi la cumpărături şi familii şi câini, şi am norocul să zăresc cuplul de patinatori coborând într-o gură de metrou,

ţinându-se de mână. Îi urmăresc fără să stau pe gânduri, plăcut surprinsă de creşterea temperaturii în subteran, dar mai puţin plăcut surprinsă de damful de metal şi urină.

Bărbaţii pe care îi urmăresc intră într-un tren şi dispar.

Opresc prima persoană pe care o văd — o fată cu nasul în telefon:

— Nu te supăra! De unde iau bilete?

— Cartelă MetroCard.

Face semn din cap către un automat din colţ, fără să ridice ochii din telefon.

Stau la coadă, arzând de nerăbdare, cu sacoşa atârnată de încheietura mâinii. Durează câteva secunde, dar instrucţiunile sunt uşor de urmat şi apăs butoanele, folosind din nou cardul mamei ca să plătesc. Când cartela mea albastră cu galben iese din fanta automatului, nu-mi pot stăpâni un zâmbet larg. Mă întorc exact când se închid uşile şi metroul cu patinatorii pleacă din staţie.

Acum, ce fac?

Şi asta e întrebarea magică, nu? Foloseşte aplicaţia. Astea-s regulile lui Clover.

Să mă întorc la apartamentul lui Harrison?

Chiar în timp ce tastez întrebarea, ceva din străfundurile mele protestează cu furie. Nu am venit până aici şi nu mi-am cumpărat prima mea cartelă de metrou ca să mă întorc acasă. Aşa că sunt incredibil de uşurată când aplicaţia Magic 8 spune Nu. Acum, că opţiunea nu mai e disponibilă, nu am de ales şi urc în următorul tren. E aproape gol, dar rămân în picioare şi mă ţin de bara din mijloc, cum am văzut în filme.

Trenul huruie pe şine, iar eu sunt îmbătată de fantezia noului meu stil de viaţă metropolitan; mi-e mai uşor ca niciodată să intru în rolul eroinei dintr-o comedie romantică, cea care se întoarce acasă după o lungă zi la birou, când la celălalt capăt al vagonului gol zăreşte un băiat drăguţ cufundat gânditor în

lectura unei cărţi. Nu. Lasă asta! Vagonul e aglomerat şi ne ţinem de aceeaşi bară, iar la o frână bruscă mă poticnesc şi mă izbesc de el, iar conţinutul poşetei mele se împrăştie peste tot (Ce? Toată lumea ştie că eroinele de comedii romantice sunt groaznic de stângace!) şi privirile ni se întâlnesc… şi e Fitz.

În fiecare fantezie, în fiecare scenariu. E întotdeauna Fitz.

Stau cu urechea ciulită la difuzor, ca să aud cuvintele Central Park, numai că nu le aud. Abia după al patrulea vis detaliat cu ochii deschişi (în viitor, peste 10 ani, eu şi Fitz ne împiedicăm unul de altul, eu cu un inel de logodnă urât pe mâna stângă, el cu cariera visurilor lui în liga profesionistă de baseball şi nimeni care să-l aştepte acasă) încep să mă îngrijorez că m-am urcat în alt tren decât ar fi trebuit. Mă uit la harta de pe peretele metroului, dar fiindcă habar nu am unde sunt, sau unde mă duc, sau de unde vin, nu-mi spune absolut nimic. Imaginea reţelei de linii care traversează în toate direcţiile cel mai aglomerat oraş din lume mă face să mă simt mult mai neliniştită decât dacă nu era nicio hartă.

Revin la aplicaţie. Îmi spune să mă dau jos la prima şi aşa fac. Apoi ies de la metrou şi o iau la dreapta, bazându-mă pe aplicaţie. Trec pe lângă un magazin de băuturi acoperit cu graffiti şi evit un morman de rahat de câine. Nu mă opresc şi nu mă gândesc la asta. Continui să-mi mişc picioarele, la fel şi degetele tastând mai repede decât pot să procesez ce se întâmplă. Mă cunosc suficient de bine ca să ştiu că în secunda în care mă opresc şi dau cea mai mică atenţie situaţiei în care mă aflu, o să fac un atac de panică, singură, pe o stradă murdară, plină de chipuri morocănoase.

Îndoiala îmi dă fiori pe şira spinării. Dacă m-am înşelat în privinţa New Yorkului?

Merg aşa mult timp. Prea mult. Trec nu de una, ci de două pizzerii. Sacoşa îmi taie încheietura mâinii şi mă bate gândul să o abandonez pe trotuar, dar nu fac asta, crispându-mă de fiecare dată când se pocneşte de coapsa mea. Dacă situaţia ar fi diferită, m-aş opri să admir fiecare cărămidă şi clădire a acestui cartier, care-o fi el, în care am nimerit. Dar aşa, e nevoie de toată energia ca să înăbuş frica tot mai mare, ce ameninţă să mă cuprindă. Dar la intersecţia a două străzi întunecoase dintr-un loc în care nu am fost niciodată,

mă cuprinde în întregime. Acum respir normal, în secunda următoare simt că mă sufoc.

Am fost foarte, foarte proastă.

Soarele trebuie să fi coborât aproape de orizontul invizibil, temperatura scade constant, iar bateria telefonului meu e la 9 la sută grad de încărcare.

Cu mâinile tremurându-mi aşa de tare, încât aproape că scap telefonul, o sun pe mama.

— Alo? răspunde o voce masculină, străpungându-mi fiinţa cu încă o lamă fierbinte de panică.

— Unde-i mama?

— Scuze! Cu cine vorbesc? întreabă Harrison cu afectare.

— Dă-mi-o imediat pe mama la telefon! E important.

— Nu e aici. Părinţii noştri au plecat la plimbare şi se pare că maică-ta şi-a uitat telefonul aici.

— A zis când se întoarce?

Urăsc să-mi aud vocea aşa de ascuţită şi disperată. Un bărbat corpolent se izbeşte de mine, azvârlindu-mă în spate, într-un morman ud şi lipicios de zăpadă murdară. Sunt fleaşcă de la genunchi în jos şi-mi vine să plâng.

— Nţ!

Dacă nu aş fi aşa de absorbită de panica mea, m-ar călca pe nervi răspunsul lui stupid.

— Îi transmiţi un mesaj din partea mea?

— Sigur.

— Spune-i că am încercat să ajung în Central Park, dar m-am rătăcit şi

telefonul meu mai are, ăăă… — verific bateria — trei la sută baterie şi e frig şi nu ştiu unde sunt şi nu-mi amintesc unde locuieşti.

Îmi apăs ochii cu palma ca să-mi şterg lacrimile şi inima îmi bubuie dureros de tare în piept.

— Du-te la cel mai apropiat colţ şi uită-te la indicatoarele cu numele străzilor.

— Bine. Ăăăă… sunt la intersecţia străzilor Franklin şi Lincoln.

— Asta e departe, pe lângă casa lui Julian. Cum ai ajuns în Brooklyn?

— Am mers mult cu metroul.

Înjură în barbă.

— Cred că e un Starbucks pe-acolo. Îl vezi?

Mă uit în jur şi îl văd. Respir ceva mai uşurată.

— Mda.

Verific iar bateria. Doi la sută.

— Intră acolo. Ai bani?

— Am ceva…

— Comandă ceva ieftin, găseşte un scaun şi stai acolo. Nu te mişca din loc. Ai priceput?

— Da, dar cum…

— Vin cât pot de repede. Orice-ai face, să nu cumva să…

Telefonul moare. Îmi încleştez pe el degetele îngheţate şi încerc din răsputeri să nu o iau razna.

De parcă e după mine.

DESTINUL DOI

23 decembrie, ora 15:00, Williams, Arizona

Uitaţi care e faza cu Magic 8: sunt aproape sigură că încearcă să-mi distrugă viaţa. Din cauza întrebării puse de mine şi a răspunsului regretabil primit de la aplicaţie, eu şi Fitz suntem înghesuiţi unul în altul pe o scară întunecoasă, sub o crenguţă de vâsc.

Fiindcă… bineînţeles.

Fiindcă e clar că ziua asta nu era suficient de stresantă şi fără momentul ăsta.

Fiindcă sunt în starea de spirit absolut perfectă ca să fac faţă faptului că pieptul lui se atinge de al meu de fiecare dată când respiră şi genunchiul lui e lipit de coapsa mea — iată cuvinte pe care nu le-a rostit niciodată nicio fată. Nu în legătură cu Fitz Wilding.

— Ştiai că vâscul e otrăvitor? spun disperată.

O licărire amuzată se aprinde în ochii lui Fitz, pârjolindu-mă până-n străfunduri. Gura i se strâmbă într-un rânjet leneş care se lărgeşte tot mai tare. Simt că urmează o glumă. Îl dau de gol ochii; sclipesc anticipând poanta.

I-o iau înainte.

— Spune cinci lucruri pe care le vezi în clipa asta!

Întredeschide buzele. Mă uit la ele hipnotizată.

— Altele decât vâscul, adaug.

Închide gura, apoi zâmbeşte larg.

— Nu pot. E singurul lucru pe care-l văd. Sunt aproape sigur că e singurul lucru din toată afurisita asta de încăpere.

Îmi dau ochii peste cap. Replică tipică pentru Fitz când e pus pe flirtat.

Mă sprijin cu spatele de perete, creând iluzia unui spaţiu între corpurile noastre. Dar asta e tot ce este: o iluzie. Fii romatică ndcă iată care e adevărul: jenant sau nu, apropierea de Fitz îmi incendiază simţurile şi nu vreau să înceteze niciodată.

— Pe o scară de la unu la Jurnalul, cât de romantic e locul ăsta? întreb.

Fitz ridică din sprânceană.

— Nu vreau să mai cad în nicio capcană de-asta de comedie romantică stupidă, adaug eu ridicând privirea pieziş, către vâsc.

Rânjetul şmecher, leneş, al lui Fitz se ofileşte, înlocuit de exasperare şi ochi daţi peste cap.

— Foarte romantic. De ce crezi că am invitat-o aici pe Molly?

Habar n-am cum să interpretez sfidarea din vocea lui. Se apleacă spre mine, cu buzele la un milimetru de urechea mea.

Inima mi se ridică în gât.

— Avem spectatori, şopteşte el, trimiţându-mi fiori prin tot corpul.

Ridic ochii spre încăperea principală la parter şi obrajii îmi iau foc. Whit şi copilul stau întinşi pe burtă pe covorul alb, gros, de lângă brad, holbându-se la noi ostentativ, în timp ce Gray plimbă camioane de jucărie în sus şi-n jos pe piciorul domnului Wilding.

— Ce-ar fi să aşteptaţi până se culcă copiii ca să vă giugiuliţi sub vâsc? glumeşte Whit ridicând sugestiv din sprâncene.

Fetiţa de lângă el scânceşte şi-şi bagă toate degetele în gură.

— Nu e voie să plângi de Crăciun, Sienna! spune Whit luând-o în braţe şi săltând-o în sus şi-n jos.

— Nu o să fie vorba de niciun vâsc între mine şi Paige, spune Fitz.

Eu i-am zis să le spună, dar doare ca şi cum ar fi venit de la el.

— Nu subestima efectul cântecului „Santa Baby“! Pe mine mă pune întotdeauna într-o dispoziţie amoroasă, aşa-i iubito? strigă Whit către Meg, care pregăteşte cina în bucătărie cu mama ei.

Ea zâmbeşte şi dă încet din cap, însă nu neagă.

Mă abţin să râd când Fitz se apucă de burtă şi se preface că vomită. Apoi mă priveşte în ochi şi vorbeşte tare, adresându-i-se lui Whit:

— Nu-ţi face griji în privinţa noastră! Paige nu e absolut deloc interesată de mine la modul romantic. Nu-i aşa, Paige?

Îmi simt obrajii aşa de fierbinţi, de parcă mi-am băgat capul în foc.

— Şi oricum, peste cinci luni pleacă din Gilbert şi se duce să cucerească lumea ca jurnalist de călătorii, aşa că subiectul iese din discuţie.

Fitz îşi ia în sfârşit ochii dintr-ai mei şi eu mă ţin de balustradă, simţindu-mă nesigură pe picioare.

— De când ai tu relaţii care durează cinci luni? întreabă Whit.

— Cu Molly a durat şapte! ripostează Fitz.

— Termină! spune Meg aruncând din bucătărie o chiflă în capul lui Whit.

Acesta o prinde şi muşcă din ea.

— Mulţumesc, iubito!

Fitz se uită la mine.

— Mulţumită?

— Nu era nevoie să faci din asta un moment aşa de penibil, şoptesc.

Familia lui se plictiseşte să mai urmărească bizara tensiune dintre noi şi îşi vede de treburi.

— Îmi pare rău, dar faptul că trebuie să explic familiei mele că n-o să fii niciodată interesată de mine e penibil.

— Ba nu, nu e!

— Normal că e. E ca şi cum le-aş spune că nu-ţi place îngheţata. Dar am făcut-o. Pentru tine. Cu plăcere, spune strâmbându-se.

— Uaaaaau, spun încet, lungind cuvântul. Vanitatea ta e absolut uluitoare.

Îl pocnesc în umăr şi mă duc pe una din canapelele de piele.

— Şi ce legătură are cariera mea de jurnalist cu relaţia noastră? E jenant să vorbesc despre asta, spun făcându-mi de lucru cu marginile zdrenţuite ale unei pături imense cadrilate.

— Ba nu, nu e. O să fii extraordinară când o să ieşi în lumea reală. Şi oricum, nu făceam decât să-mi avertizez familia să nu se ataşeze prea tare de tine, spune încet.

Având în vedere zgomotul făcut de nepotul lui care se joacă pe podea şi agitaţia din bucătărie, acum nu ne poate auzi nimeni.

— Da, sigur, spun dându-mi ochii peste cap.

După discursul lui Fitz mă simt tulburată, buimacă şi enervată. Mă agăţ de enervare, îmbrăţişând sentimentul. Dacă reuşesc să mă conving că Fitz mă enervează, poate reuşesc să uit de toate celelalte lucruri care s-au întâmplat de când sunt aici.

Bine… e puţin probabil. Mai ales cu SDM şi fluxul lui aproape constant de gânduri nedorite, oribile, din care majoritatea sunt despre idioata aia de scrisoare dispărută. Dar trebuie să încerc.

— Unchiu’ Fitz!

Gray îi sare în spate şi-l ia de gât cu braţele lui mici, cât pe ce să-l stranguleze. Fitz începe să râdă şi îl răsuceşte pe Gray, gâdilându-l pe burtică. După ce se iau la trântă câteva clipe, se opresc şi se apucă de plimbat maşinuţe în sus şi-n jos pe piciorul domnului Wilding. Acesta tresare, se trezeşte, vede că băieţii se joacă şi adoarme la loc.

La început, când eu şi Fitz ne-am împrietenit, aşteptând să fim luaţi de pe trotuarul din faţa şcolii, eram fascinată de sora lui cu păr buclat, care apărea târziu în fiecare zi, cu zaruri pufoase atârnând de oglinda retrovizoare şi bancheta din spate plină de pahare goale de suc Polar Pop. Uneori mă prefăceam în mintea mea că era sora mea, că mai aveam pe cineva care se îngrijea de mine, în afară de părinţii mei. Într-o zi, lui Jane i s-a făcut milă de mine şi m-a adus la ei acasă să iau cina cu familia lor. Tot timpul mesei am stat cu ochii pe poza de familie din rama digitală, fascinată de surorile superbe, adulte, ale lui Fitz şi de părinţii lui, care erau mult mai vârstnici decât ai mei. Fitz mi-a povestit că părinţilor lui li s-a spus că nu aveau să aibă niciodată copii, aşa că au adoptat trei fete în câţiva ani. Când mulţi ani mai târziu, mama lui a rămas totuşi însărcinată cu el, a fost un şoc total pentru toată lumea.

— Unde sunt celelalte surori ale tale? întreb.

— Jane e la muncă. Merge la facultate în Flagstaff şi în vacanţe munceşte tot acolo, la depoul căilor ferate. O s-o vedem mai târziu. Iar Darcy…

— Sper că nu aveţi nimic împotrivă să luăm cina mai devreme, strigă doamna Wilding din bucătărie. Vrem să terminăm de mâncat mai repede, astfel încât copiii să prindă trenul.

— Ce tren?

— Expresul Polar. Ai să vezi.

Fitz îmi zâmbeşte în timp ce pregăteşte un complicat accident cu maşini pentru Gray. Mă duc în bucătărie şi mă ofer să ajut. Meg îmi pune în braţe un teanc de farfurii şi un mănunchi de tacâmuri şi mă îndrumă către masa mare, rustică, cu bănci de-o parte şi de alta.

— A văzut vreuna dintre voi o scrisoare cu numele lui Fitz scris pe ea? întreb, reuşind de data asta să par nonşalantă.

— Unde era? întreabă doamna Wilding tăind roşii pentru salată.

— Nu ştiu. Crede că a lăsat-o pe blatul din bucătărie. Face parte din cadoul de Crăciun pentru el.

Oare sună cât de cât credibil? Am repetat pretextul de atâtea ori, că nu mai înseamnă nimic.

— Pun pariu că e pusă deoparte împreună cu restul cadourilor, spune Meg.

— Unde sunt cadourile?

— La Polul Nord, spune ea serioasă.

— Ăăăă…

Arată spre Gray, apoi duce degetul la gură.

— A, da. Corect.

Mă apropii mai mult şi şoptesc:

— Nu, pe bune, unde sunt?

— În şifonierul din camera mamei şi-a tatei, protejate de mânuţele drăgălaşe, dar distructive ale lui Gray.

Mă întorc spre mama lui Fitz.

— Pot să caut în şifonier?

— Cadourile se scot în Ajun, după ce voi, copiii, vă duceţi la culcare.

Cuvintele sună a decret, o explicaţie a Felului în Care se Fac Lucrurile la Noi. Am senzaţia că ar fi deplasat să o contrazic.

Încerc altă tactică:

— Super! Mi-ar plăcea la nebunie să-l ajut pe Moşul.

Meg începe să râdă.

— Mult succes! Nici pe mine nu mă lasă mama să văd cadourile înainte de Crăciun.

— Dar, ăăă…

Mintea mi se goleşte. Care ar putea fi un pretext solid ca să iau înapoi scrisoarea, chiar în clipa asta, dacă se poate?

Îi arunc o privire lui Fitz, întrebându-mă dacă nu l-aş putea convinge să se furişeze la dulap ca s-o caute.

— Nici să nu te gândeşti, spune Meg, ghicindu-mi planul. Camera aia e mai bine păzită decât tezaurul din Fort Knox.

Atunci, asta e.

— Deci o să aştept până la Crăciun.

Doamna Wilding zâmbeşte amestecând salata, iar mie mi se face stomacul ghem de disperare. Mai sunt doar două zile până atunci…, dar cum să supravieţuiesc încă două zile de tortură?

Şi, uite: ştiu că Clover m-a îndemnat să-l las pe Fitz să citească scrisoarea. Şi zău că am cântărit posibilitatea. Preţ de 10 minute bune, azi-dimineaţă, mi-am lăsat mintea să rătăcească pe tema asta — el citeşte scrisoarea, ignoră partea în care-i spun că-l urăsc, îşi dă seama că mă iubeşte şi mă sărută sub mii de fulgi de zăpadă care cad blând peste noi.

Aproape în fiecare zi din anul care a trecut, eram convinsă că trebuia să-i spun adevărul lui Fitz. Când nu sunt cu el, nu-mi pot imagina nimic mai rău decât să continui să trăiesc această minciună atent construită, prefăcându-mă că nu-l iubesc nici pe jumătate din cât îl iubesc de fapt.

Şi apoi îl văd. Îl zăresc prin mulţimea de la şcoală, sau îmi aruncă o privire complice când profesorul nostru de economie spune ceva jenant, iar atenţia lui faţă de mine e ca un drog. Nici nu-mi pot imagina o senzaţie mai grozavă.

Telefonul îmi bâzâie în buzunar — mesaj de la Clover.

Cum e cu Magic 8?

A, chestia aia, Motivul pentru care sunt aici, şi nu la New York.

Întrebarea despre scrisoare e exact genul de hotărâre pe care Clover şi-ar dori să o las la latitudinea aplicaţiei, dar sunt sigură sută la sută că nu sunt pregătită să primesc un răspuns.

Încă nu ştiu, îi scriu înapoi.

Vrei să vin acolo ca să-ţi dau un şut în fund şi să-ţi bag minţile în cap?

— Eşti pregătită de cina cu familia?

Fitz apare lângă umărul meu, cu ochii la ecranul telefonului.

Îl bag în buzunar şi-i arunc o privire lui Whit.

— Nici pe departe.

— N-ai de ce să încerci să-i impresionezi, spune el.

Alt răspuns spontan, o a doua rană neintenţionată. Sigur, nu trebuie să-i impresionez. Ce proastă sunt! Asta e o grijă rezervată strict iubitelor sau potenţialelor iubite. Nimănui nu-i pasă de cea mai bună prietenă, în special de cea mai bună prietenă care categoric nu e interesată de o idilă.

Nu-i aşa?

La cină stau între Fitz şi Gray. Gray se foieşte lângă mine pe bancă, bălăngănindu-şi picioarele şi lovindu-mă pe sub masă. Mi-e cam frică de el şi de ciudăţenia lui, specifică băieţeilor, dar totodată, e drăgălaş. Mă uit cruciş la el şi scot limba, ceea ce pare să-l încânte. Încerc apoi acelaşi lucru cu Sienna, dar reacţionează cu un chiţăit de nemulţumire.

— Nu e vina ta, îmi spune Meg. A fost toată ziua cu fundu-n sus.

Whit îi întinde copilei o căniţă, dar ea îl loveşte peste mână.

— Nu ştiu dacă e bine s-o luăm în seara asta cu noi în Expresul Polar.

Whit îşi pune mâna pe fruntea Siennei.

— Nu mi se pare că are febră. Tu ce crezi?

Meg atinge gâtul bebeluşului cu dosul mâinii.

— Nu e fierbinte, dar nu sunt sigură că o reziste în excursie, să fie cuminte până la capăt. Vreţi voi biletele noastre? ne întreabă pe mine şi pe Fitz.

— Bilete la ce? întreb.

— Stau eu acasă cu cea mică, spune doamna Wilding. Gray abia aşteaptă să-l cunoască pe Moş Crăciun. Aşa e, Gray?

— Moşu'! strigă Gray ridicând pumnii în aer.

— Dar Paige n-a fost niciodată şi nu mai sunt bilete de luni de zile, se încruntă Meg.

— Nu-ţi face griji pentru noi, îi spune Fitz soră-sii. Am altceva planificat.

— Da? întreb.

Îmi face cu ochiul, iar fericirea îmi trece prin vene sub formă de mici impulsuri electrice. Apoi înfulecă o chiflă din două îmbucături.

— Asta nu-i rea, dar ale tale sunt mai bune.

— Găteşti? mă întreabă Meg.

— Da, îmi place foarte mult să fac pâine şi dulciuri.

— Ai văzut Marele Concurs Britanic de Patiserie?

— Datorită lui m-am apucat de copt!

În zilele mele cele mai proaste, mă uitam fără pauză la sezoane întregi pe Netflix. Fiecare părticică din acel reality show îmi calma creierul haotic. După ce am văzut tot serialul de trei ori, am decis să încerc şi eu să coc ceva. S-a dovedit a fi şi mai relaxant decât să mă uit la emisiune.

— Ne place la nebunie emisiunea aia! Trebuie să ne arăţi şi nouă ce ştii să faci, Molly, spune Whit.

— Whit! erupe un cor de proteste.

— Iartă-mă! Sunt praf când e vorba de nume şi abia am reuşit să-mi bag în cap numele Molly. Îmi pare rău, Paige.

Ridică din umeri, fără să pară încercat de cine ştie ce părere de rău. Îl bănuiesc că o face ca să-l tachineze pe Fitz.

— Stai liniştit, Whitney, spun eu.

El clipeşte, şi jur că toată lumea din încăpere îşi ţine respiraţia.

Poate că m-am pripit. Fitz mi-a spus cât de tare îşi urăşte Whit numele întreg. Deschid gura să-mi pun cenuşă-n cap, când Meg izbucneşte în hohote de râs epice, urmată imediat de restul familiei.

— Ţi-ai meritat-o pe-asta cu vârf şi îndesat, îi spune Meg lui Whit ştergându-şi lacrimile de râs de pe faţă.

— Îmi place când cineva are curajul să se ia în gură cu tipul ăsta, spune domnul Wilding, bătându-şi ginerele pe umăr.

În jurul mesei, toată lumea dă din cap aprobator. Fitz mă strânge de genunchi pe sub masă, cât pe ce să-mi dea palpitaţii.

Uşa casei se deschide şi Darcy pluteşte înăuntru, arătând la fel de frumoasă şi stilată ca în poze. Părul ei negru, lucios, e tuns într-un bob lung, asimetric, ale cărui capete îi mângâie claviculele. Nasul ei cârn şi pometţii proeminenţi sunt roşii de frig. Arată ca un şoricel delicat şi elegant, din suita lui Moş Crăciun.

— Darcy, dragă! Ai ajuns!

Domnul Wilding sare în picioare să-şi ajute copilul cel mai mare cu bagajele.

— Miroase delicios, mamă, spune Darcy scoţându-şi hainele groase.

— Mă bucur că ai venit!

Doamna Wilding zâmbeşte, dar zâmbetul are o crispare nenaturală. Mă uit în jur şi văd aceeaşi expresie pe chipurile lui Meg şi Whit. Numai domnul Wilding şi Fitz par sincer fericiţi să o vadă.

— Paige! Ce mă bucur că eşti aici!

Darcy îmi zâmbeşte cald, aşezându-se la masă în faţa mea. Fitz mi-a spus foarte multe despre tine.

Ridic întrebător o sprânceană către Fitz, dar el lasă capul în jos, evitându-mi privirea.

— Şi eu mă bucur că te cunosc.

Îi întind castronul cu salată şi, când îl ia, pe inelul cu diamant de pe mâna ei stângă cade lumina focului, făcându-l să strălucească orbitor.

— Ah! Felicitări pentru căsătorie! Fitz mi-a arătat o poză. Şi tu şi April arătaţi superb.

— Mulţumesc, spune Darcy strecurând o privire spre sora ei.

Meg se ridică clipind des, ca să-şi alunge lacrimile din ochi.

— Mă scuzaţi. Mă întorc imediat.

Intră grăbită în baia de pe coridor. Toată lumea de la masă se încruntă, înţelegătoare.

— Am zis ceva ce nu trebuia?

— Nu e vina ta. E prima dată după nuntă când Darcy vine acasă, explică Fitz.

— Dar a avut loc de Ziua Recunoştinţei, nu? N-a trecut chiar aşa de mult timp…

Doamna Wilding îşi tamponează ochii cu un şervet, iar Whit devine extrem de concentrat să taie lasagna în bucăţele mici pentru Sienna.

— N-o băga în seamă pe soră-ta. Te iubeşte, dar acum e egoistă, îi spune domnul Wilding lui Darcy.

— Nu e corect…, începe să vorbească Whit.

Domnul şi doamna Wilding îl întrerup în acelaşi timp, certându-se între ei.

Darcy se apleacă peste farfurie către mine:

— Eu şi April ne-am căsătorit fără să spunem nimănui, deci nu ne-am invitat familiile. Meg nu m-a iertat pentru asta şi nu prea pot s-o condamn.

— Aoleu! Îmi pare rău că am adus vorba. Fitz nu mi-a zis…

— Nu mi-am dat seama cât e de supărată, spune Fitz uitându-se încruntat spre uşa de la baie.

Uşa se deschide şi Meg iese, cu pete roşii pe gât şi pe piept. Încăperea se cufundă în tăcere când ni se alătură din nou la masă, şi mă simt apăsată de povara responsabilităţii de a fi stricat atmosfera la cină. Iau exemplul celorlalţi şi ciugulesc în tăcere mâncarea din farfurie.

În stânga mea, Gray ia o gură imensă de lasagna şi geme fericit.

— Mmmm. MMMMM. MMMMMMMMMMMMMMM!

Închide ochii şi se lasă fericit pe spătar.

— Vreau şi eu ce mănâncă el, spun serioasă.

Darcy începe să râdă şi loveşte masa cu palmele.

— E din Când Harry a cunoscut-o pe Sally, corect?

Încuviinţez. Cu colţul ochiului îl văd pe Fitz cum clatină din cap zâmbind, iar conversaţia se transformă într-o dezbatere pasionată despre comedii romantice: care sunt bune, care sunt proaste şi care sunt aşa de proaste, încât sunt bune.

După un lung discurs virulent despre Amnezie cu surprize, un film vechi pe care Darcy îl numeşte „un favorit problematic“, Meg observă cât e ceasul şi bate din palme.

— Ar trebui să pornim spre gară. Eşti gata, Gray?

— Moşu’! chiuie iar Gray.

Are loc o mică agitaţie când lumea se ridică de la masă şi fiecare îşi duce farfuria în bucătărie.

Mă uit la Fitz, care mă priveşte gânditor.

— Noi ce planuri avem?

Mă studiază, uitându-se pe rând la colanţii mei, la hanorac şi la ghetele negre.

— Ai nevoie de haine mai călduroase. Fular, mănuşi şi o căciulă. Ghetele sunt bune. Ne vedem în spatele casei într-un sfert de oră.

Îmi aruncă un zâmbet şiret, cu gropiţe în obraji. E acelaşi zâmbet larg pe care mi l-a oferit înainte de a-mi arăta viscolul artificial pe care îl regizase pentru Ivy, pregătirile complicate făcute ca să-i ceară lui Priya să-i fie parteneră la balul de absolvire şi barca pe care o închiriase pentru Ruby.

E un zâmbet care de obicei înseamnă că plănuieşte ceva şi, pentru prima dată de când ne ştim, planul e pentru mine. Apuc strâns banca pe care stau, nesigură că o să reuşesc să trec cu bine prin această seară. Fitz ia de pe masă farfuria mea şi pe a lui şi le duce în bucătărie, apoi dispare pe uşa din spate, lăsându-mă singură cu Darcy.

— Cât de îngrijorată ar trebui să fiu? o întreb pe Darcy.

Ridică din sprânceana perfect pensată.

— Cu Fitz la cârmă? Foarte!

Un caleidoscop de fluturi îmi dansează în stomac. Totul e-n regulă, îmi spun, coborând la subsol ca să dau iama în rezerva de haine de iarnă pe care a lăsat-o doamna Wilding la mine în cameră.

Totul e-n regulă. Nu s-a schimbat nimic. Totul e exact la fel ca întotdeauna.

Repet aceste vorbe iar şi iar, ca pe o mantră.

Totul e-n regulă. Nu s-a schimbat nimic. Totul e exact la fel ca întotdeauna.

SDM apare ca la comandă, cu mapa şi creionul lui şi cu cravata enervant de perfectă. Mincinoaso, şopteşte el. Când e vorba să mă facă cineva să mă simt mizerabil, nimeni nu reuşeşte mai bine decât propriul meu creier tâmpit.

Deasupra mea se aude huruitul unui motor. Mă urc în picioare pe noptieră şi mă iţesc pe ferestruica cu perdeluţă. În câmpul meu vizual apar patru roţi imense. Fitz stă pe un ATV, flexându-şi mâinile ca să ambreieze motorul. Mi se usucă gâtul.

Totul e-n regulă. Nu s-a schimbat nimic. Totul e exact la fel ca întotdeauna.

Mai adaug ceva la mantră.

Ce poate să meargă prost?

SDM îşi drege glasul şi începe să facă o listă cu răspunsuri.

DESTINUL UNU

23 decembrie, ora 19:45, Brooklyn (cică), New York

Orice-ai face, să nu cumva să…

Să nu cumva să ce, Harrison? SĂ NU CUMVA SĂ CE?

Posibilităţi:

— Să nu cumva să comanzi ciocolată caldă, fiindcă o să faci toxiinfecţie alimentară.

— Să nu cumva să uiţi să te asiguri înainte de a traversa strada, că o să te lovească maşinile.

— Să nu cumva să te aştepţi să apar, fiindcă sunt prea ocupat să citesc Chaucer ca să-mi aduc aminte de tine.

Din moment ce telefonul meu e mort şi nu pot să-i cer părerea, aştept să se oprească maşinile şi traversez către Starbucks-ul luminat strălucitor. Când intru pe uşă, mă întâmpină un clinchet de zurgălăi şi mă izbeşte în faţă un val de aer cald, parfumat cu aromă de cafea. După ce comand cea mai mică ciocolată caldă din meniu, mă aşez lângă geam şi privesc strada. Mintea îmi rătăceşte către Fitz, aşa cum face de obicei când mă găsesc în situaţii înfricoşătoare sau noi sau plictisitoare sau… de orice fel, ce să mai… Nu există situaţie pe care să nu o poată îmbunătăţi un zâmbet sau o glumă de-ale lui Fitz Wilding şi-mi doresc să-i pot da un mesaj ca să-l întreb dacă e zăpadă la cabană. Sau la câte comedii romantice s-a uitat cu surorile lui. Dacă îi e dor de mine. Dacă îi e dor de Molly. Să-i spun cât de grav o dau în bară. E prima

mea zi în New York, şi nu mă pot lăuda decât cu o criză în avion, încă una în apartament şi o tentativă eşuată de a vedea Central Park. Ce mai încolo şi-ncoace? Blogul de călătorii se umple de la sine, practic!

Îmi atrage atenţia un ciocănit puternic în vitrina cafenelei. Harrison e afară, cu mâinile înfundate în buzunarele paltonului lung, un fular înfăşurat lejer în jurul gâtului şi părul negru căzut în ochi. Se potriveşte perfect cu mulţimea din jur, arătând de parcă se duce la seara de poezie de la vreo cafenea. Sunt aşa de fericită să îl văd, că aproape că mi se înmoaie genunchii, şi îi zâmbesc larg prin geam. În loc să-mi zâmbească şi el, îmi face semn din cap să ies afară. Ridic un deget, ca să aştepte un minut, mai cumpăr o băutură şi mă alătur lui în întunericul străzii.

— Mulţumesc că ai venit.

Îi dau băutura, bălăngănind sacoşa de cumpărături în cealaltă mână. Acum, că ştiu că nu sunt condamnată să-mi petrec noaptea rătăcind pe străzile metropolei cu şosetele ude, mă simt deodată mult mai bine.

Soarbe din pahar şi strâmbă din nas.

— Ciocolată caldă?

— Nu e bună?

— Ba da, dar mă aşteptam să fie cafea. Ciocolata caldă e… adorabilă.

Adorabilă. De parcă sunt vreo ţărăncuţă dintr-un orăşel cu un singur semafor. Ce jenant!

— Deci până la urmă, cum ai ajuns aici? întreabă după o lungă tăcere.

— Ei, ştii tu…

— Tata spunea că te-ai dus până la magazin.

— M-am dus. Şi după aceea am încercat să ajung în Central Park. Cred că am urcat în alt metrou.

— Deci e vina mea, să înţeleg? Fiindcă nu am vrut să te duc să patinezi?

Se uită la mine pe jumătate amuzat, pe jumătate enervat.

— Adevărul doare, spun ridicând din umeri.

Harrison găseşte fără probleme trenul care urmează să ne ducă înapoi în Manhattan şi urcăm în el. Nu prea vorbim cât stăm unul lângă altul în metrou, ţinându-ne fiecare de altă bară. Privirea îmi rătăceşte către o reclamă la un nou film Hallmark, o comedie romantică de Crăciun, pe care nu mă îndoiesc că Fitz şi surorile lui o să o vadă curând, dacă nu cumva au văzut-o deja. O dată în viaţa mea am vrut să fiu şi eu ca fetele din filmele acelea: singură în New York, în căutarea aventurii. M-am prefăcut că aş putea fi o altă persoană, cu o altă viaţă, dar adevărul e că sunt o catastrofă de fată anxioasă, care a dus o viaţă protejată într-un orăşel mic şi care a dat un mare chix în prima ei zi în marele oraş. Sunt exact aşa de adorabilă cum mă crede Harrison.

Mă vede că privesc lung, adâncită în gânduri, afişul filmului şi ridică din sprânceană.

— Care-i problema ta cu filmele Hallmark? îl întreb.

— Glumeşti, nu?

— Fă-mi hatârul şi răspunde-mi!

— În primul rând, nu există deloc diversitate în distribuţie.

— Asta aşa e.

— Pe lângă asta? zice şi se scarpină în bărbie. Poveştile sunt toate la fel.

Mă enervez automat. Simt nevoia să-l apăr pe Fitz, în ciuda faptului că nu e aici şi această conversaţie nu are, de fapt, legătură cu el.

— Dacă ai văzut destule astfel de filme romantice ca să faci asemenea generalizări grosiere despre ele, spune-mi, te rog, despre ce e vorba în această poveste reciclată?

— E despre, ştii tu, băiatul bun care întâlneşte o fată, băiatul bun care se îndrăgosteşte de fată, obstacole minore răsar în calea iubirii lor, băiatul bun cucereşte fata. Mă scuzi că am aşteptări mai mari de la arta cinematografică.

Mă gândesc la teancul de cărţi de autori clasici de pe noptiera lui şi-l etichetez drept genul de băiat căruia îi plac doar lucrurile care îl fac să pară mişto sau deştept sau sofisticat.

— Pun pariu că alegerile tale cinematografice tind către filme exagerat de lungi, cu pretenţii la Oscar. Genul de filme pline de nuanţe mohorâte şi de depresie, îl tachinez.

Îşi dă ochii peste cap, dar îi surprind zâmbetul vag, din colţul gurii.

— Şi până la urmă care e problema ta cu finalurile fericite? adaug.

Stomacul mi se agită într-un mod deloc neplăcut şi nu mă pot abţine să nu mă minunez de faptul că sunt în New York, schimbând replici isteţe despre filme de dragoste cu un băiat care nu e băiatul meu.

— *În viaţa reală nu se întâmplă niciodată aşa. Uită-te, de exemplu, la părinţii mei. Se căsătoresc, mama îl înşală pe tata cu şeful ei, apoi el e diagnosticat cu o boală degenerativă a sistemului nervos central, cu şase săptămâni înainte de Crăciun. Arată-mi şi mie filmul Hallmark care spune povestea asta.*

— Îmi pare rău…, zic punându-mi mâna pe braţul lui.

— Nu face asta! spune el tăios.

Îmi retrag mâna şi, totodată, îmi stăpânesc impulsul de a mă purta frumos.

— Filmul de care vorbeşti? spun eu. Există, doar că într-un alt gen. Nu da vina pe filmele de dragoste că nu spun povestea vieţii tale. Nu pentru asta există ele, nu de aceea sunt făcute şi nu asta aşteaptă fanii lor. Dar nu înseamnă că e o problemă cu filmul, ci cu aşteptările tale.

Îmi aruncă o privire piezişă şi coborâm din tren.

— Atunci, spune-le pe nume: filme fantastice.

— Nu întotdeauna.

Fitz e dovada vie a faptului că există băieţi buni. El e tipul din film, chiar dacă nu sunt eu fata.

— Ba da, întotdeauna. Şi cred că eşti de acord cu mine.

— De ce?

Merg mai repede ca să ţin pasul cu el, băgându-mi mâinile îngheţate în buzunare.

— Dacă ai crede în iubirea adevărată şi în fericiţi-până-la-adânci-bătrâneţi, nu ţi-ar fi aşa de frică să-l laşi pe tip să citească scrisoarea aia jenantă în care-i faci declaraţia de dragoste. Însă aşa, mergi pe o stradă murdară şi îngheţată, împreună cu un străin, practic. Şi vrei să spui că eu sunt cel cinic?

— Faci cam multe presupuneri având în vedere că nu mă cunoşti deloc. Ca să nu mai vorbim că te dai cam dur pentru unul care boceşte după fosta iubită.

— Ţi-e greu cu orientarea de felul tău sau doar în New York? spune evitând să răspundă la acuzaţia mea.

Dăm colţul şi trecem pe lângă magazinul de unde am cumpărat ingrediente pentru pâine, cu multe ore în urmă. Nu insist.

— În oraşul din care vin, nu prea avem transport în comun, îi spun.

După care, fiindcă nu am deloc instinct de supravieţuire, adaug:

— În plus, m-am luat după o aplicaţie.

— Ce aplicaţie?

— Nu ştiam unde să mă duc, aşa că i-am cerut indicaţii.

Mă crispez când îmi aud vocea piţigăindu-se la final. Mă crispez şi pentru că

îi vorbesc despre asta.

— Google Maps? Am auzit de ea, spune sec.

— Nu e o aplicaţie pentru orientare, spun dându-mi ochii peste cap. E o…

Strâng buzele, regretând amarnic direcţia conversaţiei.

Se opreşte brusc şi se întoarce către mine.

— O ce?

— O aplicaţie de luat decizii.

Îmi aleg vorbele cu grijă şi le rostesc lent, răspicat.

— Ce naiba e aia?

— Lasă! Mi-e frig. Hai să mergem!

Parcurgem restul drumului spre casă în linişte, deşi e nevoit efectiv să mă tragă de lângă omul care vinde brazi la colţul străzii.

Când ajungem la apartament, tatăl lui şi maică-mea îşi clătesc farfuriile din care au mâncat mâncare chinezească. Aroma puternică de kung pao mă face să-mi lase gura apă.

— Paige! Ce s-a întâmplat? Eşti teafără?

Mama îşi pune farfuria în maşina de spălat vase, apoi traversează bucătăria şi mă strânge tare la piept.

— Harrison i-a trimis un mesaj lui Tyson cum că ai fi ajuns prin Brooklyn. Te-am sunat de o sută de ori, dar mi-a intrat direct mesageria vocală.

Se trage înapoi şi mă ţine de braţ, studiindu-mă.

— M-am rătăcit un pic, dar n-am păţit nimic.

— Sigur?

Se încruntă şi îmi studiază faţa, căutând probabil dâre de rimel sau alte semne de suferinţă.

— N-am nimic. Datorită lui Harrison, spun fără chef.

— Bine.

Mă îmbrăţişează iar.

— Mulţumesc, Harrison. Iar tu, Paige, nu mai ieşi niciodată singură. Ai înţeles?

Dau din cap confirmând.

Când îmi dă, în sfârşit, drumul, Tyson ne spune mie şi lui Harrison să ne luăm de mâncare din ce au comandat, iar el şi mama ies din încăpere, dându-mi iar senzaţia uluitoare că o să petrec foarte mult timp singură în această vacanţă.

Ne punem în farfurii câte un morman de orez, carne de vacă şi broccoli. Mă aşez şi bag în gură o îmbucătură imensă, savurând mâncarea caldă.

— Am vorbit serios când am spus ce i-am spus mamei, zic încet. Dacă nu erai tu, seara asta se putea sfârşi dezastruos.

Ridic ochii din farfurie şi îl văd pe Harrison că dă din umeri, neimpresionat de comentariu.

— Pe bune. Mulţumesc! adaug.

Se uită, în sfârşit, la mine şi mă priveşte câteva clipe în ochi. Strâng furculiţa în mână, aşteptând. Pregătindu-mă. În cele din urmă, expiră îndelung, înclină scurt din cap şi îşi îndeasă în buzunar un pumn de prăjituri cu răvaşe.

— Pa!

Sunt prea surprinsă ca să răspund. Nu că-mi imaginam că suntem deodată cei

mai buni prieteni sau ceva similar, dar mi s-a părut că acolo, pe stradă, încheiaserăm un fel de armistiţiu. Se pare că m-am înşelat. Se îndepărtează pe coridor, lăsându-mă singură în bucătăria întunecoasă şi deprimantă, cu o farfurie imensă plină cu mâncare chinezească.

Măcar e gustoasă.

După ce mi-am luat cina, îmi clătesc farfuria, mă uit pe pozele pe care mi le-a trimis Fitz cât am fost plecată, le trimit repede mesaje lui şi lui Clover ca să-i pun la curent cu evenimentele şi scot ingredientele pentru turtă dulce. În fundul unui bufet găsesc un mixer şi bat untul cu zahărul. Bâzâitul relaxant al mixerului mă linişteşte. Îmi intru în ritm şi, ca de obicei, cântăresc, torn şi amestec, iar când turta dulce ajunge în cuptor, aproape că am reuşit să mă conving că această călătorie nu e cea mai proastă decizie pe care am luat-o vreodată.

— Bună dimineaţa la Moş Ajun! strigă mama întredeschizând uşa de la camera lui Harrison. Scoală-te! Fă duş! Pregăteşte-te de plecare!

— Credeam că o să vrei să stai în casă.

Mă ridic în capul oaselor mijindu-mi ochii, deranjată de lumina difuză a dimineţii, care se strecoară prin obloane.

— Azi, nu! Eşti tare dulce că eşti înţelegătoare cu situaţia lui Tyson, dar ne petrecem ziua amândouă. Adu-ţi lista la micul dejun şi punem la cale un plan.

Mă împleticesc pe hol, încă afectată de schimbarea de fus orar şi pe jumătate adormită, şi împing uşa de la baie, unde-l găsesc pe Harrison spălându-se pe dinţi. E gol de la brâu în sus şi pantalonii strâmţi de jerse sunt lăsaţi pe şolduri.

— Vai, n-am vrut…

Îşi dă părul ud după ureche şi scuipă în chiuvetă, apoi se dă mai încolo să-mi facă loc în faţa chiuvetei.

— Nicio problemă. Vrei să te speli pe dinţi?

Încuviinţez, fiindcă aşa e, trebuie să mă spăl pe dinţi, dar şi pentru că n-am de gând să spun cu voce tare că trebuie să fac şi pipi, să fac duş, să mă dau cu deodorant, să mă pieptăn şi, în general, să mă transform din zombie în fiinţă umană.

Baia nu e spaţioasă şi, înghesuiţi unul în altul în faţa chiuvetei, încerc din răsputeri să nu mă uit deloc la Harrison, dar singura alternativă e oglinda aburită şi privirea îmi tot rătăceşte de la propria mea reflexie la abdominalii lui surprinzător de bine definiţi. Nu m-aş fi aşteptat ca un şoarece de bibliotecă înalt şi subţire să aibă muşchi abdominali aşa de lucraţi.

Revelaţia asta îmi stârneşte reacţii tulburătoare.

— La ce te uiţi? rânjeşte Harrison.

Îmi smulg privirea de pe pieptul lui, cu obrajii arzând.

— Ce reprezintă tatuajul? întreb făcând un gest către însemnele făcute cu cerneală neagră deasupra inimii lui.

E un model complex, linii încolăcite, dar nu mă uit suficient de mult cât să descifrez vreo formă sau vreun simbol.

— O chestie, spune enervant Harrison.

Îşi clăteşte gura ultima dată şi trece prin spatele meu, atingându-mă, ca să iasă din baie.

— Ce sens are să-ţi faci un tatuaj dacă nu vrei să vorbeşti despre el? spun, trântind periuţa pe lavoar ceva mai tare decât intenţionam.

— Îmi aminteşte cine sunt, îmi răspunde el.

Răspunsul lui e la fel de criptic şi de enervant ca de obicei, dar am un puternic sentiment că s-ar putea să fie cel mai revelator lucru pe care mi l-a spus vreodată.

Când ies din baie, spălată şi îmbrăcată, Harrison nu se zăreşte pe nicăieri, ceea ce-mi convine. Ultimul lucru de care am nevoie e să fiu iar surprinsă holbându-mă la pieptul lui. Mama şi Tyson mănâncă aşezaţi la masă şi îmi pun şi eu o farfurie cu clătite şi ouă-jumări.

— Ai adus lista? mă întreabă mama împingând spre mine o sticlă de sirop de arţar.

Încuviinţez şi netezesc lista cu palma pe masă, lângă farfurie.

— Câte obiective crezi că putem bifa într-o zi?

— Nu prea ştiu. Tyson, cât durează să ajungi din Central Park la Rockefeller Center?

— Nu-mi spuneţi că vizitaţi cele mai banale şi aglomerate două atracţii turistice din oraş, în Ajun de Crăciun, spune Harrison intrând în bucătărie.

Acopăr hârtia cu palma, dar îi atrage atenţia imediat.

— Nu-i o idee bună? întreabă mama.

— O să fie înghesuială, spune Tyson punându-şi în farfurie încă o clătită.

— Nu ne deranjează aglomeraţia, zice mama aruncându-mi un zâmbet. Am venit ca să savurăm experienţa completă a Crăciunului la New York.

— Perfect! Mergem împreună, spune Tyson, iar Harrison îşi dă ochii peste cap.

— Eşti sigur că te simţi în stare? întreabă mama.

— Categoric! Harrison, ia nişte mâncare la tine şi pregăteşte-ţi patinele. Le ducem pe fete în Central Park.

Ce să vezi? Central Park e jenant de aproape de apartamentul lui Harrison. În sensul că nu e nevoie de niciun metrou. În sensul că dacă m-aş fi întors la 90

de grade şi aş fi mers drept înainte, aş fi nimerit direct în parc.

Încerc să nu mă las afectată de descoperirea asta.

— Este aşa cum ţi-ai imaginat? întreabă Harrison cu mutră serioasă când ajungem în faţa enormului ring alb, strălucitor.

Terenul din jurul nostru e presărat cu pini bogaţi şi cu crengi golaşe, iar deasupra vârfurilor copacilor clădiri imense se înalţă peste parc. Mă îndrăgostesc pe loc de acest loc. Aerul miroase a nucşoară şi cuişoare, ca cea mai delicioasă pâine pe care am făcut-o vreodată.

— E mult mai frumos, şoptesc plină de adoraţie şi respiraţia mi se transformă în norişori de abur rece.

Când îţi doreşti ceva aşa de tare cum îmi doresc eu să călătoresc, pericolul este că e foarte posibil ca realitatea să nu se ridice la înălţimea aşteptărilor. Din clipa în care am aterizat cu o zi în urmă la New York, am fost cuprinsă de o îndoială ciudată, care mi s-a strecurat în inimă şi a crescut cu fiecare clipă, şoptindu-mi la ureche că New Yorkul nu e oraşul magic la care visez de ani de zile. Ieri, oraşul mi s-a părut murdar şi rece şi străin şi m-am simţit copleşită de regret. Regret că am venit aici, da. Dar şi regret că mi-am legat toate speranţele şi visurile de ideea de ceva complet necunoscut pentru mine.

Ieri m-am înşelat. Ceea ce înseamnă că în fiecare zi care s-a scurs înainte de ziua de ieri am avut dreptate. Acest iaz îngheţat din mijlocul unei metropole aglomerate, arătând exact ca o scenă dintr-unul din filmele de Crăciun pe care le urăşte Harrison, este absolut incredibil. Dintr-o cu totul altă lume. În lumea asta, mă simt altfel, nu de parcă sunt condamnată să-mi trăiesc toată viaţa în oraşul în care m-am născut, uitându-mă cum cel mai bun prieten al meu se tot îndrăgosteşte şi îi trece de fiecare dată, dar niciodată nu se îndrăgosteşte de mine.

— Vii? îl întreb pe Harrison.

Are patinele atârnate pe umăr, dar se aşază pe o bancă, cu spatele la iaz, şi scoate o carte.

— Normal că nu, răspund în locul lui. De ce să trăieşti bucuria Crăciunului, când poţi să citeşti ceva plicticos şi greu?

Ridică spre mine volumul gros, ca să-mi arate coperta, cu un dragon pe ea. O umbră de zâmbet îi joacă pe buze, dar nu spune nimic. Mă aplec să mă uit mai bine şi văd două personaje care călăresc fiara. Băiatul e în faţă, pe locul care presupun că e dedicat celui care conduce dragonul, iar fata e în spatele lui, ţinând în mână o sabie cât se poate de înspăimântătoare.

— Aham…

OK, poate nu e aşa plicticoasă cum am presupus.

— Ei, atunci distracţie plăcută la lectură!

— Distracţie plăcută la patinaj!

Păşesc pe gheaţă clătinându-mă şi zâmbesc când îmi aduc aminte de anul în care eu şi Clover am devenit profund interesate de Olimpiada de Iarnă. L-am pus pe Fitz să ne ridice în aer pe rând şi să facă pe partenerul nostru la patinaj artistic. M-a scăpat şi, când l-am lovit cu capul în gură, unul din incisivii lui mi-a tăiat fruntea şi am rămas cu o mică cicatrice deasupra sprâncenei drepte. A fost singura dată când gura lui a fost aşa de aproape de faţa mea şi a fost exact opusul unui moment romantic.

Eu şi mama avansăm poticnit pe gheaţă împreună, în timp ce Tyson dă ture în jurul nostru.

— Cum de eşti aşa de bun? suspină mama apucându-mă de mâini, şi cât pe ce să cădem una peste alta.

Arunc o privire către Harrison să văd dacă ne urmăreşte, dar se uită concentrat la un labrador auriu mare, care şi-a pus capul la el în poală. Îl scarpină după ureche şi Harisson începe să râdă când câinele îl linge pe faţă.

— Ai uitat că am jucat hochei ani de zile? întreabă Tyson.

— Da, am uitat, confirmă mama în timp ce ne recăpătăm echilibrul.

— Hai să te-ajut!

O ia de mână pe mama şi o conduce cu grijă în jurul ringului.

Mai dau singură două ture de ring, savurând muzica veselă de Crăciun şi imaginea cuplurilor care se ţin de mână. E tentant să-mi plâng singură de milă, dar adevărul este că totul e festiv şi fermecător, iar aerul proaspăt şi rece îmi umple plămânii ca o vrajă pătrunzătoare. Tyson o lasă pe mama pe marginea ringului şi porneşte singur, patinând în viteză pe lângă mine. Mă pregătesc să-l ovaţionez, când se prăbuşeşte, apucându-şi genunchiul cu mâinile. Eu şi mama ne repezim spre el, iar Harrison traversează în goană ringul şi ajunge la el înaintea noastră.

Tyson geme puţin de durere, dar nu pare să se fi lovit prea rău.

— Tată! Eşti rănit?

— Doar în orgoliu, zâmbeşte Tyson, fără ca zâmbetul să i se reflecte şi în privire.

— Tată!

— N-am nimic. Doar un cârcel la picior, nu-ţi face griji pentru mine, spune Tyson fluturând din mână ca să alunge îngrijorarea fiului lui.

Lui Harrison îi pică faţa.

— Eram sigur că e o idee tâmpită. Hai acasă!

Întinde mâna să-l ajute pe tatăl lui să se ridice, dar Tyson i-o dă la o parte şi se ridică singur.

— Ţi-am spus că n-am nimic. Sunt…

Face un pas şi se poticneşte iar, dar de data asta o apucă pe mama de mână ca să se sprijine.

— O să mă duc acasă să mă odihnesc.

— Vin cu tine, insistă Harrison.

— Nu, spune scurt tatăl lui, ieşind de pe ring.

Se aşază cu grijă pe o bancă şi îşi dezleagă şireturile patinelor.

— Nu te las să te duci singur acasă pe jos. Eşti…

— N-am nimic, Harry. Stai bosumflat în casă de două săptămâni, iar acum ai ieşit în sfârşit la aer curat. O să stai aici să te bucuri de ziua asta cu Paige şi Tilly.

Tilly? Matildei Collins nu i-a mai spus nimeni Tilly de… când s-a născut, din câte ştiu eu.

— Termină cu prostiile! Vin cu tine; copiii pot să rămână să se distreze, spune mama. Eşti de acord, Paige?

— Da, sigur.

Scoate portofelul şi îmi dă două bancnote de 20 de dolari şi cardul de credit.

— Să nu vii acasă până nu ai văzut tot ce e pe lista aia. Şi stai cu Harrison ca să nu te rătăceşti iar.

— Şi tu la fel, Harry, spune Tyson.

Eu mormăi aprobator, Harrison dă să protesteze, dar două minute mai târziu suntem singuri, împreună, în Central Park, în inima acestuia.

— Dă-mi lista, oftează el.

— Nţ! ridic din umeri.

— Îmi fac griji pentru tata, fiindcă îi place să facă pe durul şi pe invincibilul, dar ştiu că nu e. Dă-mi lista ca să terminăm odată!

Sprâncenele îi sunt unite de încruntare şi stresul e întipărit pe fiecare trăsătură. Mă mai înmoi puţin când îl văd aşa şi îi dau lista.

Se uită rapid pe ea şi încruntarea i se accentuează.

— Bun. Începem cu bradul. Eşti gata?

Mi se strânge stomacul. Fii mai curajoasă! Fii altfel! Dar ziua de ieri a decurs tare prost şi încă nu am pic de încredere în mine.

Mă întorc să mă feresc de privirea lui şi întreb aplicaţia. Cât se învârte bila, inima dă să-mi iasă din piept şi nu ştiu care aş vrea să fie răspunsul.

Da.

Da, mă duc cu băiatul ăsta pe care nu l-am mai văzut de 11 ani. Da, mă duc să văd New Yorkul. Da, am eşuat o dată, iar asta e şansa mea să încerc din nou.

— Sigur.

Mă prefac că sunt la fel de indiferentă ca el şi-i răspund şi eu cu o ridicare din umeri, în ciuda sentimentului prevestitor care mă face să simt un nod în stomac.

DESTINUL DOI

23 decembrie, ora 17:30, Williams, Arizona

Posibile dezastre care s-ar putea întâmpla dacă urc în spatele ATV-ului lui Fitz:

– Intră într-un brad şi murim.

– Se ciocneşte de tren şi murim.

– Îi înconjor corpul cu braţele ca să nu cad din mers, iar contactul îmi provoacă un stop cardiac precoce.

– Cumva, nu ştiu cum, Fitz îşi dă seama că am fost îndrăgostită lulea de el în ultimii doi ani şi viaţa mea, aşa cum am ştiut-o până acum, ia sfârşit.

Aceste gânduri şi încă vreo duzină îmi gonesc prin minte în timp ce urc treptele de la demisol şi deschid uşa din spate. Un val de aer îngheţat mă izbeşte şi inima îmi stă în loc.

Dar nu din cauza frigului.

Îmi stă inima fiindcă Fitz a fost făcut să stea pe un ATV la –1 ºC, iar eu nu sunt pregătită pentru asta. Câteva bucle de păr şaten îi ies de sub căciulă, iar obrajii îi sunt de un roz perfect. Probabil că nu s-a bărbierit azi-dimineaţă, fiindcă pe maxilar i-a apărut o uşoară umbră de barbă. Ceea ce are un efect periculos asupra mea. Când a devenit cel mai bun prieten al meu un tip care trebuie să se bărbierească zilnic?

N-a fost niciodată aşa de dureros, frustrant, stupid de atrăgător. Se ridică-n

şaua ATV-ului şi trupul îi vibrează de energie. E o versiune a lui Fitz care seamănă cu cea de pe terenul de baseball, doar că e amplificată de 1 000 de ori.

Mă fixează cu aceeaşi privire intensă şi entuziasmată pe care o avea în casă şi care înseamnă că pune ceva la cale, iar gropiţele din obraji vor frânge 1 000 de inimi, până o să-şi dea seama că a frânt-o şi pe a mea. Am aşteptat această clipă ani şi luni şi zile şi ore şi secunde şi eternităţi.

Motiv pentru care urăsc vorbele care-mi ies din gură:

— Nu merg!

Se dezumflă de parcă cineva i-a scos din priză generatorul care-l alimentează.

— Nu-mi face asta din nou!

Deschid gura să protestez, dar nu scot niciun sunet. Are dreptate. I-am mai întors o dată spatele.

A fost odată ca niciodată, când Fitz m-a invitat în oraş, dându-mi întâlnire.

A fost odată ca niciodată, când eu am stricat tot.

Era sfârşitul clasei a zecea, Fitz şi Ivy de-abia se despărţiseră, iar afară era cumplit de cald. Era genul de căldură care te face să-ţi vină să te întinzi gol puşcă în faţa unui ventilator industrial şi să nu te mai mişti de-acolo. Era genul de căldură care ţi se lipeşte de oase şi te apasă până când de-abia mai poţi respira.

Şi era de-abia luna mai.

— Am nevoie urgent de încă un viscol.

Mi-am sorbit repede îngheţata topită, înainte să apuce să picure pe trambulină.

— Putem intra în casă. Avem aer condiţionat. Am auzit numai lucruri bune despre invenţia asta. S-ar putea să prindă la public, a glumit Fitz.

— Şi să risc să mă trezesc cu unul din scenariile lui Jane în braţe? Nu, mersi.

Sora lui Fitz, care visa să devină dramaturg, venise deja acasă în vacanţa de vară şi îi plăcea să ne oblige să-i citim creaţiile cu voce tare.

Fitz şi-a pus mâna streaşină la ochi ca să se apere de soare.

— Tot ce vreau să spun e că sunt locuri mai plăcute unde putem să pierdem vremea decât pe trambulina asta neagră, care atrage căldura.

— E prea cald ca să mă mişc.

Mă întorc pe burtă şi îmi lipesc obrazul de pânza caldă. Fitz încă îşi acoperea ochii cu braţul, ceea ce însemna că puteam să-l privesc îndelung, fără să mă simt ruşinată sau vinovată, două emoţii pe care le simţisem din plin în ultimult timp. Ruşinată fiindcă eram îndrăgostită de cel mai bun prieten al meu (şi speram să nu observe). Vinovată fiindcă el era cu altcineva.

Dar îi dăduse papucii lui Ivy luna trecută, iar eu eram plină de sentimente neclare legate de acest eveniment.

Fitz şi-a lăsat braţul jos şi a mijit ochii în lumina orbitoare a soarelui. Când a întors capul către mine, avea fruntea udă de transpiraţie. Anul trecut, asta m-ar fi dezgustat. Acum a trebuit să rezist impulsului de a mă trage mai aproape de el. Când devenisem aşa de obsedată?

— Ştii că dacă aş putea invoca un viscol pentru tine în clipa asta aş face-o, da? spune el pocnind din degete.

Ah, da. Atunci.

Fluturii din stomacul meu au început să danseze, dar nu aveam încredere în ei. Fitz nu-mi dăduse niciodată nici cel mai mic motiv să cred că mă vedea altfel decât ca pe o prietenă.

— Nu-ţi irosi superputerile pe mine. Aşteaptă să apară următoarea fată pe

care o să trebuiască s-o impresionezi.

— Dacă spui tu…

S-a sprijinit în braţe şi s-a ridicat în picioare.

— E prea cald. Hai înăuntru!

— Nu! Vino înapoi!

Mi-am pus talpa pe glezna lui ca să-l opresc, fără să-mi pese că cerşeam cu disperare atenţia lui. În casă trebuia să-l împart cu sora lui sau cu mobilul lui, sau cu unul din cele 100 de lucruri care-i puteau distrage atenţia. Aici eram doar noi doi.

Fitz a zâmbit şi s-a lungit la loc pe trambulină, aşa de aproape de mine, încât braţul lui era lipit de al meu.

— Vrei să mergi cu mine la balul de sfârşit de an? m-a întrebat.

— Poftim?!

M-am întors şi chipul lui era aşa de aproape de al meu, că am tresărit. Nu eram pregătită pentru genele sau gropiţele acelea, ori pentru felul în care mi s-au îmbujorat obrajii când m-a privit în ochi. Într-o singură clipită, creierul meu hiperactiv a trecut de la zero la 100 de kilometri la oră. De ce m-ar întreba aşa ceva? Ce vrea să însemne? E o întâlnire? O să mă ia de acasă cu maşina lui? O să mă ia de mână? O să-mi plătească el biletul de intrare?

— *Adică, vrei să zici… o să… împreună…*

— Vin să te iau şi mergem împreună. Doar noi doi anul ăsta. Fără Clover, fără băieţii din echipă. Cum îţi sună asta?

— Sună bine.

Mi-am ferit chipul ca să-mi ascund zâmbetul larg. Aveam degetele lipicioase de ciocolată, o trambulină fierbinte sub mine, soarele arzător deasupra şi o întâlnire cu cel mai bun prieten al meu.

Ahaaaaa! mi-am dat brusc seama.

Deci aşa arată fericirea.

Dar dacă fericirea înseamnă degete lipicioase şi soare, atunci panica înseamnă pizza unsuroasă şi miros înţepător de ojă.

— Nu pot să mă duc, am spus a doua zi, când Fitz urma să apară din clipă în clipă ca să mă ia.

— Ba da! Poţi!

Clover a pus capacul la sticluţa cu ojă şi s-a aplecat să-mi sufle pe unghiile de la picioare ca să se usuce oja. Breteaua costumului ei negru de baie a alunecat de sub rochia vaporoasă şi i-a căzut pe umăr. Se anunţase încă o noapte caldă şi la balul de sfârşit de an erau întotdeauna tobogane cu apă şi cuve imense cu apă în care cădeai când cineva arunca cu mingi la ţintă.

Dimineaţă mă simţeam bine. Oarecum. Să zicem că bine. Nu mă simţeam oribil, asta vreau să zic. Până să vină Clover ca să mă ajute să mă pregătesc, în mine se schimbase ceva. Nu era o schimbare aşa de mare încât să se vadă din afară, dar suficientă ca să-mi dea sentimentul că tot universul meu era dat peste cap. Anxietatea pe care mi-o dădea senzaţia de anormalitate avea la bază zeci de frustrări. Mersul la cumpărături cu mama ca să-mi iau costum de baie. O notă proastă la teza de la engleză. Înscrierea la materiile din anul trei şi toate alegerile legate de asta.

— Nu mă simt prea bine.

— Mda. Eşti foarte convingătoare, spune ea.

— Nu, pe bune, mă doare stomacul. Nu cred că mă pot duce.

M-am sprijinit de pat, cu picioarele întinse în faţă, pe covor, ca să se usuce oja. Nu minţeam. Chiar mă durea stomacul. Dar i-am ascuns lui Clover faptul că o luam razna la gândul că mergeam la bal cu Fitz. Ceea ce era o tâmpenie, fiindcă tot cu el fusesem şi cu un an în urmă. Mă rog, cu el şi cu Clover. Ne dusese mama lui şi ne întâlniserăm acolo cu băieţii din echipa lui. Dar!

Personajele principale erau aceleaşi. Eu şi el… şi două cornete de îngheţată.

Clover s-a aşezat cu spatele lipit de fereastră şi m-a privit încruntată.

— Care-i problema?

— Totul! Absolut totul.

Am început să pigulesc volănaşul de la tivul rochiei pe care o îmbrăcasem. Toată înfăţişarea mea mă dădea de gol, de la oja proaspăt aplicată pe unghiile de la picioare, până la cea mai feminină şi amplă rochie a mea. Era o rochie înflorată, cu umerii goi, care scotea la iveală bretelele costumului meu de baie. Greşeala vădită era că depusesem atâta efort pentru o prostie de ieşire la bal cu Fitz. Când seara avea să nu se ridice la înălţimea aşteptărilor mele nerealiste, aveam să vin acasă şi să plâng câte două minute pentru fiecare minut petrecut ca să mă pregătesc. Până în acest moment, e vorba de multiple ore de plâns în hohote.

— Se va duce totul de râpă.

— Cum?

Dar dacă eu cred că e o întâlnire şi el îşi dă seama cât de greşit am interpretat situaţia şi totul între noi devine inconfortabil şi jenant? Sau dacă e o întâlnire şi nu merge bine? Sau dacă merge bine, dar apoi, după câteva luni, îmi dă papucii cum i-a făcut lui Ivy, şi nu mai suntem nici măcar prieteni?

În loc să-i explic ce varză era în capul meu, am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Dar ştiu că aşa va fi.

— Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

— Un dezastru natural.

— Suntem în Gilbert. Nu avem tornade, nici uragane, nici incendii forestiere, nici inundaţii.

— Ba, uneori avem inundaţii, am contracarat. În timpul sezonului musonic.

Clover a ridicat mâna şi a tras jaluzelele. Nu era fir de nor pe cer.

— Atunci, o bombă nucleară.

— Eşti groaznică!

Aerul a fost spintecat de huruitul puternic al unui motor.

— El e!

Am înşfăcat-o de mână pe Clover şi am tras-o la podea, lângă mine.

— Ce faci?

— Mă ascund!

Camera mea dă în faţa casei, unde camioneta lui Fitz aştepta cu motorul pornit, lângă bordură.

— Nu poţi să-l ignori! a şoptit Clover.

— Nu-l ignor. Anulez întâlnirea.

Clover mi-a smuls telefonul din mână.

— E oribil! Nu poţi să-i dai papucii!

— Poate să se distreze cu echipa. N-o să se supere.

— Ştii că preferă să fie cu tine, nu cu băieţii. Când e cu ei, trebuie să joace rolul de seducător nepăsător. Cu tine, poate fi romanticul naiv.

Vorbele ei au zgândărit un loc deja dureros din inima mea, dar eram hotărâtă.

— Nu vreau să mă duc.

— Mincinoaso!

Îmi doream cu disperare să mă uit pe fereastră. Oare Fitz îmi scria un mesaj? Se îndrepta spre uşă? Se întreba dacă n-ar fi mai bine să apese acceleraţia şi s-o taie de-aici înainte ca relaţia noastră să fie dată peste cap?

— Bine! Vreau să mă duc, dar nu pot. Nu am cum.

Am întins mâna după telefon şi mi l-a pus în palmă oftând adânc.

Mi-e rău şi n-o să pot ieşi cu tine în seara asta. Iartă-mă.

Durerea ascuţită din stomac mi s-a atenuat. Uşurare instantanee.

În faţa ferestrei mele s-a lăsat liniştea pentru un întreg minut, după care urletul unui motor a sfâşiat văzduhul şi inima mea. Regret instantaneu.

— Cum rămâne, Collins? mă readuce Fitz în prezent, privindu-mă cu precauţie.

Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva dăduse şi el o raită pe poteca amintirilor.

Şi faza e că nu sunt tâmpită. Ştiu că planul ăsta fusese pregătit pentru Molly. Dar cu ecoul vechilor regrete şuierând prin brazi, nu-mi pasă. Nu caut un pretext ca să mă iau la ceartă şi să mă întorc în casă, doar ca să stau toată noaptea cu ochii în tavan, regretând că am mai ratat o seară petrecută cu Fitz. Nu-mi doresc altceva decât să mă urc în spatele lui, pe ATV.

Aşa că asta fac.

Mă aşez în spatele lui şi-mi dau seama pe loc că toate regulile mele legate de atingere sunt irelevante aici. Practic, îl ating peste tot — am picioarele lipite de ale lui şi pieptul la câţiva centimetri de spatele lui. Pare să-mi înţeleagă ezitarea, fiindcă mă ia de mână şi îmi înfăşoară strâns braţul în jurul taliei lui.

— Aşa, mă instruieşte. Cât de strâns poţi.

Îl cuprind la fel şi cu braţul stâng şi mă trag mai aproape, ajungând cu trupul

lipit de al lui. Un fior de emoţie îmi trece prin trup. Cu o lovitură de călcâi a lui Fitz, ATV-ul se trezeşte la viaţă şi, după ce trecem prin pădure, intrăm în oraş. Trecem pe lângă magazine de prost-gust şi restaurante luminate cald, iar din cauza vântului muşcător mă usturǎ obrajii, iar părul îmi şfichiuie nebuneşte în toate direcţiile. Îl folosesc pe Fitz drept pavăză şi-mi îngrop faţa în ceafa lui. Mă învăluie parfumul lui cu iz de lemn şi sunt aşa de îmbătată de el, că alunec fără să vreau în visare. Ciudat e că visul cu ochii deschişi e identic cu realitatea mea actuală, cu o singură excepţie notabilă.

În visul meu, el vrea să fiu aici şi nu sunt doar un substitut pentru fosta lui prietenă sau o modalitate de a-şi abate atenţia de la faptul că el are inima frântă. Strâng pleoapele ca să-mi înăbuş durerea că sunt îndrăgostită de un băiat care e aşa de aproape de mine şi totuşi aşa de sfâşietor de intangibil.

Fitz încetineşte ATV-ul ca să oprească în faţa depoului feroviar plin de lume. Lângă linia ferată se află o combinaţie de restaurant şi magazin de cadouri şi o structură lungă şi îngustă. Numeroase familii intră şi ies din clădire, pozându-se în faţa luminiţelor de Crăciun viu colorate şi alergând după copii. Fitz îmi explică faptul că în câteva minute o să sosească un tren „magic“, care o să-i transporte pe pasageri la Polul Nord. Descalecă de pe ATV şi-mi întinde mâna să mă ajute să mă dau şi eu jos.

— Nu pot. Cred că m-am congelat în poziţia asta, îi spun printre dinţii care-mi clănţăne de frig.

Începe să râdă, îmi ia mâinile şi începe să le frece, readucându-mi-le la viaţă.

— Şi? Care-i verdictul după cina cu familia mea?

— A fost… intens.

— Aşa de rău?

— Nu! Deloc. Dar nu sunt obişnuită cu copii şi plânsete şi dezbateri pe tema meritelor comediilor romantice vechi. A fost prea mult pentru mine — dar într-un mod foarte plăcut. M-am simţit ca într-un cămin adevărat. Ca într-unul din filmele tale.

— Filmele mele. Fetele mele. Ştii că de fapt nu îmi aparţin, da?

— Când iubeşti tu ceva, păi iubeşti. De parcă tot restul lumii nici n-ar trebui să-şi mai bată capul să placă acel lucru, fiindcă nimeni n-o să fie capabil să-l iubească nici pe jumătate cât tine. Te abandonezi cu totul pasiunii pentru un lucru şi acel lucru devine cumva al tău. Eşti neînfricat.

Se încruntă.

— Şi asta e ceva rău?

— Nu. E ceea ce-mi place cel mai mult la tine, îi mărturisesc.

Inima îmi bubuie dureros în piept. Nu am mai rostit niciodată acele cuvinte. Sunt periculos de aproape de adevăr, de tot ce i-am spus în scrisoarea aia nenorocită.

— Bine că mi-am amintit! Meg crede că s-ar putea ca scrisoarea să fie în dulapul mamei tale, la un loc cu toate darurile de Crăciun.

— Aha. Mda, posibil.

Îşi aruncă privirea peste umărul meu, concentrându-se la ceva ce eu nu pot vedea.

— Unde crezi că ai lăsat-o? Şi nu ţi se pare ciudat că a luat-o?

— Îmi pare rău, spune ridicând din umeri. Nu ştiu.

Minte. Pot să pun pariu pe fiecare oraş de pe peretele meu de la vest. Dar nu ştiu de ce minte. Preţ de o clipă de panică incandescentă, mă tem că a citit scrisoarea şi că tot acest scenariu elaborat e modul lui de a mă respinge cu blândeţe, de a-mi menaja sentimentele.

— Mai ţii minte în clasa a noua, când am avut atacul ăla de panică în laboratorul de fizică, după oră?

— Da, normal, spune Fitz uitându-se, în sfârşit, în ochii mei.

— Şi eu eram aşa de speriată că m-a văzut toată lumea luând-o razna, încât m-ai tras în clasa goală a domnului Irwin şi ai insistat că n-a observat nimeni.

Fitz încuviinţează, aşteptând să continui.

— Dar mă văzuseră Darren Weatherby şi prietenii lui. Au făcut mişto de mine tot restul anului, prefăcându-se că leşină şi dându-şi ochii peste cap, cu dosul palmei pe frunte.

— De ce nu mi-ai spus? întreabă, gata să facă moarte de om.

— De ce m-ai minţit?

Oftează.

— N-am vrut să te simţi şi mai prost.

— Exact! Aici e buba!

Pun palma pe pieptul lui şi mă răzgândesc imediat.

— Nu e nevoie să mă menajezi. Niciodată.

Mă sfredeleşte cu privirea şi sunt copleşită de o frenetică nevoie de a înţelege ce se întâmplă în mintea lui.

— Mi se pare corect, oftează el în cele din urmă.

Aştept să recunoască faptul că a citit scrisoarea. Nu o face. Sunt paranoică.

În depărtare se aude şuierul unei locomotive.

— Trebuie să mergem, spune.

Ne urcăm amândoi pe ATV. Răsuceşte cheia pornind vehiculul şi o ia paralel cu şinele, exact când trece vâjâind pe lângă noi un tren lung cu aburi. Fitz ne duce departe de lumini şi de zgomot şi de oameni, în munţii reci şi întunecaţi ai deşertului.

— Unde mergem? strig ca să acopăr zgomotul motorului.

În loc de răspuns, mă strânge iute de picior, deasupra genunchiului, cerându-mi să am răbdare. Să am încredere.

Călătoria e dură şi şocantă. Îmi amorţesc toate extremităţile şi întunericul ascunde tot ce e în jur. Închid ochii şi aleg să mă concentrez la faptul că sunt aici, prezentă în acest moment şi încerc să aleg vorbele cu care aş descrie Williams, Arizona, dacă aş avea cariera de jurnalist de călătorii pe care susţin că mi-o doresc.

Frig.

Uau! Genial, Paige! Iarna e frig. Daţi-mi, vă rog, Premiul Pulitzer de pe acum.

Slăbesc cu regret strânsoarea în jurul trupului lui Fitz şi mă îndrept de spate, lăsând vântul să-mi biciuie faţa.

Asta e. Asta am aşteptat. Nu e New York, dar nici nu e nevoie să fie. Visul de a călători la New York nu a avut nicio-dată legătură cu oraşul propriu-zis. Nu prea. A fost visul de a trăi ceva nou, de a părăsi bula protectoare a singurului oraş pe care l-am cunoscut în viaţa mea.

Încerc să invoc cuvintele care să exprime ce simt când sunt aici, în acest loc, cu acest băiat.

Sunt vie.

Degetele de la mâini şi de la picioare mă dor îngrozitor, dar mă simt vie într-un fel în care nu-mi amintesc să mă fi simţit poate niciodată în viaţa mea.

Fitz opreşte într-un mic târg de Crăciun, cu case bidimensionale şi magazine pline de luminiţe colorate. Cobor poticnindu-mă şi înaintez în acest simulacru de tărâm de basm hibernal, până ajung în centru, unde Moş Crăciun stă într-o sanie imensă şi joacă poker cu câţiva spiriduşi.

— Salut, Mike! spune Fitz dând din cap.

Moşul îi răspunde la fel, apoi iese din joc, punând cărţile pe masă cu faţa în jos, gest însoţit de un potop de înjurături.

— Bun venit la Polul Nord!

Fitz îşi bagă mâinile în buzunare şi mă urmăreşte cu ochi sclipitori.

Nu spun nimic câteva secunde, admirând profilul munţilor de dincolo de sat.

— Ei? Cum ţi se pare? întreabă trăgând nerăbdător de marginea căciulii.

— Mi se pare…

Inspir adânc, căutând zadarnic cuvintele care să descrie vibraţia caldă pe care o simt în piept. Munţii din deşert şi cerul negru sunt superbe, e drept, dar eu nu-mi pot lua ochii de la băiatul care m-a adus aici.

— Mi se pare mai frumos decât toate pozele de pe peretele meu la un loc.

— Oho! Asta da, laudă!

Trenul şuieră tare undeva, la distanţă, şi Fitz mă ia de mână.

— Trebuie să ne ascundem.

Mă trage după magazinul cu dulciuri. Trag cu ochiul de după faţadă şi văd cum trenul trece încet pe lângă sat, cu numeroase chipuri de copii lipite de ferestre.

Mă întorc să-l întreb cât o să stea cei mici şi sunt surprinsă să văd mici puncte albe pe umerii lui.

— Ăia sunt cumva…?

Îl privesc uimită.

— Fulgi de zăpadă, şopteşte el.

— Te-ai ţinut de cuvânt!

Îmi dau capul pe spate şi scot limba ca un copil de şase ani. Când mă uit iar la Fitz, văd cum fulgi de zăpadă i se lipesc de gene. Mă străbate un dor chinuitor, care-mi spulberă orice urmă de raţiune.

Mă reped şi-l strâng tare în braţe.

— Mulţumesc!

Mă strânge şi el, mai mult timp, mai tare şi mai bine ca niciodată. Când îmi dă drumul îi văd zâmbetul larg, gata să i se topească de pe chip. Tresare uşor, de parcă l-am surprins făcând ceva ce voia să ascundă.

— Trebuie să plecăm.

Trece pe lângă mine, atingându-mă în treacăt, şi o ia cu paşi mari spre ATV. Fac eforturi să mă ţin după el şi tălpile îmi alunecă pe pietrele netede.

— Stai! Te-am supărat cu ceva?

Îmi alunecă piciorul şi-mi sucesc glezna. Mă prăbuşesc şi mă lovesc rău cu genunchiul de un bolovan.

— Au!

Mă rostogolesc pe-o parte ţinându-mă şi de gleznă şi de genunchiul însângerat.

Într-o secundă, Fitz e lângă mine şi se încruntă când vede sângele.

— Poţi să stai în picioare?

Îmi întinde mâna şi mă ridică cu grijă. Încerc să-mi las greutatea pe piciorul rănit, dar glezna protestează zvâcnind dureros.

— Nu ştiu. Mă doare, şuier printre dinţi.

— Pot să… o să te… stai calmă, da? spune şi mă ridică în braţe.

Simt forţa mâinilor lui şi parcă o ceaţă îmi învăluie creierul.

— Ce faci?

— Ţi-am spus să stai calmă, Collins.

Ha! Sigur. Chipul lui e la câţiva centimetri de al meu şi trebuie să mă prefac că sunt calmă? Presupun că trebuie să fiu la fel de calmă şi în privinţa faptului că ne-am strâns în braţe mai îndelung ca niciodată şi apoi s-a îndepărtat în viteză de mine. Hm… N-am absolut niciun motiv să-mi pierd calmul. Privirea mi se opreşte pe colanţii rupţi şi ceaţa de pe creier devine şi mai densă.

— Îmi curge mult sânge!

— O să fii OK.

Mă aşază cu grijă pe ATV şi pornim înapoi, către gară. Simt că vrea să meargă mai repede, dar fiecare hop şi denivelare mă fac să scâncesc de durere. În ritmul ăsta, ajungem după tren. Opreşte lângă vagonul J şi ne uităm cum se revarsă din el puhoaie de oameni. Îmi apăs genunchiul cu palma, dar stomacul meu protestează la simpla atingere a sângelui mult, cald şi alunecos. Când trenul e gol, Fitz îmi întinde mâna şi cobor cu atenţie de pe vehicul. Tot mă mai doare glezna, dar sprijinită de mâna lui Fitz, care mă ţine ferm, reuşesc să-mi las greutatea pe el şi să ajung şchiopătând până la treptele trenului.

— Cum te simţi? Ai ameţeală? mă întreabă el.

Colanţii îmi sunt plini de sânge şi acum îmi curge spre şosetă.

— Mi se cam învârte capul, mărturisesc.

Fitz înjură în barbă.

Sinceră să fiu, starea mea e cauzată pe jumătate de pierderea de sânge şi pe jumătate de faptul că Fitz m-a atins în seara asta mai mult decât în tot anul trecut la un loc.

— În vagonul ăsta lucrează Jane. Sigur are o trusă de prim ajutor, ca să curăţăm un pic rana înainte să mergem acasă, îmi explică el urcând în tren.

— Salut, surioară. Ne trebuie o trusă de prim ajutor.

Sora lui în vârstă de 23 de ani îşi ridică privirea spre noi. Adoptată, ca şi surorile ei mai mari, Jane e jumătate portoricană şi jumătate albă. Părul ei negru, lung şi creţ e înghesuit sub un coif de bucătar şi peste haine poartă un şorţ. Lasă din mână mătura şi scoate de undeva din spatele vagonului o trusă de prim ajutor.

— Aoleu! Ce baltă de sânge! Cum se simte? Ce să-i fac?

— Caută nişte cârje. Şi-a luxat glezna.

— Nu am nevoie de cârje, spun după plecarea lui Jane.

— Ştiu. Dar voiam s-o trimit de aici. Îşi pierde capul în momente de criză. Tinde să intre în panică.

Mă aşez pe o banchetă şi Fitz pe cea din faţa mea, pe cealaltă parte a culoarului. Îmi ia piciorul şi îl pune cu grijă în poală la el. Colanţii mei groşi, negri sunt rupţi, iar el îi rupe şi mai mult ca să pună câteva feşe sterile pe rană, apăsând ca să oprească hemoragia. Face totul cu o expresie foarte concentrată şi serioasă.

După un minut, ridică feşele şi studiază tăietura.

— Să ştii că de fiecare dată când eşti cât pe ce să te sinucizi, mai că-mi explodează inima.

Întoarce către mine brăţara de fitness ca să văd vârful apărut brusc pe graficul de monitorizare a pulsului. Nu prea ştiu ce să înţeleg din asta.

— Sângerarea aproape că s-a oprit.

Pune pe faşă un sul de tifon şi-mi bandajează strâns genunchiul. O face cu mişcări iuţi şi sigure, cu mâini ferme. I le privesc admirativ, în timp ce el îşi face treaba. Sunt aşa de mari! Şi puternice. Şi bătătorite. Mă aştept ca atingerea lui să fie aspră şi stângace, dar mâinile lui sunt insuportabil de blânde.

— O să curăţ rana când ajungem la cabană, dar până atunci, asta ar trebui să fie suficient, spune în timp ce mă pansează.

Îmi dau ochii peste cap.

— Cred că sunt în stare să-mi curăţ singură rana.

— Hai, Paige! Fă-mi şi mie hatârul ăsta!

— Corect. Am uitat de partea asta a trucului tău cu cavalerismul.

Fitz pufneşte, vădit deranjat de caracterizarea pe care i-am făcut-o.

— E grozav de fermecătoare. Înţeleg perfect de ce o aplici. Normal că toate fetele se îndrăgostesc de cavalerul care le bandajează genunchiul, îl iau eu peste picior.

— Tu crezi că de-aia fac toate chestiile astea romantice? Ca să vrăjesc fetele?

— Evident!

— Ei, bine, te înşeli.

— Atunci de ce?

— Dacă-ţi spun, o să mă consideri un măgar şi mai mare decât mă crezi deja.

Îmi evită privirea şi se concentrează să lipească cu leucoplast capătul fâşiei de tifon.

— Stai aşa! Nu cred că eşti măgar.

Ridică privirea şi… ups. În ochii lui e o adevărată furtună.

— Poate că nu, dar de când am ajuns aici, ceva parcă s-a schimbat între noi şi nu-mi dau seama dacă eşti supărată sau… e altceva.

Termină cu bandajul şi-şi pune uşor palma pe genunchiul meu, periculos de aproape de coapsă. Văzând că nu şi-o ia de acolo, mi se taie respiraţia. Îmi

prinde privirea şi rămânem aşa, privindu-ne în ochi aşa de mult timp, încât momentul capătă o nouă încărcătură.

— Nu-mi spune că nu simţi şi tu!

Mâna îi alunecă în sus, pe coapsa mea, doar vreo doi-trei centimetri. Înghit în sec şi văd cum i se dilată pupilele, ochii devenindu-i de-a dreptul negri. Am aşteptat toată viaţa să fiu privită aşa.

Nu.

Am aşteptat toată viaţa să fiu privită aşa de băiatul ăsta.

Se apleacă peste culoar, către mine, respirând rapid şi întretăiat, dar se opreşte brusc. Dacă e să se întâmple în sfârşit, trebuie să fac şi eu o mişcare şi să îl întâmpin la jumătatea drumului.

Nu cred că pot.

Acum două zile, Fitz o săruta pe Molly.

Dar acum nu mai e cazul.

Mai contează câte prietene a avut şi de ce? Ce înseamnă că se apleacă spre mine acum? Ce înseamnă că are obiceiul să se lase luat de val în momente romantice?

Încep să o iau razna.

Îmi caută privirea şi pe chip i se aşterne înţelegerea. Îmi pune cu grijă piciorul pe podea şi se trage la marginea banchetei de tren. Îmi ia ambele mâini într-ale lui şi mă priveşte drept în ochi.

— Caută curcubeul.

Inima stă să-mi plesnească de dragul lui. Ştie întotdeauna exact ce îmi trebuie şi îl iubesc pentru asta.

Îl iubesc.

Bineînţeles că îl iubesc. Îl iubesc de atâta timp, că nici nu-mi mai amintesc cum e să exist într-o lume în care nu sunt îndrăgostită de Fitz Wilding. Şi atunci de ce mă port de parcă sunt pusă în faţa unei alegeri dificile?

— Banchetele sunt roşii, spun, fără să-mi iau ochii de la el. Părul tău e castaniu… Ochii tăi sunt de un albastru-cenuşiu perfect.

Îşi stăpâneşte un zâmbet.

— Ăsta nu e curcubeul.

— Nu-mi pasă.

Mă aplec spre el.

DESTINUL UNU

24 decembrie, ora 11:30, Manhattan, New York

— Prima oprire, bradul de Crăciun, momeală pentru turişti. Pe-aici!

Harrison arată către aleea pavată care se îndepărtează de patinoar şi eu mă grăbesc să ţin pasul cu mersul lui rapid. Ajungem la o răscruce şi o ia la dreapta fără ezitare. Îmi lungesc gâtul ca să mă uit la stânga, întrebându-mă ce o fi la capătul acelei poteci. Partea din mine care e ahtiată după călătorii îşi doreşte cu disperare să încetinească şi să admire felul în care se întrezăresc printre crengile goale şi răsucite siluetele clădirilor profilate pe cer, sau senzaţia aproape mitică pe care ţi-o dă parcul — prea frumos ca să existe într-o metropolă aşa de aglomerată, dar e clar că Harrison se grăbeşte prea tare să scape de corvoadă, ca să pot face asta. Fac cât de multe poze pot cu telefonul, îi trimit câteva şi lui Fitz şi-mi promit să mă întorc ca să explorez mai pe îndelete înainte să plec acasă.

Ieşim mult prea repede din parc şi îmi atrage atenţia o trăsură cu cal. E albă, are băncuţe din catifea roşie şi acoperiş roşu, retractabil. Vizitiul poartă costum negru şi joben şi tot ansamblul e aşa de ridicol, că trebuie să mă plimb imediat cu el. Întind braţul şi îl opresc pe Harrison din mersul lui agitat.

— Putem să ne plimbăm cu trăsura?

— Nu.

— Hai, măi! Nu m-am plimbat niciodată!

— N-ai să vezi!

— Pun pariu că nici tu nu te-ai plimbat, nu-i aşa?

Inspiră profund pe nas.

— Bine. Dar numai dacă mai tăiem un punct de pe lista ta.

Îmi muşc buza şi netezesc lista făcută sul, pe care încă o strâng în pumn. La ce sunt dispusă să renunţ pentru o plimbare cu trăsura prin Central Park?

— Îţi sugerez să o laşi baltă cu vitrinele gătite pentru Crăciun. Sunt doar chestii ciudate, de fiţe, în magazine în care niciunul dintre noi nu şi-ar permite să-şi facă vreodată cumpărăturile.

— Mda, poate.

Scot telefonul din buzunar şi deschid Magic 8, întorcându-mă cu spatele, să nu vadă Harrison ecranul.

Să schimb vitrinele festive pe o plimbare cu trăsura?

Nu e momentul să-ţi dau răspunsul.

— *Alo! Mergem sau nu? strigă Harrison.*

E cu un picior pe treapta trăsurii, aşteptând să iau o hotărâre.

— Bine. Sărim peste vitrinele de la Bergdorf.

Bag în buzunar telefonul şi lista şi mă urc lângă Harrison, pe bancheta trăsurii.

— Ai făcut o alegere înţeleaptă.

Dă din cap aprobator, iar vizitiul ne zâmbeşte cu subînţeles.

— Unde ai vrea să-ţi duci domniţa? întreabă şiret.

— Nu e…

— Nu sunt…

— Nu suntem…

Vorbim unul peste altul, încercând frenetic să îl corectăm, dar nu cred că pricepe prea bine, fiindcă atunci când Harrison îi spune să ne „plimbe pe-aici, pe unde-o fi“, vizitiul îşi ridică puţin pălăria cu un aer ciudat de îngâmfat.

— „Plimbă-ne pe-aici, pe unde-o fi“… Ce romantic! spun dându-mi ochii peste cap.

Harrison pare cuprins de panică.

— Ce-ţi veni să spui aşa ceva?

— Las-o baltă! A fost o glumă proastă.

Mă ghemuiesc în colţul trăsurii, cât mai departe de Harrison.

Calul ne trage după el înapoi în parc. Clop-clop-clop-ul copitelor pe pavaj este o alternativă plăcută la tăcerea tensionată dintre mine şi Harrison. Las capul pe spate şi privirea mi-e atrasă de cerul nesfârşit şi de copacii înalţi. Trecem pe un podeţ frumos, din piatră, şi nu-mi pot stăpâni un oftat uşor. Fitz ar muri de fericire să vadă această situaţie plină de romantism, dar şi de dramă.

— Ce face tipul? întreabă Harrison înţepat.

— Poftim? Nu ştiu.

— Mă laşi? Ai strâns telefonul în mână toată dimineaţa şi de fiecare dată când vorbesc cu tine sau te întreb ceva îmi întorci spatele ca să te uiţi în telefon.

— Nu vorbesc cu tipul. Folosesc aplicaţia aia de luat decizii despre care ţi-am spus.

Încrucişez braţele, încântată de posibilitatea de a-i arăta că se înşală.

— A, da?

Chipul i se luminează, interesat, acum, că subiectul nu mai e Fitz.

— Vorbeşti serios?

Îşi întinde braţul pe spătarul banchetei, în spatele meu.

— Mă tem că da.

— Ce variabile ai introdus? Ce factori ia în calcul? E un fel de tehnologie de tip Inteligenţă Artificială? Cum funcţionează?

— Funcţionează exact ca o bilă de-aia cu răspunsuri, Magic 8. Fiindcă asta şi e.

— Glumeşti.

— Ba nu.

— Uau! Asta e… Uau! dă el din cap.

— Da, cred că ăsta e cuvântul — uau! spun şi mă simt extrem de stânjenită. Dar nu e nevoie să vorbim despre asta.

Acceptă acest lucru. Vreo 10 secunde. Când deschide iar gura, mă aştept să mă ia la mişto, dar cuvintele lui mă iau prin surprindere.

— Anul trecut am mers cu fosta mea prietenă să patinăm în parc. De aceea nu am vrut să merg. Îmi aminteşte de ea. La fel şi trăsura. De fapt, majoritatea punctelor de pe lista ta îmi amintesc de ea. Abia începuserăm să ieşim împreună şi am alergat prin tot oraşul ca nebunii, făcând toate chestiile sărbătoreşti care ne-au trecut prin minte. Ne-am sărutat pe Empire State Building, ne-am făcut poză cu Moş Crăciunul de la Macy’s şi am gustat toate dulciurile din târgurile de Crăciun.

Mărturisirea lui îmi răsuceşte cuţitul în rană. Acasă, sunt nenumărate locuri

care-mi amintesc de Fitz: turnul de apă, vechile drumuri de ţară pe care ne plimbăm în nopţile de weekend când nu avem ce face, fiecare teren de baseball, laboratorul de fizică de la şcoală. Uneori mi se pare că toată viaţa mea e definită de momentele petrecute cu el. Dacă citeşte scrisoarea aceea şi prietenia noastră se sfârşeşte inevitabil, nu va exista absolut niciun loc care să nu fie bântuit de amintirea lui.

Simt în piept săgeata dureroasă a compasiunii.

— Atunci hai să ne întoarcem la tine acasă. Vedem cum se simte tatăl tău, ne uităm la Elf şi apoi bag la cuptor ceva dulce, de sărbătoare.

— Am o întrebare pentru tine. De ce ai ales locurile astea? întreabă arătând spre buzunarul în care ţin lista. Dacă mă întrebi pe mine, parcă le-ai scos direct dintr-un articol cu „10 lucruri pe care le poţi face la New York de Crăciun".

— Şi e chiar aşa de rău?

— Nu rău. Doar cam banal.

Banal.

Vezi şi: plicticos, neinteresant, mediocru.

Poate că a fost o prostie din partea mea să cred că o excursie la New York ar putea schimba ceva fundamental în mine, sau în viaţa mea. În câteva zile, toate astea vor fi trecut, o să urc într-un avion către casă şi n-o să fiu cu nimic mai curajoasă decât până acum. Am greşit când am crezut că această călătorie o să distrugă totul. Că va avea consecinţe de vreun fel.

Singurul lucru pe care l-a distrus călătoria asta a fost şansa mea de a petrece mai mult timp cu Fitz. Şi când o să ajung acasă, el deja o să soarbă din ochi altă fată, iar eu voi rămâne captivă pentru totdeauna în rolul de cea mai bună prietenă. Simt lacrimile adunându-mi-se la coada ochilor. Le şterg înainte ca Harrison să apuce să mă ia peste picior.

Trăsura opreşte la un colţ de stradă. Sar jos şi-mi fac loc prin mulţimea de

oameni care traversează strada. Mă urmează ţinându-şi mâna în spatele meu, în dreptul taliei, dar fără să mă atingă. E enervant şi insuportabil. M-a făcut banală. Nu are dreptul acum să fie atent cu mine. Păşim pe trotuar şi îl smucesc tare de haină, ca să-l scot din şuvoiul de oameni.

Mă întorc cu faţa la el şi din mine se revarsă ani şi ani de frustrări şi angoase.

— Poate că-ţi par banală, dar pentru mine nimic din toate astea nu este banal. Tu ai avut privilegiul să creşti aici. La doi paşi de un izvor nesfârşit de muzee şi expoziţii şi festivaluri şi mâncare. Eu sunt din Gilbert, izvor de biserici, şcoli şi… nimic altceva. Aşa că da, Central Park mi se pare extraordinar. Da, vreau să văd bradul uriaş de la Rockefeller Center. N-ai niciun drept să mă faci să mă simt prostuţă sau măruntă sau banală fiindcă mă minunez de oraşul ăsta. Pentru mine, asta nu e doar o călătorie. E călătoria. E ceea ce am aşteptat toată viaţa. Aşa că mă scuzi dacă lista mea e prea banală şi plicticoasă şi comună pentru snobismul tău de cititor de Chaucer şi de manuale de filosofie, domnu’ Sunt-prea-şmecher-pentru-lumea-asta!

Mă opresc să-mi trag sufletul şi simt că-mi ard plămânii când trag adânc în piept aerul rece. Harrison se uită la mine cu ochi mari şi sunt aproape sigură că tirada mea l-a uluit aşa de tare, că a amuţit.

— Ce ai cu Chaucer?

Nu ştiu de ce, dar această reacţie ridicolă mă face să-mi cobor scutul de apărare. Puţin.

— Nu ştiu nimic despre Chaucer decât că e un alb mort pe care lumea îl citeşte când încearcă să impresioneze pe careva. Pe cine vrei să impresionezi, Harrison? Iubita te-a părăsit deja, aşa că mi se pare că viaţa ta e la fel de tragică precum a mea.

— Bun! Atunci hai să fim tragici împreună. Mergem să-i cerem Moşului de la Macy’s o pereche de inimi vindecate. Ce zici?

— Zic că sună ca un film Hallmark.

Zâmbeşte pieziş.

— Şi eu cine sunt? Măgarul dintr-un oraş mare, căruia fata trebuie să-i dea papucii, sau băiatul bun de la ţară care se alege cu fata?

— Nu eşti tocmai un băiat bun, meditez cu voce tare.

— Iar ăsta e oraşul mare.

— Tu ai spus-o, nu eu.

Începe să râdă.

— Bine, atunci; hai, că avem de vizitat un oraş.

Şi astfel începe marele nostru tur al New Yorkului la vreme de Crăciun. Harrison avea dreptate în legătură cu bradul de la Rockefeller; e imens şi toată zona e foarte aglomerată. Şi cu toate că e exact la fel de uimitor pe cât mi-am imaginat, nu stăm prea mult acolo. A fost prietenos în cele 20 de minute cât a durat să ajungem la brad pe jos, dar odată ajunşi acolo, şi-a îndesat mâinile în buzunarele hainei şi s-a cufundat în tăcere. Mă gândesc că s-a cufundat în vreo amintire despre fosta lui prietenă, aşa că aleg să-mi văd de treabă.

— Ce urmează?

— Târgul de Crăciun de la gara Grand Central e cam la un kilometru distanţă. Cum stai cu picioarele?

— Foarte bine, spun sincer.

Tenişii Converse sunt preferaţii mei şi sunt perfecţi pentru o zi de hoinăreală prin oraş.

— Bine. Dar nu ţi-e frig? Vrei să intrăm puţin undeva?

Ridică ochii spre imensul zgârie-nori din spatele bradului.

— Nu vrei să mergem la târg?

— Şi dacă ţi-aş spune că am o propunere mai bună?

— Cum ar fi? întreb mijind ochii, suspicioasă.

— Vreau să-ţi arăt ceva tipic new-yorkez. Te bagi?

— Ai grijă! spun.

Se încruntă nedumerit.

— Te apropii periculos de tare de comportamentul băiatului bun de la ţară care se alege cu fata.

De cum îmi ies cuvintele pe gură, mă fac roşie ca racul. A fost o remarcă spontană, însă nu o regret când văd că buzele lui Harrison tresar a zâmbet. Nu zâmbeşte prea uşor şi învăţ rapid că fiecare fluturare de surâs e o răsplată pentru care trebuie să te zbaţi din greu.

Intrăm în clădirea 30 Rock şi, când vede că preţul mă face să tresar, cumpără el biletele ridicol de scumpe. Suntem duşi prin puncte de control şi stăm la mai multe cozi scurte înainte să intrăm într-un lift spaţios, care ne duce la etajul 67. Ieşim din el şi păşim pe o terasă de observaţie vastă, neacoperită, cu vedere de 360 de grade asupra oraşului.

— Bine ai venit la Top of the Rock. Cea mai grozavă privelişte din oraş, spune Harrison.

Ochii îi strălucesc de mândrie. Mă duc către marginea terasei şi-mi lipesc fruntea de sticlă.

Nici nu ştiu încotro să mă uit mai întâi. Direct în faţă e o întindere verde care nu poate fi decât Central Park. De jur împrejurul parcului sunt kilometri de zgârie-nori înghesuiţi unii în alţii ca piesele de Lego. Mă izbeşte impulsul de a vedea ce se întâmplă în fiecare dintre ei. De a lua un milion de lifturi până la un milion de apartamente de lux din vârful lor, ca să inspectez vieţile celor care trăiesc în ele. Arăt către puncte de interes şi Harrison îmi spune răbdător ce e fiecare, arătându-mi locul în care Brooklyn Bridge trece peste East River, şi locul în care Statuia Libertăţii se înalţă în port, la gura râului Hudson.

— Cum ţi se pare?

— E… nu ştiu…, dau eu din cap. E copleşitor.

Lasă capul pe-o parte, aşteptând detalii.

— Mă face să mă simt mare, precizez.

— Pe mine mă face să mă simt mărunt, spune gânditor, cu ochii pironiţi în adâncurile unei alte amintiri.

— Nuuu!

Mă întorc iar spre oraşul profilat pe cer şi-mi apăs palmele pe sticla rece. Inima îmi bubuie în urechi, dar în cel mai plăcut mod posibil. Când Fitz mă pune să joc jocurile lui, sunt obligată să mă concentrez la ce se află în imediata mea proximitate ca să nu o iau razna, ca să nu mă gândesc obsesiv la un milion de „dar dacă…?“. Aşa mă simt şi acum. Sunt la 260 de metri în aer, dar îmi simt tălpile bine ancorate pe pământ. Sunt aici şi numai aici. Mă simt plină de viaţă.

Tăcem amândoi în timp ce sorb din priviri silueta oraşului profilată pe cer. E aproape ridicol felul în care pur şi simplu trăiesc pentru priveliştea asta. Harrison îşi dă şi el seama de asta.

— Nu ştiu dacă te ajută, dar e un puşti care stă pe palier cu mine…

— Stai puţin! Ce?

— În cămin. Locuiesc în campusul facultăţii. Mă rog, locuiam până a primit tata diagnosticul. Nu ştiu ce-o să fac semestrul următor. În fine, Naveen locuieşte acum în cămin, dar tot anul trecut a călătorit în jurul lumii, trăind cu ce avea în rucsac şi dormind prin hosteluri. L-a costat ceva gen doi dolari pe zi. Ai putea şi tu să faci la fel.

— Crede-mă, m-am documentat. Am încercat.

— Ai încercat? întreabă pe ton sardonic.

— Mă rog… nu. Nu mi-am vândut toate bunurile şi apoi am urcat într-un avion. Dar exact asta e ideea. Cu aşa puţini bani, nu poţi călători nicăieri. Ca să nu mai vorbim de mâncare şi transport şi cazare.

Ăsta e adevărul. Dacă familia mea ar avea bani, dorul meu de ducă ar fi fermecător. Însă aşa, mama îşi rupe spinarea muncind şi banii sunt întotdeauna o problemă. În cele mai ascunse adâncuri ale sufletului meu, sunt convinsă că n-o să reuşesc să ajung niciodată nicăieri. O să trăiesc şi o să mor în Gilbert, iar gândul e aşa de sfâşietor, că aproape-mi taie respiraţia.

— Bine. Poate minte el. Sau poate te înşeli tu.

Pe chip are o expresie indiferentă, de parcă nu-i pasă care din variante e adevărată.

Cu mâinile lipite în continuare de sticlă, fac înconjurul terasei. Harrison nu mă însoţeşte. Rămâne cu mâinile în buzunare şi chipul îngheţat într-o grimasă semipermanentă şi încep să mă întreb care e preţul emoţional pe care îl plăteşte ca să fie aici.

— Regreţi că ai ieşit cu ea?

Se luminează la faţă.

— Ce sens au regretele?

Ridic din umeri. Pare mai simplu decât să-i explic că frica de regrete îmi stăpâneşte aproape fiecare aspect al vieţii.

— Există un filosof pe nume Kierkegaard. S-a îndrăgostit foarte tare de o femeie pe nume Regine Olsen, care s-a îndrăgostit şi ea de el. El a cerut-o de soţie şi ea a acceptat.

— Iar ecranizarea iubirii lor se difuzează în fiecare an, de Crăciun, pe canalul Hallmark, îl ironizez eu.

Din tonul lui e evident că asta nu e acel gen de poveste.

— Poate pe Lifetime. O lună mai târziu, el a rupt logodna. Inelele au fost

returnate şi amândoi au rămas cu inimile frânte. El adormea plângând, ea ameninţa că se sinucide.

— Treci la partea palpitantă, Harrison.

— A făcut asta fiindcă se temea că nu avea cum să fie şi soţ bun, şi scriitor, şi creştin credincios. A ales scrisul, în loc s-o aleagă pe ea.

— Povestea asta e naşpa rău.

— Se spune că şi-a regretat alegerea tot restul vieţii.

— A fost dezamăgit de viaţa lui din cauza tuturor vieţilor de care nu a avut parte, spun, plină de ciudă că îi înţelegeam pe deplin acţiunile.

— Mai târziu, a scris: „Dacă te căsătoreşti, vei regreta; dacă nu te căsătoreşti, tot vei regreta; dacă te căsătoreşti sau nu te căsătoreşti, vei regreta ambele decizii."

— Deci, vrei să spui că, orice-aş face, tot o să ajung să am regrete?

— Kierkegaard spune asta, nu eu.

— Dar ai un motiv să mi-o spui mie.

— Uite cum văd eu lucrurile: dacă toate drumurile duc la regrete, măcar să faci ce vrei.

Oftez aburind geamul, şi mi-e frică şi sunt îngrijorată şi plină de îndoielile acumulate de o viaţă, iar priveliştea oraşului se estompează. Şterg aburul cu degetele şi întorc spatele orizontului.

Cu Harrison în faţa mea, tenebros şi melancolic, habar nu mai am ce vreau.

— Vezi? mă înţeapă Harrison. Îl citez pe Kierkegaard, nu pe Chaucer, când vreau să impresionez o fată.

Toată atenţia mea se concentrează către locul unde cotul hainei lui a atins cotul hainei mele şi mă izbeşte cea mai ridicolă dorinţă să-l ating din nou. În

schimb, mă sprijin cu spatele de sticlă (care sper să nu crape şi să mă lase să mă prăbuşesc) şi-mi încrucişez braţele la piept.

— Poţi să consideri că sunt impresionată.

Harrison îşi fereşte privirea, ascunzându-şi zâmbetul care ştiu sigur că e acolo. În stomacul meu ia naştere o senzaţie efervescentă, caldă, care se răspândeşte în tot trupul. Mi se pare mie sau flirtăm? Nu am mai flirtat cu nimeni — nu m-a mai interesat să flirtez cu nimeni — de o veşnicie. E ca o injecţie de energie efervescentă intravenoasă. Mă uit la el cu coada ochiului şi-i remarc aluniţa de la colţul gurii. Nu e Fitz. Şi poate că ăsta e un lucru bun.

— Ţi-e foame? mă întreabă el.

— Sunt lihnită!

— Luăm prânzul şi apoi mergem la Santaland, de la Macy's, zice el când pornim spre ieşirea de pe terasă.

— Nu e nevoie să mai facem asta, spun, simţindu-mă deodată stânjenită.

Şi-aşa mă crede o ţărăncuţă înapoiată, leşinată după ciocolată caldă, care spune la naiba! în loc să înjure de-adevăratelea. Şi dacă tot am trecut la flirt, nu vreau să mă vadă stând în poală la Moşul.

— Nu mai e loc de întors. Tot mai am nevoie de inima aia vindecată, de care vorbeam.

Îmi ţine uşa de la lift ca să intru. Odată aflaţi înăuntru, stăm mai apropiaţi decât ar fi necesar, fiindcă e spaţiu destul, şi ne prefacem amândoi că nu ne-am îndreptat natural unul către altul de când ne-am dat jos din trăsură.

Ne luăm hotdog de la o tarabă de pe stradă şi îi mâncăm în drum spre Macy's. Santaland e numită aşa pe bună dreptate; e o explozie de culoare, zăpadă artificială, şiraguri de luminiţe sclipitoare, brazi de Crăciun şi angajaţi îmbrăcaţi în costume de spiriduşi. Păcat că la Moş Crăciun e o coadă absurd de lungă.

— O să ne ia câteva ore. Hai mai bine să plecăm, îi spun.

— Am bătut atâta drum pe jos ca să bifăm acest punct de pe lista ta! îmi spune acuzator, ţintuindu-mă cu privirea.

Oamenii avansează puţin, iar el se aşază la coadă. Oftez şi mă aşez lângă el, dar după câteva minute mă simt ca o proastă că ne irosim Ajunul în felul ăsta.

— Hai să plecăm. Am 17 ani, nu e nevoie să…

— Mai lasă-mă cu angoasele. Vrei să aşteptăm sau nu?

Oftez şi-mi scot telefonul. Cer permisiunea lui Magic 8 să plecăm, detestând faptul că încă nu am devenit genul de persoană care nu are nevoie de o astfel de aplicaţie. Două zile la New York şi sunt exact aceeaşi persoană ca întotdeauna.

Permisiune refuzată. Mă pleoştesc. La fiecare 30 de secunde mai înaintăm un pic, târându-ne picioarele. Până să ajungem în faţă şi să mă trezesc cocoţată în poală la Moşul, deja îmi plâng de milă, plină de deznădejde.

— Crăciun fericit, tânără domniţă!

Ochii lui albaştri strălucesc şi am impresia că dacă l-aş trage de barbă, aceasta nu s-ar clinti.

— Ai fost cuminte anul ăsta?

— Ăăăă…

Presupun că în sens tradiţional am fost. Am luat note bune, nu am venit niciodată târziu acasă şi în general am fost o „fată cuminte“. Dar acum, stând la el în poală, am deodată senzaţia că n-am fost nicicum anul ăsta. Nici deosebit de cuminte, dar nici rea. Inexistentă.

— Ce-ţi doreşti de Crăciun? mă îmboldeşte Moşul, dornic să pună coada în mişcare. Văd că te aşteaptă un tânăr tare frumuşel. Poate-ţi doreşti nişte vâsc?

— Nu.

Ce să fac cu vâscul, când băiatul pe care îl iubesc e în celălalt capăt al ţării? Dar apoi îmi îndrept privirea spre Harrison şi-mi dau seama că-mi petrec Ajunul cu un băiat care nu mă cunoaşte deloc, care nu m-a văzut niciodată făcând un atac de panică, care nu m-a făcut niciodată să adorm plângând.

Harrison e un mister cum stă aşa, cu mâinile în buzunare, fără să-şi ia ochii de la mine. Totul la el e surprinzător. Acasă, cu Fitz, fiecare privire e plină de înţelesuri şi copleşită de zeci de straturi de istorie comună şi sentimente şi dezamăgiri şi aşteptări.

Poate că Harrison e aventura pe care o caut.

— Vreau să fiu curajoasă.

Vreau să fiu în stare să iau singură o hotărâre, fără ajutorul vreunei aplicaţii. Vreau să fiu genul de persoană care ştie cum e să audă vocea instinctului şi să îi dea ascultare.

— Ho ho ho! O să fac tot ce pot.

Moş Crăciun îmi oferă o miniacadea, dându-mi de înţeles că e timpul să plec. Că are barbă adevărată sau nu, tot nu-mi poate da ce vreau.

— Eşti gata?

Harrison întinde mâna să mă ajute să cobor de la Moşul din poală.

Inspir adânc şi expir lent. Telefonul îmi atârnă greu în buzunar şi mă mănâncă degetele să apelez din nou la aplicaţie, care-mi oferă atâta siguranţă, dar mă abţin. Îmi strecor degetele între ale lui Harrison.

Sunt gata.

DESTINUL DOI

23 decembrie, ora 19:30, Williams, Arizona

În vagonul de tren gol, mă aplec şi mâna lui Fitz alunecă de pe coapsa mea. Ochii îi sunt pironiţi pe buzele mele. Inima îmi bubuie asurzitor când parcurg ultimii centimetri de distanţă dintre noi şi ajung cu gura la câţiva milimetri de a lui. O voce venind din faţa trenului sparge tăcerea ameţitoare dintre noi.

— Încuiaţi-vă în casă fetele, că a venit Fitz Wilding!

Eu şi Fitz ne retragem imediat, ghemuindu-ne în colţul nostru. O fată de vârsta noastră, poate puţin mai mare, cu păr castaniu până la umeri şi ochelari mari, rotunzi, stă în mijlocul culoarului. Îşi pune o mână în şold, atrăgându-mi privirea către fusta mini şi ciorapii de lână.

— M-am întâlnit afară cu soră-ta; mi-a zis că eşti aici, dar nu mi-a spus că eşti ocupat, spune insinuant, ridicând din sprâncene.

Obrajii îmi ard de ruşine.

— Nu! Nu suntem! Nu deranjezi!

— Salut, Bernie, spune sec Fitz.

Îmi strecoară o privire îndurerată.

— Ea e Paige.

— Paige? Ooooooo! intonează ea tărăgănat. Bravo ţie!

Îl înghionteşte ghiduş cu umărul.

— Mă bucur să văd că nu mai oftezi după mine.

— Bernie…, spune Fitz strângându-şi între degete rădăcina nasului. Ai picat tare prost.

— Desigur. Cât stai în oraş? Ar trebui să ne vedem, să mai stăm de vorbă. A! Eu şi Bash dăm o petrecere de revelion acasă la noi. Hai şi tu! Veniţi împreună!

Ne aruncă un zâmbet strălucitor. Simt cum mă ofilesc în sinea mea.

— Mda. Poate, spune scurt Fitz.

— OK. Păi…

Se uită când la mine, când la Fitz.

— Vorbim mai încolo? Zi că da!

— Da, acceptă el.

— Perfect!

Se apleacă să-l îmbrăţişeze, apoi coboară alene din tren, făcându-ne cu mâna.

— Paige…

Fitz se întoarce spre mine cu mâinile în sus, de parcă se predă, dar apare Jane.

— N-am găsit cârje.

— Nu-i nimic! Nu am nevoie de ele! spun şi sar în picioare, ignorând usturimea genunchiului şi durerea surdă din gleznă.

Traversez iute coridorul. Jane se dă deoparte ca să-mi facă loc şi trec şchiopătând pe lângă ea.

— Paige! Stai puţin! se repede Fitz pe urmele mele.

Afară, depoul e aproape gol. Pasagerii au plecat şi luminile din interior sunt stinse. Angajaţii mătură gunoaiele pe întuneric. Ninsoarea s-a oprit şi în urma ei au rămas suprafeţe alunecoase, ger muşcător şi niciun loc unde să te poţi aşeza. Într-o clipă, vraja s-a risipit.

Fitz mă ajunge din urmă pe trotuarul ud de lângă tren.

— Nu te-am văzut niciodată alergând aşa de repede.

Nu-mi mai pot înăbuşi emoţiile, nu după ce am dat nas în nas cu încă o fată din trecutul lui Fitz.

— Voiai să fii cu Molly în trenul ăla. Pe ea ai invitat-o prima şi acum te-ai ales cu mine.

— Nu. Faptul că te-am invitat aici nu are nicio legătură cu ea.

Sunt prietena lui cea mai bună de suficient timp cât să ştiu că mă minte. De data asta, nu minte. Dar numai pentru că nu ştie adevărul.

— Îi pare rău că te-a părăsit.

— Poftim? întreabă îndreptându-se de spate. De unde ştii?

— Mi-a spus ea.

Clipeşte, procesând informaţia.

— Acum, că ştii asta, mă mai vrei aici?

Fitz ezită preţ de o bătaie de inimă.

— Sigur că da. Întotdeauna vreau să fii cu mine, spune el încet.

Şi de data asta? Vreau să îl cred, dar acea clipă de ezitare încă mai pluteşte în aer, ca o grenadă.

— Spune-mi că seara asta n-a fost pregătită pentru Molly.

Oftează.

— Ce vrei să-ţi spun?

— Adevărul.

— Bine. Da. Am pregătit-o pentru ea…

Mă întorc pe călcâie şi dau să plec.

— Stai, stai, stai, aşteaptă puţin, spune repede, disperat. Mă bucur că nu Molly e aici, cu mine.

— De ce? şoptesc, neîndrăznind să sper la un răspuns concret.

— Pentru că…

Oftează şi-şi freacă faţa cu palmele.

— Pentru că…, încearcă iar şi totul în mine e umilinţă, la gândul că nu reuşeşte să găsească nici măcar un motiv pentru care vrea să fiu aici.

— Fiindcă suntem buni prieteni? ofer eu o opţiune, ca să pun capăt torturii.

Încremeneşte, cu o expresie indescifrabilă pe chip.

— Desigur, spune cu ironie. Buni prieteni.

Nu-mi vine să cred că a fost cât pe ce să-l sărut. Voi fi veşnic leşinată după el şi urăsc chestia asta. Când mă simt rănită ca acum, am două moduri de operare: mă apucă plânsul, sau devin veninoasă. Aleg ultima variantă.

— Şi? Unde se încadrează Bernie în lungul şir? Înainte de Molly, clar, dar după Ruby? Sau între Ivy şi Ruby? Sau, ştiu eu, poate s-au suprapus puţin, spun pe un ton clar de iubită geloasă.

— N-am înşelat niciodată pe nimeni, spune Fitz cu voce mai rece ca gheaţa.

Ridic din sprâncene şi dau din umeri.

Strânge din dinţi.

— Dacă ai ceva de zis, zi-mi în faţă!

Înghit în sec, detestând deja cuvintele pe care sunt pe cale să le rostesc.

— Ei, haide, Fitz! Nu e niciun secret că…

— Că ce?

— Ştii tu. Că schimbi cam des iubitele. Cam… ca pe şosete.

Vorbele îmi rămân în gât. Sunt o laşă mizerabilă că îl fac să se simtă prost fiindcă are o inimă neînfricată.

Îmi întoarce spatele, să plece.

— Asta-i tot? Abandonezi cearta?

Se întoarce şi vine spre mine cu paşi mari.

— Cearta nu e nici pe departe abandonată. O să clarificăm situaţia asta, dar o s-o facem înăuntru, fiindcă aici o să degerăm.

Mă apucă de braţ şi mă conduce către magazinul de suveniruri. Glezna mea începe să-şi dea drumul cu fiecare pas şi durerea se atenuează rapid. De îndată ce mă izbeşte în faţă aerul cald, mă smucesc din strânsoarea lui, respirând greu.

Mă lipeşte cu spatele de un raft cu globuri cu zăpadă. Arunc o privire spre ieşire, dar el pune un braţ pe raft, blocându-mi calea.

— Ştiu că toate instinctele îţi spun să fugi de conversaţia asta, dar e clar că sunt lucruri care trebuie spuse. Eu şi Bernie…

— Nu-mi datorezi nicio explicaţie.

— Interesant mod de a-ţi cere scuze. De fapt, a fost de tot rahatul. Dar o să te iert, fiindcă în momentul ăsta testez o teorie.

— Am şi eu o teorie. Sună aşa: fiecare decizie pe care o iau e greşită. Există un număr infinit de moduri în care pot şi voi reuşi să-mi distrug viaţa.

Din vocea mea a dispărut veninul. Mă sprijin moale de raftul din spatele meu, prea obosită ca să mai continui duelul. Eu şi Fitz aproape că ne-am sărutat, iar acum ne certăm. Nu e o coincidenţă. Toate listele lui SDM, toate scenariile mele apocaliptice, toate analizele meticuloase ale fiecărei decizii luate, toate aruncate pe fereastră. Şi pentru ce? Ca să fiu următoarea lui victimă? Dacă ar fi avut într-adevăr sentimente pentru mine, n-ar fi fost nevoie de un romantic peisaj hibernal de basm ca să-şi dea seama de asta.

— Când ţi-ai distrus tu vreodată viaţa? mă întreabă tăios.

— Ai auzit de efectul fluturelui?

— Ştii bine că nu, fiindcă eşti mult mai deşteaptă decât mine.

— E o teorie ştiinţifică ce spune că un fluture care dă din aripi în China poate provoca un uragan în Texas.

— Scuză-mă că sunt greu de cap, dar ce legătură are asta cu tine şi viaţa ta distrusă?

— Sunt îngrozită că decizia pe care o iau azi va fi motivul pentru care voi fi nefericită mâine sau săptămâna viitoare sau la anul.

Expresia i se mai îmblânzeşte puţin.

— Presupun că n-are nicio importanţă dacă-ţi spun că n-o să se întâmple aşa ceva?

— Poate că are, poate că nu. Dar ce contează e că simt că e adevărat. Frica asta e motivul atacurilor mele de panică şi de aceea mi-am pus, efectiv, soarta în mâinile unei aplicaţii de doi lei care imită bila Magic 8.

— Poftim?

— Singurul motiv pentru care sunt acum în Williams e faptul că o aplicaţie mi-a zis să vin aici.

— Aham!

Îşi bagă mâinile în buzunare şi se leagănă pe călcâie expirând prelung.

— Spune-mi doar atât: dacă m-ai fi sărutat în tren, ai sta noaptea cu ochii în tavan, regretând că ai făcut-o, dorindu-ţi să dai timpul înapoi?

— Probabil, şoptesc.

Ne luase valul pe amândoi, dar adevărul e că ar fi însemnat mai mult pentru mine decât pentru el şi nu e deloc greu de imaginat că într-o lună, două, el o să treacă la altcineva şi eu o să fiu şi mai praf decât sunt acum.

— Nu vorbim niciodată despre seara cu balul, dar m-am întrebat mereu dacă nu ai minţit că ţi-era rău. Activez, cumva, în tine, un buton de panică? întreabă el cu ochii în pământ.

— Aşa cred.

— Nu vreau să te simţi niciodată groaznic din cauza mea, şopteşte el.

— Ştiu. De aceea e mai bine că am fost întrerupţi.

O expresie rănită îi traversează trăsăturile şi dispare într-o clipă. Îmi vine să spun ceva, să fac ceva, ca să mă asigur că nu o să mai arate niciodată aşa de nefericit. Dar înainte să-mi vină ceva în minte, se îndreaptă de umeri şi-şi drege glasul.

— E târziu; ar trebui să ne întoarcem la cabană.

Se răsuceşte pe călcâie fără o vorbă şi eu îl urmez păstrând distanţa.

Când mă trezesc în dimineaţa de Ajun, mă simt înconjurată de o căldură plăcută. Mă cuibăresc mai bine, trăgând pătura confortabilă până sub bărbie,

refuzând să deschid pleoapele grele.

Şi apoi, îmi amintesc.

Seara trecută îmi năvăleşte în minte ca un coşmar. Am încercat să-l sărut pe cel mai bun prieten. Practic, m-am aruncat în braţele lui, dar am fost întrerupţi de una dintre fostele lui iubite. Sunt furioasă pe mine şi supărată pe el şi întristată de toată situaţia asta.

Dar nu am făcut nimic ireversibil şi nu am spus nimic care să nu poată fi reparat cu o scuză. Şi măcar pentru asta sunt recunoscătoare. Încă o zi în care starea de fapt rămâne neschimbată înseamnă încă o zi pe care eu şi Fitz o putem petrece împreună. Şi asta nu-i puţin lucru.

Mă îmbrac în colanţi şi pulover şi ies din cameră. Focul duduie în şemineu, dar pătura de la Fitz e împăturită cu grijă la capătul canapelei. Urc scările întunecate şi mă opresc la capăt ca să mă uit la el cum sparge ouă în bucătărie, cu mama lui şi cu Meg.

Prefă-te şi tu, îi spun în gând. Prefă-te că nu s-a întâmplat nimic. Ridică privirea şi mă vede, iar eu îmi dau seama prea târziu că sunt fix sub vâsc.

— Am auzit că chestia aia e otrăvitoare.

Zâmbeşte larg şi sparge încă un ou de marginea castronului. Respir uşurată, fiindcă e exact genul de glumă pe care ar fi făcut-o şi ieri. Status-quo — neschimbat. Dar uşurarea nu e acelaşi lucru cu fericirea, îmi dau seama, privindu-l cum se dă mare încercând să spargă un ou cu o singură mână. Dă greş în mod spectaculos, gălbenuşul i se prelinge pe toată mâna, iar râsul lui umple cabana. Voiam să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar acum, că o face, simt cum pumnalul ascuţit al dezamăgirii mi se împlântă adânc în inimă.

Mă aşez la masă în faţa lui Darcy şi mă uit cum lucrează la un puzzle cu un milion de piese.

— Vrei să mă ajuţi? întreabă ea.

— Nu, mulţumesc.

— Eşti sigură? spune şi îmi întinde o piesă. Devii dependent pe loc.

Iau piesa şi o răsucesc între degete.

— De unde ştim că, dacă pun piesa asta aici — arăt către locul unde se potriveşte, lângă colţul din dreapta sus —, n-o să provoace un ciclon în Japonia?

Fitz pufneşte dispreţuitor şi ostentativ din bucătărie.

— Ar fi o greşeală să iei o decizie pornind de la asta, spune ea gânditoare.

— De ce?

— Dacă încerci să eviţi un ciclon în Japonia, de unde ştii că, făcându-mă pe mine să pun piesa în puzzle, n-o să aibă acelaşi efect?

Ridică din sprânceană. Îi dau totuşi piesa înapoi. O fi rezultatul acelaşi, dar prefer să fie ea cauza. Evitarea oricărei responsabilităţi, de orice fel, e, practic, modul meu de operare.

Cu capul sprijinit în palmă, o urmăresc cum asamblează puzzle-ul. Din când în când, Fitz vine la noi şi mai pune şi el o piesă, apoi se întoarce la bucătărie.

— Ţi-e dor de mama ta? întreabă Darcy pe un ton oarecare, încercând fără succes să găsească locul unei piese albe.

— Aşa şi-aşa, spun, deşi chiar îmi e dor de ea.

Am schimbat câteva mesaje azi-dimineaţă şi se pare că se distrează de minune cu prietenul ei.

— De obicei lucrează în dimineaţa de Ajun ca să poată petrece Crăciunul cu mine. Ţie ţi-e dor de soţia ta?

— Off, teribil de mult, spune Darcy. Şi ea lucrează, şi azi şi mâine. E pompier.

Fitz pune pe masă, lângă puzzle, un platou mare cu ouă coapte şi toată familia dă năvală la masă, iar eu nu mai am când să întreb mai multe despre Darcy, April sau nunta lor spontană.

Petrecem restul zilei lenevind prin cabană: lucrând la puzzle, uitându-ne la cele mai frivole şi siropoase filme romantice de Crăciun, discutând aprins despre meritele fiecăruia şi trăgându-l pe Gray de lângă vâlvătaia din şemineu din 30 în 30 de secunde. La scurt timp după prânz, doamna Wilding începe să stea mai mult în bucătărie. Eu şi Fitz ne oferim să o ajutăm şi mă învaţă amândoi să fac tamale de casă. Procesul nu are aceeaşi calitate meditativă precum brutăria, dar tot e plăcut. Când ajungem la partea în care punem tamalele la fiert în abur, am deja un zâmbet larg pe faţă, uitându-mă la Fitz care pune masa. Totul e complet diferit de tradiţia mea şi a mamei de a comanda mâncare chinezească în Ajun, dar nu mi-ar fi deloc greu să mă adaptez la această rutină naturală a familiei lui. Până şi Whit devine suportabil odată ce încetează cu avalanşa de înţepături.

Cu puţin înainte de cină, îmi sună telefonul.

— Salut, Clover! Ce faci?

— Îmi pare nespus de rău că-ţi cer aşa ceva. Ştiu că e Ajunul Crăciunului şi că, probabil, eşti cuibărită sub o pătură în faţa focului, hârjonindu-te cu Fitz…

— Mă uit cum pune masa. Văd că tot uită care tacâm se pune în stânga şi care în dreapta.

Fitz lasă restul tacâmurilor să cadă pe masă zăngănind şi înalţă braţele ridicând din umeri exagerat, făcându-mă să râd.

— Furculiţa în stânga, cuţitul şi lingura în dreapta. În fine, eu şi Jay avem nevoie de ajutor. Azi le-am servit prânzul celor de la adăpost şi apoi mi-a făcut o surpriză — luase bilete la Expresul Polar. Ştii câţi nepoţi şi nepoate are…

— Cam 100.

— Exact. Vin toţi. E un eveniment amplu. Şi în clipa asta suntem la intrarea în Williams, cu un cauciuc spart. Avem roată de rezervă, dar nu avem cric.

— Unde sunteţi? Vă aducem noi unul.

Nu e nevoie să întreb, ştiu că Fitz o să vrea să îi ajute.

— Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc! Rămân datoare pe viaţă. Suntem pe autostradă, la 16 kilometri de Williams. Eram în spatele familiei lui şi nu vrem să-i chemăm înapoi, ca să nu piardă trenul. Copiii sunt înnebuniţi de bucurie.

— Nicio problemă. Ne vedem în câteva minute.

Închid telefonul şi explic situaţia. Fitz lasă tacâmurile grămadă pe masă, ne punem hainele şi mănuşile şi ne grăbim să urcăm în camionetă. Ajunşi în cabina friguroasă, sunt dureros de conştientă de faptul că e prima dată când suntem singuri după seara trecută. A condus până la cabană în tăcere (eu atingându-l cât mai puţin posibil, el bombănind când am refuzat să îl iau de talie). Când am intrat în casă, eu m-am dus imediat la subsol, unde m-am încuiat în baie şi am făcut un duş aşa de fierbinte, că mi s-a înroşit pielea. Când m-am întors în camera mea, am găsit pe pat o trusă de prim ajutor şi, cât mi-am dezinfectat rana, mi-am dorit să fi făcut Fitz asta.

— Uită-te la tine, spun eu meditativ, ţinându-mi mâinile îngheţate în faţa gurii de ventilaţie, încercând să încălzesc mai repede aerul prin puterea voinţei. Ia, uite ce fermecător şi cavaler eşti, cu toate că n-ai nicio şansă să cucereşti inima lui Clover, spun ca să mai risipesc tensiunea.

Mă uit la el cu coada ochiului ca să-i văd reacţia, să găsesc un indiciu, cât de mic, care să-mi arate în ce ape se scaldă.

— Poate că am, poate că n-am, spune inexpresiv.

Aha. M-ai ajutat de m-ai rupt.

Mergem câteva minute în tăcere. Străzile sunt goale şi toate magazinele şi restaurantele sunt închise. Numai gara forfoteşte de lume, dar şoseaua e prea

departe de depou ca să zăresc familia lui Jay.

— Poţi să-mi spui mai multe despre Magic 8? întreabă Fitz, strângând volanul în mână.

— Sunt praf când e vorba să iau hotărâri. Aplicaţia le ia în locul meu.

— Deci să vii aici a fost o decizie pe care nu ai vrut să o iei?

— Să vin aici a fost o decizie pe care nu am ştiut cum să o iau.

Îmi aruncă o privire piezişă şi cred că ar vrea să spună mai multe, dar vedem Prius-ul lui Clover împins pe marginea şoselei. Fitz traversează benzile goale şi opreşte în faţa maşinii. Clover şi Jay sar din maşină, iar Fitz scoate din spate un cric şi li-l duce. El şi Jay se lasă pe vine ca să scoată roata veche, iar Clover fuge către camionetă şi ocupă locul lăsat gol de Fitz.

— Căldură!

Îşi scoate mănuşile şi îşi lasă degetele să se decongeleze în aerul cald.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici! Cât stai? întreb.

— Familia lui Jay rămâne peste noapte la hotelul de lângă gară, dar părinţii mei nu au fost de acord să rămân şi eu, aşa că eu şi Jay ne întoarcem acasă în seara asta.

— Poftim?! Păi, asta înseamnă vreo şapte ore de condus într-o singură zi.

— Ştiu. Mă simt groaznic de prost, dar numai cu condiţia asta m-au lăsat ai mei să vin. Şi familia lui Jay porneşte oricum înapoi spre casă mâine la prima oră, aşa că tot aia e. Şi-apoi… — spune pansiv — nici nu mă gândesc să mă plâng că petrec şapte ore singură cu Jay.

Pe buze îi flutură un surâs visător, apoi se întoarce spre mine şi spune:

— Deci aşa. Fitz n-a citit scrisoarea.

— Nu.

— Şi tu ce părere ai despre toată situaţia?

— Când l-am văzut dis-de-dimineaţă, ciufulit, pregătind micul dejun pentru toată familia…

Amintirea mă face să suspin. Fitz e aşa de frumos, că mă doare sufletul.

— Trebuie să-i spui.

— A fost cât pe ce să-l sărut aseară.

Îmi acopăr faţa cu palmele ascunzându-mi obrajii îmbujoraţi.

— Povesteşte-mi tot. Acum!

Îi spun toată povestea şi, când termin, se uită la mine stupefiată.

— De ce nu l-ai sărutat?

— Fiindcă sunt îndrăgostită de el.

— Mi se pare un motiv în plus ca să, ştii tu, să vă sărutaţi.

— Ce drăguţ! Dar nu pot. Am împărtăşit un moment fiindcă el e un romantic incurabil şi eram înconjuraţi de zăpadă şi luminiţe, iar eu am alunecat şi el a avut ocazia să mă salveze teribil de teatral, de parcă eram în propriul nostru film. El era îndrăgostit de momentul acela, iar eu sunt îndrăgostită de el.

Îmi muşc buza ca să nu plâng. Dacă am învăţat ceva din viaţa asta a mea, e că întotdeauna reuşesc să stric totul. Într-un fel sau altul, sigur o s-o dau în bară cu Fitz, aşa că mai bine mă obişnuiesc de pe acum cu asta.

Clover strâmbă din nas.

— Nu cred că-i acorzi destulă încredere.

— Poate că nu.

— Nu mai înţeleg nimic. Dacă eşti îndrăgostită de băiatul ăsta, de ce ţi-e aşa

de frică să te apropii de el?

Îmi sprijin capul de tetieră, oftând. Ce bine-ar fi să existe un răspuns simplu la întrebarea ei…

— Cred că e posibil să iubeşti pe cineva, dar să nu ai încredere în acea persoană.

Tăcerea care urmează e tulburată de chiorăitul stomacului meu.

— Am gustări în maşină, spune Clover. Te rog eu frumos, du-te tu să le iei, ca să mă pot dezgheţa înainte să mă întorc în congelatorul ăla de maşină.

Alerg la maşina lui Clover, dar nu văd nimic de mâncare. Mă uit pe sub scaune şi în consola dintre ele, după care mă întind să deschid torpedoul.

Apăs pe butonul de deschidere şi din compartiment se rostogoleşte o cutiuţă neagră, ca pentru un inel.

DESTINUL UNU

24 decembrie, ora 17:58, Manhattan, New York

Ne plimbăm prin Macy's şi inima îmi bate tare, de fericire. Dacă m-am emoţionat când Harrison m-a înghiontit cu cotul, a fost nimic faţă de senzaţia pe care mi-o dau degetele lui împletite cu ale mele. Mă aştept să-mi dea drumul la mână, dar nu o face. Mă ţine cu răspundere, până ajungem la uşile din sticlă şi metal auriu de la intrarea în magazin. Şi acolo, fiindcă nu vreau să facă el primul gestul, îmi iau mâna dintr-a lui şi împing cu umărul uşa grea. Ieşim din magazinul iluminat orbitor în noaptea cu licăriri de lumină. Îmi lasă gura apă de la mirosul de alune caramelizate vândute la o tarabă.

Mă trece un fior de frig şi-mi duc mâinile la gură ca să suflu în ele.

— Cu metroul? Sau pe jos?

Mă uit în lungul străzii în direcţia în care presupun că se află apartamentul lui Harrison, încercând să estimez cât de departe ne aflăm de blocul lui.

— Hai pe jos, spune el.

Şi cu toate că e întuneric şi frig şi au început să mă doară picioarele, răspunsul lui mă încântă la culme. O ia spre stânga (eu mă uitam spre dreapta) şi pornim unul lângă altul, mergând în acelaşi ritm.

— Cine îşi duce copilul la Moş Crăciun, în Ajun? Dacă cel mic cere ceva ce nu va găsi sub brad? Mi se pare un risc major, spune Harrison.

Îmi atinge mâna în treacăt cu dosul palmei, declanşându-mi scântei până la

umăr.

— Eu ştiu? Moş Crăciun mi s-a părut destul de magic. Ar putea să îndeplinească orice dorinţe.

— Adică… adevăratul Moş Crăciun? întreabă mijind ochii.

Ridic din umeri, zâmbind.

— Poate.

Nu răspunde, dar nu mă deranjează. Parcă plutesc, cu inima plină de o efervescenţă ce mă face să mă simt uşoară şi fericită. Vreau să-mi întipăresc în minte acest moment. Parcă tot oraşul sclipeşte. Sigur, e din cauza luminiţelor de Crăciun şi a stâlpilor de iluminat de pe stradă, dar mai e şi aburul ce se ridică din gurile de canal aruncând pe străzi o luminiscenţă reflectată de caldarâmul ud.

— Oraşul ăsta are ceva magic. Pun pariu că e şi mai frumos cu zăpadă.

— Nu e. Traficul e groaznic, se suspendă linii de autobuze, trenurile au întârzieri şi în doar câteva ore, toată zăpada sclipitor de albă se transformă într-o fleşcăială scârboasă.

— Eşti prea tânăr ca să fii aşa de cinic.

— Nu te înşeli, spune bine dispus, trecându-şi iar degetele printre ale mele.

Este o surpriză minunată, un şoc pentru mine, care sunt deja suprasolicitată. Inima îmi dansează în piept în timp ce merg pe o stradă întunecată din New York City, cu un străin drăguţ care reprezintă posibilităţi la care nu am îndrăznit niciodată să visez.

Câteva cvartale mai încolo, trecem pe lângă locul unde ieri un bărbat vindea brazi. El nu mai e acolo, dar câţiva brazi au rămas pe alee, sprijiniţi de un zid, singuri şi trişti.

— Trebuie să luăm unul acasă, spun eu.

Harrison oftează din greu, obosit.

— Haaai! Trebuie! Mâine e Crăciunul şi, nu te supăra, dar apartamentul tău e întunecos şi deprimant şi disperat de trist.

Începe să râdă.

— De ce m-aş supăra?

— Eu iau unul.

Iau bradul cel mai apropiat de noi şi întind mâna printre crengi ca să apuc bine trunchiul.

— Ăsta nu e furt?

— Nu, e o faptă bună. Mâine-dimineaţă, gunoierii o să aibă de adunat mai puţini brazi.

Mârâie, dar până la urmă se apleacă să mă ajute să car bradul greu; când face asta, cartea cu dragoni alunecă neobservată din buzunarul hainei lui.

— Ţi-a căzut cartea!

Las bradul jos şi întind mâna să iau cartea. Privirea îmi cade pe un simbol care arată cunoscut şi…

— Tatuajul tău! Asta ai pe piept!

Harrison sprijină bradul pe umăr şi ia cartea, punând-o la loc în buzunar.

— Mda.

— Ce e? Acuma trebuie să-mi spui. O să caut pe net, o să mă prind oricum, o să…

— Necruţătorul din stele. E cartea mea preferată. O recitesc în fiecare iarnă de când aveam 15 ani.

— Despre ce e?

Ridică iar bradul.

— Îţi spun pe drum.

Face semn cu capul către vârful bradului, pe care îl ridic nerăbdătoare.

— E despre…

— Vorbeşte mai tare! strig peste umăr.

Simt cum Harrison îşi dă ochii peste cap, dar ridică tonul.

— E despre dragoni şi regate aflate în război şi despre o familie care se regăseşte şi despre a lupta pentru lucrurile în care crezi.

— Şi simbolul?

— E sigiliul războinicilor-dragoni.

La aceste vorbe, las iar bradul să cadă. Mă întorc spre el zâmbind larg.

— Ţi-ai tatuat pe piept un simbol care reprezintă un războinic-dragon fictiv?

— Mda…

Îşi aşază mai bine bradul pe umăr, cu un aer stingherit.

— În secret, eşti un tocilar!

Bat din palme, încântată. E cea mai grozavă descoperire pe care am făcut-o pe ziua de azi.

— Nu e niciun secret.

Pune iar bradul jos şi-şi scoate telefonul din buzunar. Îl deschide şi tastează câteva secunde, apoi îmi arată ecranul. Exclam, teribil de plăcut surprinsă. Judecând după părul scurt şi trăsăturile blânde, e o poză mai veche, iar

Harrison e îmbrăcat în costum de personaj fantastic şi stă în faţa unui imens poster cu Necruţătorul din stele.

— *Joci un personaj costumat!*

— Acum mai puţin, dar pe vremuri mă costumam şi participam la toate întâlnirile locale de fani.

— De ce nu o mai faci? întreb, uitându-mă iar la poza cu tânărul Harrison.

În spatele lui e un bărbat care-l calcă pe poalele mantiei, iar Harrison se încruntă iritat. Harrison tot Harrison, chiar şi în ţinută medievală. Mă înduioşează destul de tare.

— Fără vreun motiv anume. Am crescut. Mi-am făcut o prietenă. Mama a plecat. Tata s-a îmbolnăvit. Viaţa mi-a stat în cale.

Întinde mâna să-i dau telefonul şi i-l înapoiez, lăsându-mi degetele reci să le atingă pe ale lui.

— Şi atunci de ce ţi-ai făcut tatuajul?

Ezită.

— Ei, hai, rămâne între noi doi şi New York City. Cui să-i spun? îl îndemn.

Trage adânc aer în piept.

— Mi-am făcut tatuajul ca să-mi aducă aminte cum e să ai 15 ani. A fost o încercare de a nu mă mai lua aşa în serios, dar m-am păcălit singur, fiindcă în fiecare dimineaţă mă uit în oglindă şi mă simt de parcă pornesc la luptă cu propriii mei demoni.

Ridică sfidător bărbia, provocându-mă să fac mişto de el, dar n-aş face asta niciodată. Nu pe tema asta. Însă tot ce pot să spun e:

— Îmi pare rău că ai demoni.

Îl apuc de mână cu degete îngheţate.

— Nu sunt singurul, zice el.

Suntem aşa de aproape unul de altul, că văd norişorii de abur ai respiraţiei lui. Mă studiază cu o privire neagră, impenetrabilă. Stăm aşa câteva secunde, privindu-ne în ochi, apoi îşi drege glasul şi se scutură de atingerea mea.

— Ţi-au îngheţat mâinile. Hai să mergem, spune el.

Cărăm bradul greu până la blocul lui şi îl urcăm cinci rânduri de scări. Acele se scutură, lăsând în urma noastră o dâră incriminatoare. Până ajungem la uşa lui, am mâinile pline de răşină, ace în păr şi toţi muşchii trupului îmi ard din cauza efortului.

Tyson şi mama sunt iar în bucătărie, mâncând ceva comandat şi, cu toată foamea de lup pe care o simt, trebuie să ne ocupăm întâi de pom.

— Cred că avem pe undeva un suport, spune Tyson.

10 minute mai târziu, răsare din debara cu un suport de brad mic şi ruginit, o cutie de beculeţe încâlcite şi o mână de ornamente desperecheate. Harrison înşurubează bolţuri mari în trunchiul bradului, în timp ce eu ţin pomul în echilibru, iar mama îmi spune în ce direcţie să-l împing ca să stea drept.

— De bradul de Crăciun se ocupa întotdeauna Jenna, îi spune Tyson mamei pe un ton scăzut, în timp ce descâlcesc împreună o veche ghirlandă cu luminiţe.

Ea îi pune cu blândeţe mâna pe braţ. Mă duc după Harrison în bucătărie, unde ne aşteaptă castroane cu mâncare thailandeză. Părul îi cade peste faţă ca o draperie întunecată, în timp ce-şi pune o farfurie de curry galben.

— Ai ace de brad în păr, îi spun.

Le scutură trecându-şi mâna prin păr, apoi se mai gândeşte şi îşi prinde pletele într-un coc în creştet.

— Vrei să vorbeşti despre mama ta?

Harrison îşi smuceşte capul în spate, luat prin surprindere.

— Nu.

— Bine. Putem vorbi dacă vrei. L-am auzit pe tatăl tău spunând că ea se ocupa de toate chestiile astea festive, aşa că înţeleg dacă te afectează sau… mă rog.

— Nu e moartă. Locuieşte în Vermont cu iubitul ei. O văd săptămâna viitoare.

Îmi ard obrajii de ruşine.

— A… OK, mă bâlbâi. Scuză-mă că am deschis subiectul.

— Şi înainte să-ţi vină alte idei, să ştii că nu vreau să vorbesc nici despre tata şi scleroza lui multiplă, şi nici despre fosta mea iubită.

— Am înţeles, mint eu.

Mâncăm într-o tăcere tensionată. Stau cu ochii în farfurie, clipind ca să-mi alung lacrimile. Când a pomenit de demonii lui, am crezut că poate vrea să vorbească cu mine. Am crezut că poate vreau să vorbesc şi eu cu el. E umilitor să fiu total respinsă, aşa de brutal. Şi când sunt umilită încep să intru în panică, dorindu-mi să derulez filmul înapoi până găsesc momentul în care nu mă simţeam aşa.

După ce Harrison pleacă din bucătărie, îl sun pe Fitz. Îmi doresc mai mult decât orice să-l aud spunându-mi că totul va fi bine, cu vocea lui liniştitoare. Că demonii mei nu sunt chiar aşa de mari. Telefonul sună şi sună şi sună, trimiţându-mă în final către temuta căsuţă vocală. Închid fără să las mesaj.

Mă alătur distracţiei din sufragerie şi mă uit la mama şi la Tyson cum râd şi dansează şi decorează bradul. Când îmi spun noapte bună, eu nu sunt deloc obosită, aşa că stau pe podea îmbrăţişându-mi genunchii, scăldată în sclipirea luminiţelor intermitente.

— Tata a aflat diagnosticul exact înainte de Ziua Recunoştinţei, aud vocea gravă a lui Harrison.

Alunecă de pe canapea şi vine lângă mine pe jos.

— Mi s-a părut frivol să dedicăm timp şi energie unor lucruri precum decoraţiunile de Crăciun, când vieţile noastre au fost complet date peste cap.

— Nu e nevoie să vorbeşti despre asta.

Amintirea cenzurii impuse de Harrison e încă proaspătă în mintea mea. Habar nu aveam că o să reacţioneze aşa la un comentariu despre mama lui, fapt care îmi reaminteşte brutal că îl cunosc doar de o zi. Preţ de vreo oră în seara asta am crezut că el ar putea fi aventura mea. E clar că habar n-am de nimic.

Oftează şi îşi desface cocul, trecându-şi degetele prin păr.

— Nu mă descurc cu emoţiile. Adică, deloc. Dacă vrei să vorbeşti despre sentimente, nu sunt omul pe care vrei să-l ai în preajmă.

— Cine spune că vreau să vorbim despre sentimente?

Ridică din sprânceană.

— Încercam să fiu drăguţă cu tine, spun.

— Ştiu. N-ar fi trebuit să te reped.

— Nu-i nimic.

Rămân cu ochii la luminiţele din brad, dar simt că mă priveşte.

— Am crezut că un brad nu are nicio importanţă, dar are.

Îmi pune mâna pe genunchi şi mă uit în sfârşit la el, simţind cum fierbinţeala palmei lui îmi trece prin colanţi. Umbre îi cad pe chip.

— Tata arăta aşa de fericit în seara asta, în timp ce atârna amărâtele astea de luminiţe şi dansa cu mama ta! Mă bucur că m-ai pus să car chestia asta aproape un kilometru şi s-o urc cinci etaje.

— Ăsta e un discurs de mulţumire? întreb în timp ce privirea îmi rătăceşte către mâna lui încă aflată pe genunchiul meu.

E nefamiliară şi neaşteptată, dar nu vreau să şi-o ia de acolo. Îmi amintesc cât de îmbătată de fericire eram în drum spre apartament în seara asta şi sunt sigură că starea mea avea mai puţin de-a face cu oraşul sau cu bradul şi mai mult cu faptul că Harrison cel posac şi meditativ ţine un manual de filosofie lângă pat, o carte cu dragoni în buzunar şi are un tatuaj de războinic lângă inimă. E o combinaţie de caracteristici absurdă, care îl face mult mai interesant decât are dreptul să fie. Mă trag puţin mai aproape şi, pentru o clipă, mi se taie respiraţia de emoţie, întrebându-mă dacă o să mă sărute. Dar în loc să se aplece spre mine, îşi schimbă poziţia şi se lungeşte pe spate, cu ochii în sus, la bradul de Crăciun.

— Priveliştea e superbă din poziţia asta, spune el ridicând din sprâncene.

— Te referi la mine sau la brad? spun lăsându-mă pe spate, sprijinită în braţe.

Mă loveşte uşor în pliul cotului, făcându-mi braţul să cedeze sub greutatea mea, astfel încât cad lângă el; simt fiorii pe picior până sus, la umăr, când hainele de pe noi se ating. Mi se strânge stomacul şi-mi las capul pe-o parte, cu faţa spre el. Îl implor, practic, să mă sărute, şi el vede asta; se apleacă spre mine şi exact în momentul acela telefonul meu scoate un piuit.

— Ar trebui să văd ce e, spun repede.

Se opreşte, apoi încuviinţează.

— S-ar putea să fie tata.

Mă ridic în capul oaselor şi îmi iau telefonul de pe măsuţă. Se ridică şi el şi-şi pune mâinile pe genunchii mei, pe care degetele lui dansează alene.

— Sau tipul cu scrisoarea de amor, spune gânditor.

Când îl aud pomenind de Fitz, inima mi se ridică în gât, dar din fericire e un mesaj de la Clover. Îl deschid şi văd o poză cu mâna ei, pe care are un inel cu diamant.

Îi răspund:

??

— S-a întâmplat ceva? întreabă Harrison când mă vede că mă încrunt cu ochii în telefon.

Înclin ecranul ca să-l vadă şi el.

— De la prietena mea, Clover.

— Să fiu al naibii, ce mai inel cu diamant! Câţi ani are tipa? întreabă el.

— A făcut 18 luna trecută.

Fluieră uşurel.

— Ce pun ăia în apa din deşert?

— Ce vrei să spui?

— Tu eşti îndrăgostită de tipul ăsta care ţi-e cel mai bun prieten, iar acum gagica asta s-a trezit să se logodească.

— Ce?! Nu! N-ar face aşa ceva!

— Uite că a făcut-o.

Telefonul sună şi răspund imediat.

— Ce s-a întâmplat?

— Jay m-a cerut în căsătorie! Ne-am logodit!

Clover chiţăie aşa de tare, că până şi Harrison tresare.

Îmi frec faţa cu palma şi toate temerile pe care le ţin stocate zi de zi în creier se înghesuie una în alta, ca să facă loc acestui nou subiect. SDM îşi linge degetele, dă pagina ca să înceapă una nouă şi se apucă de o altă listă.

Toate modurile în care Clover îşi va distruge viaţa dacă se mărită la 18 ani:

– risc mai mare de divorţ (fapt dovedit statistic, sunt aproape sigură);

– creşte probabilitatea să se lase de facultate — asta dacă mai merge la facultate;

– nu are facultate = nu are serviciu = nu are casă = o să fie ruinată şi o să trăiască pe străzi.

Nu sunt mândră de faptul că în mintea mea îi schimb lui Clover statutul de logodnică în cel de cerşetoare în aproximativ 2,2 secunde, dar creierul meu e expert în scenarii apocaliptice. Nu sunt capabilă să spun nimic. Ce pot să-i spun? Cum îi spui celei mai bune prietene că e pe cale să facă cea mai mare greşeală a vieţii ei?

— *Paige! Mai eşti la telefon?*

— Mda.

Încerc să par fericită, dar tonul mă dă de gol.

— Povesteşte-mi tot!

Clover e prea extaziată ca să se împiedice de ezitarea mea şi se apucă de povestit.

— Păi, a început cu surpriza pe care mi-a făcut-o când a luat bilete la Expresul Polar ca să mergem cu toată familia lui. Pe drum ni s-a spart un cauciuc şi nu aveam roată de rezervă, aşa că l-am sunat pe Fitz şi a venit să ne ajute…

— Te-ai văzut cu Fitz?! mă reped fără să gândesc.

Degetele lui Harrison se opresc din vals şi se trage în spate. Mă crispez, urându-mă că sunt aşa de disperată să aflu veşti despre Fitz, fiindcă aproape că l-am sărutat pe Harrison deşi sunt îndrăgostită de altcineva şi fiindcă mi-a zburat mintea la altceva când acesta e momentul lui Clover.

— Lasă! Zi mai departe!

Îmi descrie plimbarea cu trenul în cel mai mic detaliu, inclusiv ciocolata fierbinte şi fursecurile şi luminiţele de la depou. Fiindcă mintea mea e o trădătoare ticăloasă şi inima mea e deprimant de previzibilă, în timp ce Clover vorbeşte gândurile mele rătăcesc, plasându-l pe Fitz în scena descrisă de ea. E foarte uşor să mi-l închipui printre beculeţele albe, strângând în palme o băutură fierbinte. Imaginea îmi răstoarnă întreaga lume, făcând ca acest moment cu Harrison să-mi pară ieftin şi complet greşit. Mă forţez să mă concentrez la povestea lui Clover, fiindcă îmi dau seama după vocea ei că ajunge la partea importantă.

— … Jay m-a adus acasă şi a oprit la poartă. Am rămas în maşină şi am stat mult de vorbă, apoi mi-a spus că nu mai poate să aştepte nicio secundă să-mi dea cadoul. Atunci mi-a arătat inelul şi mi-a spus cât de mult mă iubeşte şi că de-abia aşteaptă să-şi petreacă tot restul vieţii cu mine şi m-a cerut de soţie! Nu-i aşa că e cel mai romantic lucru pe care l-ai auzit în viaţa ta?

— Ăăăă…

Inima îmi bubuie să-mi spargă pieptul. Îmi şterg palmele transpirate de pantalonii de pijama, şi simt deodată că iau foc.

— Paige? spune Clover cu voce şovăielnică. De ce nu spui nimic?

— Ce vrei să spun?

— Că te bucuri pentru mine, spune pe un ton sec.

— M… mă…

Îmi dreg glasul. Harrison lasă capul într-o parte, întrebător.

— Te măriţi fiindcă vrei să faci sex?

Vorbele îmi scapă înainte să le pot opri. Harrison se cutremură de râs, pe muteşte. Mă întorc cu spatele la el.

— Nu!

Nu o cred. Şi ea şi Jay sunt hotărâţi să aştepte până la căsătorie ca să facă sex.

— Atunci ce alt motiv poţi să ai ca să te măriţi acum?

— Ce motiv am să aştept?

— E evident!

— Vârsta e doar…

— … un număr? Poate. Dar în cazul ăsta e unul foarte important.

— Jay e jumătatea mea. Sunt mai sigură de asta decât sunt de orice altceva pe lume. Dacă aştept doar ca să se simtă unii mai liniştiţi, atunci e un motiv stupid. Nu am luat în viaţa mea o decizie doar ca să se simtă alţii mai liniştiţi.

După voce îmi dau seama că lui Clover îi vine să plângă.

— Eşti încă la liceu!

Tăcere. Cred că s-a întrerupt convorbirea. Când în cele din urmă Clover vorbeşte, vocea ei e de gheaţă şi tonul e dur, tensionat, periculos.

— Nunta va fi după absolvire.

— Dar eşti încă foarte tânără! Dacă te răzgândeşti?

— Ştiu ce vreau. Doar pentru că ţie ţi-e frică să faci alegeri importante nu înseamnă că şi nouă trebuie să ne fie.

Tensiunea din vocea ei se sparge într-o mie de cioburi de gheaţă, care-mi sfâşie inima.

— Hei…, spun eu.

Ridic ochii şi dau de privirea lui Harrison. Vocea mea trădează cât de tare m-a rănit Clover şi detest asta.

— Vreau doar să fii fericită. Nu vreau să-ţi distrugi viaţa…

— Am recepţionat mesajul. Şi-ţi mulţumesc că ai distrus cel mai fericit

moment din viaţa mea.

Închide.

Stomacul mi se strânge şi simt cum îmi transpiră fruntea. Mă aplec în faţă, cu capul în mâini, încercând să alung valul de greaţă ce se apropie.

Am făcut-o lată.

Ridic capul. Harrison e tot aici şi aşteaptă să spun ceva.

— Ar fi trebuit să mint şi să spun că mă bucur pentru ea, aşa-i?

— Glumeşti? E nebună, la naiba!

— Nu vorbi aşa despre ea!

— Dar sunt de acord cu tine! E dusă cu capu' şi ai avut dreptate să-i spui asta.

Inima îmi bate nebuneşte şi şarpele neliniştii îmi strânge stomacul. Discuţia cu Clover nu a fost deloc în regulă. Trebuie să repar lucrurile.

— Nu e nebună. Nu spune aşa ceva despre ea! Dar… cum rămâne cu facultatea? Cum rămâne cu viaţa ei? Cum rămâne cu…

Îşi pune iar mâinile pe genunchii mei.

— Nu se mărită în seara asta. Deci poţi să te calmezi deocamdată.

Să mă calmez? Clatin din cap. Nu pricepe nimic.

În viaţa mea nu mi-a fost aşa de dor de Fitz.

— Aş vrea să pot.

Îmi las iar capul în palme. Ce îmi trebuie e o cale de a călători în timp ca să ies din belea, nu un tip care să-mi spună să mă calmez.

— Am făcut-o lată. Ar fi trebuit să consult aplicaţia. N-ar fi trebuit să…

— Reacţionezi? Ai dreptul să ai o reacţie. Nu te judeca aşa de aspru!

Întinde mâna să mă consoleze.

— Te rog să taci din gură! îl reped.

Lasă mâna să-i cadă.

— Trebuie să plec.

Numai că e trecut de miezul nopţii, urmează dimineaţa de Crăciun şi afară sunt –7 ºC şi nu am unde să mă duc şi nici vreun mod de a pleca.

— Hai la culcare! Simt nevoia să dorm.

— Paige, stai puţin…

Harrison e exasperat. Dar în clipa asta, nu-mi pasă de el. Îl abandonez lângă pomul de Crăciun, mă bag în patul lui şi îmi petrec restul nopţii holbându-mă la tavanul cufundat în beznă.

DESTINUL DOI

24 decembrie, ora 17:22, la 16 kilometri de Williams, Arizona

Simt un gol în stomac.

Nu!

Nu se poate să fie ceea ce pare a fi.

Nu nu nu nu nu nu nu.

Nu poate fi adevărat ce se întâmplă. Refuz să cred că prietenul prietenei mele cele mai bune, care are doar 18 ani, a cumpărat un inel de logodnă! Deschid cutia, cu degete tremurătoare. Pe un pat de catifea neagră e cuibărit un inel de aur alb cu un mic diamant pătrat, cu multe faţete. Umbra lui Fitz cade asupra mea când se ridică de lângă roată, blocând lumina amurgului ce intră pe geam. Închid cutia cu un pocnet şi o bag la loc în torpedou. Fitz mă vede întinsă peste bordul maşinii lui Clover şi ridică spre mine degetele mari, semnalizându-mi că au terminat.

Trebuie să fac ceva ca să opresc această catastrofă iminentă. Deschid portiera.

— Distrage-i atenţia lui Clover pentru câteva minute, da? Trebuie să vorbesc cu Jay despre o surpriză. O chestie de Crăciun.

— Sigur.

Fitz aleargă înapoi la maşina lui şi urcă pe locul din dreapta. Îi spune ceva lui Clover şi ea începe să râdă. Trec peste consola dintre scaune şi mă aşez pe

locul şoferului. Jay deschide portiera şi urcă în maşină, umplând spaţiul cu umerii lui laţi.

— Salut, Paige! Ce faci?

— Nu o cere în căsătorie pe Clover!

Rostesc uşor cuvintele, fiindcă nu e o decizie dificilă. Trebuie s-o salvez pe Clover de sine însăşi.

Pare şocat.

— A găsit inelul?

— Eu l-am găsit. Ea nu ştie, dar crede-mă că e o idee proastă.

Trăsăturile i se relaxează în mod vizibil.

— Am vorbit despre asta. Vrem să ne petrecem împreună tot restul vieţii.

— Aţi vorbit despre asta? Acum? I-ai spus că ai de gând s-o ceri de soţie pe la jumatea clasei a doişpea?

— Ne iubim.

— Atunci, iubiţi-vă! Petreceţi-vă viaţa împreună! Dar nu e nevoie să începeţi de-acum. Las-o măcar să termine liceul înainte s-o legi de tine pentru totdeauna.

Siguranţa de sine a lui Jay începe să se clatine.

— Credeam că eu şi Clover suntem pe aceeaşi lungime de undă. Voiam să facem nunta la vară.

— Crede-mă, Jay, sunt cea mai bună prietenă a ei. Ştiu ce vrea. Are nevoie de mai mult timp, altfel o s-o faci să fugă.

Bat câmpii, vorbesc fără să mă gândesc, spunând lucruri pe care nici eu nu le cred.

Încuviinţează din cap, încă nesigur.

— O să mă gândesc la ce mi-ai spus.

— Mulţumesc.

Ne uităm prin parbriz la Fitz şi Clover care cântă în gura mare în maşină şi simt cum vinovăţia mă înghionteşte insistent în stomac. Fitz îmi surprinde privirea şi-mi face cu ochiul.

Dar dacă situaţia ar fi fost invers? Dacă Clover ar fi luat decizii privind viaţa mea şi băiatul pe care îl iubesc?

Mă scutur de gândul ridicol. Oi fi eu o catastrofă, oi fi paralizată de anxietate, dar proastă nu sunt. Nici prin cap nu mi-ar trece să mă mărit cu Fitz sau cu oricine altcineva acum, ori chiar în următorii cinci ani. Nu e nimic romantic la doi tineri căsătoriţi la 18 ani, care habar nu au ce înseamnă responsabilităţile vieţii de adulţi.

Într-o zi o să-i spun adevărul şi ea o să-mi mulţumească că am salvat-o de la a face o greşeală colosală.

Când mă apropii, Clover se dă jos din maşina lui Fitz.

— Despre ce vorbeaţi? întreabă.

— Nimic important.

Ridic din umeri, sperând că n-o să se prindă. Dar ea dă din cap şi zâmbeşte cu subînţeles, cu chipul luminat de speranţă.

— Sunt teribil de entuziasmată astă-seară!

— De ce?

Inspiră adânc, gata să-mi spună ceva. Oare ştie? Nu are cum. Doar nu ar accepta cererea în căsătorie a lui Jay, nu? Chipul i se luminează când se uită peste umărul meu la Jay, aflat în maşina ei, şi parcă mi se prăbuşeşte un bolovan în stomac.

Ba da!

Ar accepta!

Şi am ştiut-o de cum am văzut inelul, motiv pentru care am intervenit.

Am făcut ce trebuia.

Sunt sigură.

Sunt cam 95 la sută sigură.

— Vorbim mai târziu. Mulţumesc încă o dată că ne-aţi salvat. Eşti cea mai tare, iar băiatul ăla al tău nu e nici el deloc de lepădat. Ia-l şi tu mai uşor. S-ar putea să te surprindă.

Mă strânge de mâini şi se duce la Jay, în Prius. Ne fac cu mâna când intră pe şosea. Îmi târşâi picioarele înapoi către camioneta lui Fitz, iar în tot acest timp, SDM îmi şopteşte la ureche lucruri groaznice despre cum am distrus prietenia dintre mine şi Clover.

Fitz o ia înapoi către oraş, iar mie mi se zvârcoleşte stomacul din cauza sentimentului nedorit de vinovăţie. Se încruntă şi îmi aruncă priviri cu coada ochiului, dar abia pe la jumătatea drumului deschide gura să spună ceva.

— Pari tare nefericită.

— Cred că am făcut ceva rău, dar dacă am făcut-o cu bune intenţii e în regulă, nu?

— Depinde. Ce-ai făcut?

— Am minţit pe cineva.

Fitz rumegă informaţia.

— Aseară m-ai pus să-ţi promit că n-am să te mai mint ca să-ţi menajez sentimentele.

— Dar dacă… minţi ca să salvezi pe cineva să nu ia o decizie care să-i distrugă viaţa?

— Cine a hotărât că această decizie ar distruge viaţa acelei persoane? O împiedici să încalce legea?

— Nu. Dar e ceva ce ar ajunge să regrete la un moment dat.

Fitz mijeşte ochii.

— Ce-ai făcut?

— Jay are un inel de logodnă în torpedou şi eu i-am spus să nu o ceară în căsătorie pe Clover.

— Fiindcă crezi că o să accepte.

Fitz intră încet pe aleea lungă din faţa cabanei şi opreşte motorul.

Aprob cu un gest scurt din cap, fiindcă nu vreau să aud cum sună cuvântul rostit cu voce tare şi nici nu ţin prea mult să aud perspectiva optimistă a lui Fitz asupra acestei situaţii.

— N-o să te mint, Paige. E naşpa rău ce ai făcut.

— Nu trebuia să te întreb.

Mă sprijin de fereastră, simţind gerul de afară şi distanţându-mă de căldura corpului lui.

— Normal că ţie ţi se pare o idee bună. Ce poate fi mai romantic decât o absolvire combinată cu o nuntă?

— Eşti nedreaptă.

Îmi dau ochii peste cap şi spun:

— Nu te preface că o cerere în căsătorie în Ajunul Crăciunului nu ţi se pare de un romantism nebun. Probabil că ai fi cerut-o şi tu pe Molly dacă nu te-ar

fi părăsit.

— Iar tu nu te preface că nu proiectezi asupra lui Clover frica ta de orice fel de angajament. Te-ai gândit vreo secundă că unora le place să trăiască în Gilbert şi că viaţa aici nu e o pedeapsă, aşa cum o consideri tu?

— Nu e vorba de mine aici.

— Bagă-ţi minţile-n cap! Clover şi Jay se iubesc. Şi poate că o căsătorie la 18, respectiv 19 ani e cea mai mare prostie pe care-o vor face vreodată. Sau poate că vor avea 70 de ani de căsnicie fericită şi vor muri împreună în azilul de bătrâni, ca în Jurnalul. E viaţa lor. Pot să facă ce vor.

— Dar nu i-am despărţit. I-am spus doar să pună frână, să aştepte până după absolvire.

Sau unul, doi, ori cinci ani.

— Nu e decizia ta! ţipă el.

Îşi împinge violent mânecile puloverului în sus pe antebraţ şi-şi umflă pieptul respirând greu. L-am mai văzut aşa de supărat. Când Ruby l-a părăsit pentru Bryson Black şi după o săptămână Bryson a trimis o poză cu ea în sutien tuturor băieţilor din şcoală. Sau când Jane pleca la facultate şi Fitz s-a luat la ceartă cu ea pentru o tâmpenie, în timpul unui joc de Scrabble (ocazie cu care s-a dovedit că badabum nu e un cuvânt acceptat), fiindcă îl întrista plecarea ei. Ce vreau să spun e că nu petreci cinci ani din viaţă fiind cea mai bună prietenă a unui tip fără să-l vezi pierzându-şi cumpătul. Dar de obicei furia lui nu e îndreptată către mine, iar asta mă întristează şi mă înfurie. Sunt sfâşiată între dorinţa de a-mi cere scuze şi impulsul de a-i spune să se ducă naibii.

Până la urmă fac ceea ce mă pricep cel mai bine să fac, adică absolut nimic.

Izbucnirea lui e urmată de o tăcere îngrozitoare. Ne uităm de vreo două ori unul la altul cu timiditate, plini de nefericire, dar în rest el îşi face de lucru cu radioul şi încălzirea, iar eu mă uit pe geam, dorindu-mi să nu fi găsit niciodată inelul ăla. Regretul îmi umple mintea şi inima, ceea ce e ironic, fiindcă tot ce-mi doresc de fapt în această viaţă e să evit regretele cu orice preţ.

Rămânem în maşină până îmi chiorăie stomacul. Intrăm posaci în cabană ca să luăm cina şi, oricât de des încerc printre îmbucături să-i prind privirea lui Fitz, el se uită cu încăpăţânare la orice şi oricine, numai la mine nu.

E ora 4 în dimineaţa de Crăciun şi nu mai am timp.

Aseară, doamna Wilding a alungat pe toată lumea la culcare devreme, refuzându-mi din nou oferta de a o ajuta cu cadourile, dejucându-mi astfel planul de a găsi şi distruge scrisoarea. M-am perpelit tot restul nopţii ca un peşte pe uscat.

Dacă îl las pe Fitz să o citească, o să ştie exact cât de mult îl iubesc şi cât de tare îl urăsc şi o să trebuiască să salvez ce se mai poate din epava prieteniei noastre. Dacă nu îl las să o citească, asta e. Măcar mai pot încerca să repar lucrurile. Să încetez să mă mai port ca o fostă iubită geloasă şi să încep să mă port ca o fiinţă umană normală.

Ce să fac?

Ce

Să

Fac?

Ce să fac ce să fac ce să fac ce să fac?

Sunt paralizată de nehotărâre. Şi detest asta. Deschid Magic 8 şi pun întrebarea pe care mi-a fost prea frică să o pun tot timpul ăsta.

Să îl las pe Fitz să citească scrisoarea?

Bila de pe ecran luminează în întuneric în timp ce se învârteşte. În dimineaţa asta, emoţiile mele sunt periculos de aproape să izbucnească. Mă simt buimăcită de ce s-a întâmplat în tren şi vinovată fiindcă m-am amestecat în relaţia dintre Jay şi Clover. Încă mai sunt convinsă — cel puţin 90 la sută — că ce am făcut e corect, dar simt că totul îmi scapă printre degete. Am scăpat

lucrurile de sub control, ca niciodată. Mă fac ghem, căci mă doare stomacul.

Răspuns neclar. Mai încearcă o dată.

Să-i spun lui Fitz că sunt îndrăgostită de el?

E mai bine să nu-ţi spun acum.

Face mişto de mine?

E Fitz îndrăgostit de mine?

Nu te baza pe asta.

Păi, evident. A reuşit să-mi dea măcar un răspuns corect.

Lacrimile mi se revarsă pe obraji. Mă târăsc jos din pat, trăgându-mi pătura călduroasă pe umeri.

Am treabă: trebuie să fur o scrisoare.

Şi uite, ştiu că e o tâmpenie să iau această decizie bazându-mă pe o aplicaţie. Dar aplicaţia asta mi-a spus că Fitz nu e îndrăgostit de mine şi lacrimile care-mi scaldă chipul sunt reale. Dacă situaţia asta ipotetică mă face să plâng, sub nicio formă nu o să supravieţuiesc momentului când el o să citească scrisoarea, o să înţeleagă ce am simţit în toţi anii ăştia, o să vadă clar în inima mea.

Doarme profund când trec pe lângă canapeaua lui. Sunt tentată să întind mâna şi să-i dau părul de pe frunte, dar nu îmi permit să fac asta. Nu sunt sigură că aş reuşi să mă stăpânesc să mă bag sub pătură lângă el şi să-mi îngrop capul la pieptul lui.

Urc în vârful picioarelor treptele întunecate. Casa e cufundată în tăcere. Luminiţele albe din bradul de Crăciun învăluie totul într-o magică lumină difuză. Mă opresc, singură sub vâsc, ca să savurez atmosfera vrăjită din încăpere, la această oră a dimineţii. Sătucul miniatural din porţelan e luminat cu ghirlande minuscule aurii atârnate la ferestruicile micuţe. Toate astea fac ca inima să mă doară.

Trec în revistă cadourile de sub pom, uitându-mă după un plic cu numele lui Fitz pe el.

— Paige?

Tresar, cât pe ce să cad pe scări când mama lui Fitz apare pe coridorul unde se află dormitorul ei. Într-o mână are o cană şi în cealaltă o carte.

— De ce te-ai trezit aşa devreme?

Deschid gura ca să spun… ce?

Adevărul?

— De ce v-aţi trezit aşa devreme dumneavoastră? o întorc eu.

Zâmbeşte şi se aşază în fotoliul extensibil, cu faţa spre brad.

— Ador sărbătoarea asta. Vraja tăcută a dimineţii de Crăciun. Cu toate speranţele şi dorinţele şi posibilităţile ei. Îmi place să stau aici şi să savurez senzaţia asta înainte să înceapă haosul.

Arunc o privire spre mormanul de cadouri de sub brad. E imens şi mă copleşeşte ruşinea fiindcă nu am luat nimic pentru niciunul din membrii familiei lui Fitz.

— I-am scris o scrisoare lui Fitz şi vreau s-o iau înapoi.

Chipul ei se strâmbă într-o grimasă nedumerită. Mă grăbesc să-i explic:

— Nu e mare lucru, doar că e cam jenant, vă rog mult să nu-i spuneţi. Nu că vă cer să ascundeţi lucruri de fiul dumneavoastră, dar ne-am certat şi…

— Paige! mă opreşte ea din turuitul fără noimă. Nu e nicio problemă. N-o să-i spun. Dar n-am văzut nicio scrisoare.

Inima mi se face bucăţi.

— Sunteţi sigură?

Mă uit iar la cadouri.

Clatină din cap zâmbind înţelegător.

— Îmi pare rău. Pot să-l întreb şi pe Whit. Poate a luat-o Gray.

— Nu!

Nu vreau să atrag şi mai multă atenţie asupra acestui dezastru.

— Staţi liniştită.

O să fie în regulă, mă mint.

Ba nu, şopteşte SDM.

Panica paralizantă se răspândeşte în trupul meu cu iuţeală şi uşurinţă. Trag aer în piept şi mă simt de parcă tocmai am terminat de înotat doi kilometri. Nu pot să respir. Stomacul mi-e sfâşiat de pumnale ascuţite şi ochii încep să mi se umple de lacrimi. Nu pot să respir.

— Puteţi să vă uitaţi după scrisoare şi la dumneavoastră în dulap?

Nu aud ce zice, dar pleacă din cameră.

Ce vreau să fac e să sfâşii fiecare cadou de sub brad, în caz că scrisoarea a ajuns să fie îngropată sub morman… sau mai rău, în unul din pachetele perfect ambalate.

Ce fac în realitate e să mă plimb în sus şi-n jos prin cameră, scuturându-mi mâinile ca să scap de energia anxioasă acumulată, fiindcă încă mai am ceva prezenţă de spirit ca să-mi dau seama că, dacă aş face bucăţi cadourile, aş înrăutăţi şi mai mult situaţia, care şi aşa e destul de proastă.

O să găsească scrisoarea. Sau poate nu el, dar cineva tot o s-o găsească. Poate o s-o citească; poate o să i-o dea lui. În orice caz, el o să afle.

Şi în acel moment, o să-l pierd.

Odată ce o să-şi dea seama că am oftat după el în tot timpul ăsta, sperând în taină să se aleagă praful de toate relaţiile lui, ca să-şi dea seama că e îndrăgostit de mine, nu o să mai vrea să fim nici măcar prieteni. Până şi simpla prezenţă în aceeaşi cameră cu el o să fie stânjenitoare şi oribilă şi o să trebuiască să-mi schimb toate traseele din şcoală ca să-l evit. Iar Clover o să se mărite cu Jay şi o să treacă la viaţa de adult împreună cu soţul ei, lăsându-mă în urmă.

Mi-am irosit unica şansă de a evada din Gilbert şi n-o să mai am niciodată alta.

O să trăiesc singură şi fără prieteni în acelaşi orăşel amărât tot restul vieţii mele.

— *N-am găsit-o, spune doamna Wilding. Dar o să mai caut o dată, după ce se trezeşte toată lumea şi o să pot aprinde luminile.*

— Mulţumesc, spun cu voce stridentă. Mă duc să mă culc la loc.

— O să spun tuturor să fie cu ochii în patru azi după plicul ăla.

Vorbele ei mă fac să mă opresc în capul scărilor.

— Nu! Vă rog, lăsaţi. Prefer să nu mai ştie nimeni.

Cobor scările din două în două trepte, lucrând în minte la un plan.

Azi o să stau în camera mea.

O să-i spun lui Fitz că sunt bolnavă şi nu vreau să contaminez pe nimeni, aşa că o să mă ascund. Ei o să găsească scrisoarea şi tatăl lui Fitz o s-o citească cu voce tare în faţa şemineului, cu copiii adunaţi în jurul lui ca în jurul lui Moş Crăciun. Când o să ajungă la partea în care zic că Fitz e singura persoană din viaţa mea care nu mă face să mă simt nebună de legat, o să râdă toţi în hohote. Mai ales Whit. O să facă mişto de Fitz pe tema asta tot restul vieţii. Dar eu nu o să aud nimic, fiindcă o să fiu la subsol, cu pătura trasă peste cap. Şi asta e şi ideea. O să le fie aşa de milă de mine, că o să mă lase să mă ascund până o să vină vremea să mergem acasă, şi atunci nu o să trebuiască

să văd niciodată că…

Mă ciocnesc de cineva în faţa uşii de la baie.

— Scuze!

E Darcy. Frumoasa Darcy, ca un şoricel din basmele cu Moş Crăciun, îmbrăcată în colanţi scumpi şi un pulover moale.

— E vina mea, răspund în şoaptă.

— Crăciun fericit! Ar trebui să dorm, dar Jane sforăie. Tu de ce eşti trează? se încruntă ea. Te simţi bine?

Clipesc frenetic ca să-mi alung lacrimile. De ce îmi pune întrebarea asta? Când sunt bine, cuvintele nu au niciun impact. Când lucrurile o iau razna, cuvintele sunt cea mai rapidă cale de a mă pune la pământ. Mi se pune un nod în gât şi aproape că mă sufoc.

— Nu mă simt bine.

— O, nu! Ai gripă? întreabă şi se trage cât mai departe, ţinându-şi respiraţia.

Nu vreau să adaug un stres inutil în viaţa ei, aşa că spun:

— Am mâncat ceva care nu mi-a priit.

Se dă într-o parte, eliberând calea către baie. Ignor sugestia şi ţâşnesc spre camera mea, trântind uşa după mine. Mă sprijin cu spatele de ea şi alunec la podea, umplându-mi lacom plămânii cu aer care parcă nu e suficient. Simt o puternică apăsare în piept şi prin trup mi se rostogoleşte un val de greaţă. Sucul gastric mi se ridică în gât şi înghit ca să-l trimit înapoi în stomac.

Trebuie să mă mişc. Trebuie să ies de-aici… acum.

Camera e prea mică. Nu pot să respir. Mă ridic în picioare şi mă plimb în sus şi-n jos pe covorul uzat.

Aer. Am nevoie de aer, altfel o să mor în camera asta.

Deschid uşa şi intru clătinându-mă în încăperea principală. Cu mâinile pe genunchi încerc cu disperare, gâfâind, să-mi umplu plămânii cu aer.

De ce nu e aer aici?

Fitz se trezeşte, tresărind.

— Paige…

— Nu pot să respir, gâfâi eu.

Mi-au amorţit buzele. Mă furnică degetele. Fitz sare peste spătarul canapelei ca să vină lângă mine.

— E un atac de panică. Nu eşti pe moarte, spune.

Dar mă simt ca şi cum aş muri.

E prea cald aici. Poate chiar sunt bolnavă. Transpiraţie rece mi se prelinge pe gât şi inima bubuie să-mi sară din piept. Trebuie să existe o cale de ieşire din starea asta, dar nu am nicio idee care ar fi.

Fitz îşi trece degetele calde printre ale mele şi mă strânge de trei ori.

Închid ochii şi mă las în genunchi, cu fruntea lipită de lemnul rece al podelei. Fitz mă urmează, cu mâna strângând-o ferm pe a mea.

— Mi-e rău, nu pot să respir, cred că trebuie să mă întind.

— Spune cinci lucruri…

— Nu pot să joc jocul ăsta acum, îl reped.

— O să-ţi revii imediat. Promit! N-o să te simţi mereu aşa.

Cu mâna liberă mă mângâie uşor pe spate, în cercuri mici, relaxante.

Are dreptate. Nu e prima dată când mi se întâmplă asta.

Am senzaţia că mor, dar nu o să mor.

Rămân aşa, în genunchi, în subsolul celui mai bun prieten al meu, ghemuită şi tremurând, până ce inima mea începe să-şi încetinească bătăile. Respiraţia mea gâfâită se calmează treptat. Încep iar să-mi simt buzele şi degetele. Şi când se încheie cea mai oribilă parte a crizei, e înlocuită de jenă. Îmi retrag degetele din strânsoarea lui Fitz şi-mi ascund faţa, simţind cum ruşinea fierbinte, usturătoare, mi se întinde pe toată pielea ca o eczemă.

— Nu-i nimic. Spune-mi ce e cu tine, mă imploră Fitz.

Îmi şterg iute lacrimile de pe obraji. Probabil că arăt jalnic: nepieptănată, nespălată pe dinţi, încă în pijamale. Nu pot să cred că Fitz mă vede în halul ăsta.

De ce nu pot să fiu şi eu normală?

— *Îmi pare rău, dar acum nu pot.*

Arunc o privire peste umăr către Fitz, pe al cărui chip se citeşte un amestec de tristeţe şi frustrare şi îngrijorare. Urăsc faptul că îl fac să se simtă aşa. Urăsc faptul că sunt aşa un dezastru, dar nu ştiu cum să fiu altfel. Fug la el în cameră, mă urc în pat, îmi trag păturile peste cap şi fac planuri să stau acolo tot restul vieţii.

DESTINUL UNU

25 decembrie, ora 09:30, Manhattan, New York

SDM începe o nouă listă, intitulată Cum aş fi putut evita dezastrul cu Clover. (Nu e în stare să fie succint).

Greu de crezut, dar lista asta nu e la fel de rapid sau uşor de alcătuit ca aceea despre cum îşi distruge Clover viaţa.

Opţiunea unu: Discuţia telefonică (şi ce aş fi putut face altfel).

Mă gândesc la asta stând pe canapea în pijama, uitându-mă (şi participând din când în când) la obligatoriul schimb de cadouri, la despachetări şi mulţumiri. Tyson îi dă mamei un album No Doubt. Pare cam impersonal şi aleatoriu, fiindcă mama nu-mi pare a fi mare fan Gwen Stefani, dar i se umplu ochii de lacrimi când îl deschide. Deci se pare că el ştie despre ea ceva ce eu nu ştiu. Tyson are şi pentru mine un cadou şi îl primesc cu o stângăcie de zile mari. E un atlas National Geographic intitulat 50 de state, 5 000 de idei. Mama trebuie să-i fi povestit de dormitorul meu. E un dar de vreo zece ori mai atent ales decât mă aşteptam şi mă întreb de ce şi-a bătut capul.

Odată ce atenţia nu mai e ţintită asupra mea, gândurile mi se îndreaptă iar către conversaţia telefonică. Mai întâi mă conving singură că aş fi putut să mint, m-aş fi putut forţa să par entuziasmată şi apoi să închid cu prima ocazie. N-am fost niciodată o actriţă prea bună, dar poate aş fi reuşit să duc şarada până la capăt. Ea era hotărâtă să fie fericită, aşa că n-ar fi trebuit să vorbesc aproape deloc.

Însă.

O minciună sfruntată ca asta nu m-ar fi ajutat deloc pe termen lung. Sub nicio formă n-aş fi putut să menţin aparenţele pe tot parcursul următoarelor cinci luni şi probabil pe tot parcursul căsniciei lor. În cel mai bun caz, mint şi mint şi mint şi iar mint şi-mi înăbuş toate emoţiile, până ce ajung la punctul critic şi explodez la nunta ei, în stilul comediilor romantice, fix când preotul spune „Se opune cineva?“ şi eu: „Ăăăă… Da. Eu.“ Numai că ăsta nu e scenariul unei comedii romantice, fiindcă eu nu sunt fostul iubit de care mireasa e încă îndrăgostită.

Discuţia telefonică n-a avut niciodată vreo şansă să fie un succes. Ceea ce mă aduce la opţiunea doi: să fi mers la Williams, nu la New York.

Acest vis cu ochii deschişi e foarte seducător, fiindcă începe exact aşa cum sună. Sunt în Williams şi ninge şi Fitz se cuibăreşte cu mine în faţa şemineului şi (surpriză!) îşi dă seama că m-a iubit dintotdeauna! Ce convenabil, nu? Mă pierd în visarea asta până la micul dejun şi pe tot parcursul lui şi abia după vreo oră îmi aduc aminte că fac exerciţiul ăsta de imaginaţie pentru Clover. Ca să văd cum puteam evita dezastrul cu Clover. Şi se dovedeşte că prezenţa mea în Williams nu repară absolut nimic. Din păcate.

Trec la opţiunea trei: rămâneam în Gilbert. Asta e cu dus-întors, fiindcă Clover tot se logodeşte, mama e la New York, Fitz e în Williams şi tata e în Tucson, deci de ce aş fi singură de Crăciun în Gilbert? Logica lipseşte cu desăvârşire, dar faza cu călătoria temporală şi secretarul din creier care ţine o listă cu toate grijile mele e că niciunul nu se bazează pe logică. În acest scenariu, Clover acceptă cererea lui Jay şi apoi vine direct la mine acasă. Mă trezeşte ca să-mi dea vestea şi eu reuşesc să îi explic delicat şi cu blândeţe de ce e o decizie teribil de proastă. Şi fiindcă suntem faţă în faţă, reuşesc să o fac să înţeleagă asta fără s-o jignesc, iar ea plânge, dar îşi dă seama că am dreptate. Prietenia noastră rămâne la fel de solidă şi nu are loc nicio ceartă. Îi spune cu delicateţe lui Jay că trebuie să mai aştepte şi el e de acord.

E un plan bun, fără fisuri, cu o minusculă excepţie: călătoria în timp nu există şi planul n-o să fie pus în aplicare niciodată.

Chiar şi aşa, mă gândesc obsesiv la el toată ziua, până sunt absolut sigură că venirea la New York a fost o imensă greşeală. Ar fi trebuit în schimb să mă

închid la mine în cameră şi să aştept acolo să se logodească Clover ca să pot s-o conving să se răzgândească.

— Paige?

Vocea mamei mă smulge din lumea mea imaginară şi mă aduce înapoi la New York.

— Te simţi bine?

— Hm? Mda. N-am nimic.

Stau pe canapea şi cică mă uit la încă un film de Crăciun.

— Noi ne ducem la plimbare. Vii şi tu?

— Care „noi“?

— Noi toţi, spune arătând spre ea, Tyson şi Harrison.

Harrison, care nu m-a mai privit în ochi de când l-am repezit, aseară. Harrison, care a asistat la implozia creierului meu şi acum refuză să vorbească cu mine. I-au trebuit doar două zile ca să-şi dea seama că sunt o bătaie de cap mult prea mare ca să merite efortul. Care tip vrea să sărute o fată ce e permanent pe punctul de a o lua razna? Eu n-am cunoscut niciunul. Şi cu toate că şi eu eram nervoasă pe el, nu pot să zic că nu mi-a plăcut să-i simt mâna pe genunchi şi toate posibilităţile sugerate de acel gest. Poate că a fost o idee proastă să-l sărut, dar asta nu înseamnă că nu am vrut s-o fac.

Le spun că vreau să stau acasă să fac ceva bun. După plecarea lor, mă hotărăsc să fac o pâine cu drojdie. De fiecare dată când reuşesc să fac o pâine să crească aşa cum trebuie, mă simt ca o magiciană. Şi în momentul ăsta, nu mi-ar strica deloc puţină magie în viaţa mea. Îmi târşâi picioarele prin bucătărie, amestecând cu mixerul apa cu drojdia şi cu un praf de zahăr. Acopăr aluatul cu un prosop şi aştept să se dospească, timp în care mă cufund din nou într-o visare plină de regrete.

— Salut!

Scot un ţipăt scurt când aud vocea lui Harrison, descoperind cu o tresărire că nu sunt singură în bucătărie.

— Ce cauţi aici?

Am rămas acasă tocmai ca să evit conversaţii potenţial inconfortabile.

Ridică din umeri.

— M-am răzgândit în privinţa plimbării. Ce găteşti?

— Coc, îl corectez. Baghetă franţuzească.

— Pe bune?

Îşi desfăşoară fularul de la gât şi ridică prosopul ca să arunce o privire în castron. Braţul lui îl atinge în treacăt pe al meu şi apropierea lui, parfumul lui, îmi activează la maximum toate simţurile. Am senzaţia că am umblat toată ziua ca o somnambulă şi abia acum mă trezesc.

Pasiunea mea crescândă pentru Harrison e fulgerătoare şi electrizantă. Totodată, e o experienţă nouă, fiindcă sentimentele mele pentru Fitz s-au dezvoltat într-un mod diametral opus. Într-o zi, Fitz era puştiul ăla cu un cap mai scund ca mine, cu tunsoare de cercetaş, care-mi şoptea glume la ureche în timp ce profesoara ne citea Shakespeare. O lună mai târziu, i-am ordonat să fie partenerul meu în Brigada de Dans de la ora de sport — o apropiere stângace şi poticnită, care a deschis calea către prietenia care s-a format în cele din urmă în timpul acelor după-amiezi petrecute pe bordură, în aşteptarea cuiva care să ne ducă acasă. Aveau să mai treacă alţi câţiva ani până să ţâşnească 30 de centimetri în sus, să-şi lase părul să crească, să se antreneze cu greutăţi împreună cu echipa de baseball şi să se transforme în Fitz Wilding, Făt-Frumos cu acte în regulă. Când a început clasa a zecea, toţi voiau să fie prieteni cu Fitz, dar eu îl revendicasem deja ca fiind prietenul meu.

Eu l-am vrut prima şi l-am vrut cel mai mult. Când a ales-o pe Ivy, am ştiut că fusese o greşeală să râd la glumele lui şi să-mi construiesc toată viaţa în jurul lui. Dar era prea târziu, eram deja prea implicată sentimental.

Iar acum, tot trupul meu e electrizat datorită unui băiat care nu e Fitz. Nu mă pot decide ce simt în legătură cu asta.

Uşurare.

Entuziasm.

Neaşteptată tristeţe.

— E normal să facă bule aşa?

Harrison strâmbă din nas, arătând spre aluatul dospit aflat în faţa noastră.

— Da. Asta înseamnă că maiaua e vie.

Dau deoparte prosopul şi mai adaug zahăr, apoi făină, sare şi ulei.

— Te rog să mă ierţi pentru aseară, îi spun cu ochii aţintiţi la aluat, de teamă să nu-i văd eventualul dispreţ de pe chip.

— Erai supărată. Şi eu n-ar fi trebuit să spun ce am spus despre prietena ta, zice el.

Abia atunci îndrăznesc să-i arunc o privire şi, după expresie, pare să vorbească serios.

— Unde-ai fost azi? zice şi îmi atinge uşor tâmpla. Parcă eşti aici, dar nu eşti aici.

Gestul îmi face inima să palpite. Nu e romantic, nu în felul acela exagerat care e specialitatea lui Fitz, dar e caraghios şi dulce şi sincer şi deloc ceva la care m-aş fi aşteptat din partea unui şoarece de bibliotecă posac cum e Harrison.

— Nu eşti cum mă aşteptam, spun gânditoare.

— Mda…, zice şi îşi freacă maxilarul cu palma. M-ai cunoscut într-o zi proastă. Mă certasem cu fosta, fiindcă am descoperit că deja şi-a văzut de viaţă cu altul, la mai puţin de două săptămâni după ce ne-am despărţit.

— Oooh!

Se strâmbă, arătându-mi că am dreptate să mă mir.

— Tu ce crezi? Oare de-aia v-aţi despărţit?

Se lasă pe spate, cu palmele sprijinite de blat.

— A fost nevoie de fiecare strop de autocontrol pe care-l am ca să nu alunec pe acea pantă care poate duce la nebunie, spune el. Dacă mă înşela…, oftează el, atunci nici nu vreau să ştiu.

— Ai un autocontrol mai bun decât mine. Derapajele către nebunie sunt specialitatea mea. Trăiesc pentru ele. De aceea am fost absentă toată ziua.

— Ce s-a întâmplat? Puştiul de la cabană ţi-a citit declaraţia de dragoste nu-prea-secretă?

— Nu, slavă cerului! Dar cam toată ziua am încercat să-mi dau seama cum aş fi putut evita cearta cu Clover.

— Toată ziua?!

Încuviinţez din cap, opresc mixerul, pun aluatul într-un castron uns cu grăsime şi-l învârt ca să se aşeze mai bine.

— Nu te supăra, dar ce e atâta de gândit? Ai spus ceva ce a rănit-o. Dacă-ţi ceri scuze, o să te ierte.

— Nu e chiar aşa de simplu.

— Zi-mi de ce.

Oftez, neştiind prea bine cum să exprim în cuvinte modul meu sucit de gândire. Dar o să încerc, fiindcă pare că vrea sincer să ştie şi fiindcă în câteva zile o să plec şi probabil că n-o să-l mai văd niciodată, aşa că ce am de pierdut?

— În primul rând, îmi pare rău pentru felul în care am spus-o, dar nu şi

pentru ce am spus. Deci, în acest moment, problema asta pare să fie ireparabilă, aşa cum sunt majoritatea greşelilor. Dar dacă-mi dau seama cum putea fi evitată situaţia, înseamnă că o s-o pot evita data viitoare.

Se uită la mine de parcă mi-am pierdut minţile. Ceea ce e posibil. Ridic din umeri şi adaug:

— Pentru mine, are sens.

Îşi trece mâna prin păr.

— Ce vrei să spui când zici că majoritatea greşelilor sunt ireparabile?

— Exact ce spun.

— Tu chiar crezi asta?

— Bineînţeles, spun cu vocea mea, dar totodată o aud şi pe a lui SDM.

Dacă nu aş crede că greşelile sunt ireparabile, SDM nu ar exista, iar creierul meu nu ar fi un veritabil catalog al tuturor lucrurilor care pot merge prost.

— În orice secundă a vieţii mele, o singură decizie proastă poate să-mi distrugă complet viaţa. Şi asta e valabil pentru fiecare dintre noi.

— Dar…, se bâlbâie Harrison, stupefiat.

Mi se strânge stomacul de ruşine şi-mi iau foc obrajii. Poate că ar fi trebuit să ţin pentru mine bizara mea filosofie.

— … dar nu aşa funcţionează viaţa, încheie el fraza.

Ridic din umeri, neştiind cu ce argumente să-l contrazic, ori dacă măcar vreau să-l contrazic. Acopăr aluatul cu un prosop şi îl aşez lângă gura de încălzire ca să crească.

— Şi acum? întreabă Harrison.

Nu sunt sigură dacă se referă la conversaţia noastră sau la pâine, dar mă

prefac că e varianta a doua.

— Acum aşteptăm. O oră, o oră jumate, depinde cât de repede creşte aluatul.

Ne mutăm în cealaltă cameră şi ne aşezăm fiecare la un capăt de canapea. El are o carte în poală şi se oferă să-mi împrumute şi mie una, dar creierul meu e stors după o zi de îngrijorări obsesive. Nu ştiu dacă pot să fac faţă la ceva mai dificil decât să mă uit la tone de postări de pe platformele de socializare. Mă uit absentă pe Instagram, trecând iute peste nesfârşitele selfie-uri cu brazi şi cadouri, până ajung la profilul lui Molly, iar poza de acolo îmi face inima să stea în loc.

E cu Fitz, sub vâsc, ea ţinându-l cu braţele de gât, el pupând-o pe obraz. Ea zâmbeşte larg, cu ochi strălucitori, îmbujorată de parcă a alergat la un maraton sau a fost sărutată zdravăn.

Simt o mulţime de emoţii deodată: tristeţe, regret, gelozie, durere sfâşietoare şi furie. Îmi gonesc toate prin vene, amestecându-se şi rezultând o otravă insuportabilă. Sar în picioare.

— Hai să ne cărăm de-aici!

— Şi unde să mergem?

— Oriunde. Nu-mi pasă.

Nu mai am decât câteva zile de stat la New York. Se vede că Fitz se bucură de vacanţă. Ar trebui să fac la fel.

— N-o să fie prea multe locuri deschise de Crăciun.

— Atunci hoinărim pe străzi.

— La –2 ºC?

Arunc telefonul spre celălalt capăt al canapelei. Aterizează cu o bufnitură pe cartea lui Harrison.

— La asta mă refer când vorbesc despre greşeli ireparabile.

Studiază poza încruntat.

— Ăsta e tipul tău?

— Nu mai e.

Ridică privirea către mine.

— Hai!

Ne luăm hainele, lăsăm aluatul să crească pe blat şi pornim prin oraş, fără destinaţie sau planuri. Dar oricât mi-aş dori să fiu în starea de spirit propice pentru aventură, mintea mea tot rătăceşte înapoi la fotografie. O deschid iar pe ecranul telefonului, doar ca să mă torturez singură.

— Nu pare chiar aşa romantic, dacă mă întrebi pe mine, spune Harrison. Tipu' e sub vâsc şi o pupă pe obraz? Zici că-s fraţi.

Detest ardoarea cu care îmi doresc ca vorbele lui să fie adevărate.

— A spus că ea e aleasa.

— Atunci s-ar fi întâmplat acelaşi lucru chiar dacă te-ai fi dus la cabană, doar că ar fi fost de o mie de ori mai nasol să asişti concret la toată scena.

— Sau poate i-aş fi dat scrisoarea şi am fi fost noi doi sub vâsc. Acum n-o să ştiu niciodată şi asta urăsc cel mai tare. Toate ocaziile ratate, toate vieţile pe care n-o să le trăiesc niciodată.

— De asta ţi-e ţie frică?

— Răspunsul simplu ar fi da. Aş vrea să am o sută de vieţi. Una în care vin aici şi văd New Yorkul şi te…

Mă întrerup, dar apoi hotărăsc că… ce-am avut şi ce-am pierdut?

— O viaţă în care te cunosc pe tine, una în care sunt iubita lui Fitz, una în care îmi câştig existenţa cutreierând lumea. Le vreau pe toate.

— Eşti Kierkegaard.

Aprob din cap.

— Ai vreodată senzaţia că rătăceşti prin beznă, fără să ai habar ce faci şi încotro te îndrepţi?

— Cam în fiecare zi.

— Şi cum faci faţă?

— Citesc.

— Trebuie să fie o carte senzaţională, mormăi eu, gândindu-mă că niciuna din cărţile de pe lista de lecturi obligatorii nu m-a pregătit să-mi fie inima călcată în picioare în mod repetat de cel mai bun prieten al meu.

Mă priveşte pieziş, cu buzele strânse. După o clipă, spune:

— Hai, mergem la Columbia.

Grăbeşte pasul şi măresc şi eu viteza ca să mă ţin după el.

— Ce e la Columbia?

— Sensul vieţii.

DESTINUL DOI

25 decembrie, ora 09:47, Williams, Arizona

Un ciocănit în uşă mă smulge din somnul profund, fără vise. Prin perdelele albe, dantelate, de la fereastră se revarsă lumina soarelui ca un şuvoi de apă. Strâng păturile pe lângă mine şi încerc să nu mă gândesc cine din familia lui Fitz a văzut/auzit/aflat de atacul meu de panică.

— Nu mă simt bine, strig.

— Ştiu. Dar intru oricum.

Fitz deschide uşa şi mă vede cuibărită în patul lui. Privirile ni se întâlnesc şi, preţ de o respiraţie nesfârşită, niciunul dintre noi nu spune nimic. Pune pe noptieră o farfurie cu rulouri cu scorţişoară.

— Sunt de cumpărat. Tu le-ai face mai bune.

— N-am făcut niciodată rulouri cu scorţişoară.

— Crede-mă pe cuvânt! Ai intuiţie!

— Patiseria nu se bazează pe intuiţie, ci pe ştiinţă.

— Dacă spui tu… Pot să…? arată spre pat.

Mă trag spre margine ca să aibă loc şi el. Îşi trage păturile peste şale şi se încovoaie de spate ca să ajungă cu capul pe pernă, lângă al meu. Fitz e lângă mine în pat, iar eu uit să respir. Îmi sincronizez respiraţia cu a lui, dar el respiră mai profund şi mai lent decât sunt eu obişnuită, aşa că trebuie să

renunţ înainte să mă sufoc.

Îşi pune un braţ sub cap.

— Îţi aduci aminte de meciul cu Highland de-acum doi ani? Eram cu două puncte în urmă, mai erau câteva minute din ultima repriză şi era ultima noastră şansă de a marca, ţii minte?

Îmi amintesc, dar nu spun nimic fiindcă aş putea să ascult tot restul vieţii tonul grav al vocii lui. Mă uit în sus la chipul lui, conştientă că şi dacă printr-un miracol aş trăi 100 de ani, mi l-aş aminti mereu exact aşa: gene lungi, bărbie nerasă, păr ciufulit.

— Pitcher-ul a executat o aruncare perfectă. A aruncat tare, cu viteză, drept pe mijloc. O aruncare de vis. Şi am ratat-o îndreptându-mă de spate şi privind mingea cum trece. Nici măcar n-am rotit bâta.

Râde încet, cu ochii fixaţi pe bârnele de lemn de deasupra noastră.

— Ce te-a făcut să te gândeşti la asta?

— Cred că vreo două lucruri. Mi-am jurat că n-o să mai las niciodată să treacă mingea pe lângă mine, orice-ar fi. Dacă o să am ocazia, o să rotesc bâta. De fiecare dată. Îl scoate din minţi chestia asta pe antrenor. Îmi spune mereu că trebuie să fiu mai răbdător.

— Aha.

— Mda. Şi mi-a fost ruşine. După meci, în vestiar, nici n-am putut să-i privesc în ochi pe băieţi. Eram hotărât să o tai de acolo cât mai repede şi să mă ascund la mine în cameră tot restul weekend-ului.

— Cunosc sentimentul.

— Îhâm, numai că tu mă aşteptai la ieşirea din vestiar cu bicicletele. Am mers la lacurile Val Vista, am sărit gardul şi am înotat în piscina clubului până ne-a gonit paznicul.

Amintirea mă face să zâmbesc cu gura până la urechi. Era după Ivy, dar

înainte de Ruby, cu doar vreo două săptămâni înainte de momentul cu balul. S-a bălăcit, m-a luat în braţe şi a sărit cu mine în piscină, luându-mă de talie fără să ezite o clipă. Am crezut că mor când i-am simţit atingerea. A fost o seară de primăvară perfectă, iar eu eram încă îmbătată de exaltarea ameţitoare a primei iubiri. Încă nu începusem să-i port pică fiindcă iubea pe toată lumea, numai pe mine nu.

— A fost o seară frumoasă.

— Cea mai frumoasă, încuviinţează. M-ai salvat de o noapte petrecută singur în camera mea. Acum am venit să fac acelaşi lucru pentru tine.

— Nu pot.

Sub nicio formă. Nu pot să dau ochii cu familia lui. E deja prea târziu ca să mai cred că nu ştiu toţi că ceva nu e în regulă cu mine. Când mă gândesc la Fitz explicându-le atacul meu de panică, îmi vine să intru în pământ de ruşine şi oroare.

— Ba poţi!

Îmi ridică bărbia cu un deget, obligându-mă să ridic ochii. Privirea mi se opreşte pe gura lui înainte să-i găsesc ochii. Sunt de nepătruns.

Mă cufund mai adânc în pături. Fitz le înşfacă cu o mână şi le smulge de pe pat.

— Stai în pat, dacă vrei, dar îţi revoc dreptul la pături.

— Nu-i corect!

— Casa mea, regulile mele.

— Bine. Oricum nu am nevoie de pături, mormăi întinzându-mă după farfuria cu rulouri cu scorţişoară.

— Dacă mă gândesc mai bine…

Înşfacă farfuria exact când să ajung la ea şi o ridică deasupra capului.

— Şi dreptul la rulouri cu scorţişoară ţi-a fost revocat.

Dau din picioare, nervoasă.

— Sunt lihnită de foame.

— Bun. Hai, sus!

Ne uităm urât unul la altul 10 secunde bune, după care cedez. Mârâi protestând şi mă dau jos din pat.

— Bine, ai câştigat.

— Am un Crăciun cu adevărat fericit!

Aruncă păturile pe coridor zâmbind larg şi urcă scările câte trei deodată.

Eu şi mama sărbătorim Crăciunul aşa: ne trezim şi deschidem imediat cadourile. Fiindcă suntem doar noi două şi nu avem bani, asta durează aproximativ patru minute. Restul zilei îl petrecem lenevind prin casă, cu filme de Crăciun rulând în fundal, bucurându-ne de cadourile primite.

Familia lui Fitz nu e ca familia mea. Mai întâi ia un mic dejun copios, ce include ouă, şuncă, cartofi şi rulouri cu scorţişoară. După micul dejun are loc lectura anuală a povestirii de Crăciun din Biblie. Au făcut toate astea cât eu m-am ascuns şi am dormit, iar când eu şi Fitz ne facem, în sfârşit, apariţia, Gray e lungit pe burtă, cu bărbia pe mânuţe, salivând la imensul morman de cadouri.

— Salut, amice!

Fitz îl culege de pe jos şi-l aruncă în sus.

— Eşti nerăbdător?

— A venit Moş Crăciun! chiuie Gray.

— Unde sunt cadourile de la Moş Crăciun? întreb, uitându-mă prin cameră după o jucărie pregătită pentru Gray.

— Uite-aici! Pe ăsta o să-l deschid primul! Pot, mami? Te rog, pot să-l deschid acum? Prietena lui Fitz nu mai vomită.

— Bine, bine, bine. Ai fost răbdător. Poţi începe să deschizi cadourile.

— Ăla e de la Moşul? îi şoptesc lui Fitz. De ce e împachetat?

— Cum adică? Moşul împachetează întotdeauna frumos cadourile.

— Nu şi la mine acasă.

— Fără supărare, dar Moşul tău cam doarme-n bocanci.

Ne holbăm stupefiaţi unul la altul până ce Gray scoate un ţipăt încântat la vederea camionului de gunoi, care are şi tomberoane şi mecanism de ridicare a lor. Toată familia se minunează şi se bucură şi comentează, iar eu presupun că fac asta din cauză că Gray are trei ani şi-i cântă în strună, dar nu e aşa. Aşa sărbătoresc ei Crăciunul. Deschid pe rând cadourile, şi fiecare membru al familiei e de faţă. Din cauza asta, tot procesul durează o veşnicie.

— Mulţumesc, Fitz; mulţumesc, Paige! spune Jane trăgând pe mâini o pereche de mănuşi alb cu negru, fără degete. O să fie perfecte pentru scris!

După ce mai mulţi membri ai familiei îmi mulţumesc pentru cadouri, pe care nu eu le-am cumpărat, e limpede că Fitz a pus şi numele meu pe toate cadourile de la el. Şi dacă nu aş fi aşa de preocupată de mormanul tot mai mic de cadouri de sub pom, m-ar emoţiona că a fost atât de atent. Însă aşa, simt că înnebunesc. Mă tot uit sub brad din cinci în cinci secunde, dar nimic. Noelle îmi prinde privirea şi clatină din cap, confirmând că nici ea nu a găsit scrisoarea. Refuz să accept că a dispărut. Trebuie să fie aici. Numai că mormanul de sub brad se tot micşorează şi scrisoarea nu apare.

În cele din urmă, momentul cadourilor ia sfârşit. Whit îl ajută pe Gray să-şi asambleze noua pistă de curse primită de la Moşul, iar Meg încearcă să liniştească un bebeluş extrem de agitat. Darcy şi domnul Wilding sunt prinşi

într-o dezbatere aprinsă despre sistemul de sănătate şi doamna Wilding adună hârtia rămasă de la cadouri, în timp ce Jane e lungită pe canapea, citind o carte nouă.

— Eşti gata să-ţi deschizi cadoul? spune Fitz, atrăgându-mi atenţia din nou asupra lui.

Mă întorc cu faţa la el. Suntem amândoi aşezaţi pe podea cu picioarele încrucişate şi genunchii ni se ating. Reacţia mea automată e să mă trag înapoi, dar nu o fac. Îmi las genunchii să se lipească de ai lui şi toate simţurile mele se concentrează asupra acelui contact.

— Tu, primul, spun împingându-i darul meu în mâini.

Deschide cutiuţa.

— O minge de baseball?

— E rândul meu să povestesc. Mai ţii minte finala campionatului districtual de anul trecut?

— Da.

— Ai lovit mingea la ultima încercare acordată şi ai câştigat meciul.

Se uită iar la mingea din mâinile lui şi pe chip începe să-i înflorească un zâmbet.

— Asta e mingea aceea?

— Asta e mingea aceea.

— Dar cum ai pus mâna pe ea? Mie mi-au spus că nu pot s-o iau!

— Ştiu, spun, zâmbind fără să vreau, la fel de larg ca şi el.

— Vreau să ştiu ce ai făcut ca s-o obţii.

— Nu mă întreba, spun râzând.

După meci, l-am auzit întrebând dacă putea să păstreze mingea. Poziţia oficială a celor de la district e că nu dau mingi jucătorilor din motive bugetare. Aşa că am aşteptat până ce antrenorul n-a fost atent şi am luat-o. Practic, nu e furt, fiindcă am lăsat în locul ei o bancnotă de cinci dolari.

— E cadoul perfect! Mulţumesc. Acum e rândul tău.

Îmi întinde ultimul cadou de sub brad.

Rup panglica aurie şi desfac cu grijă hârtia verde. Înăuntru e o cutiuţă neagră, din cele folosite ca să adăpostească o brăţară cu diamante în comediile romantice ale lui Fitz.

Mi se taie respiraţia.

N-ar face aşa ceva… Sau ar face?

La o lună după ce a creat o furtună de zăpadă pentru Ivy, m-a târât după el la mall ca să-l ajut să-i cumpere un cadou de ziua ei.

— De unde să ştiu eu ce vrea? am întrebat, pe de-o parte enervată, pe de altă parte dorindu-mi ca acest drum la cumpărături să dureze o veşnicie.

— Eşti fată. La fel şi ea.

— Femeile nu sunt un monolit, Fitz.

Am auzit-o pe mama lui Clover spunând asta.

Până la urmă a cumpărat un colier cu ştrasuri de la Claire’s, Ivy l-a purtat în fiecare zi la şcoală în următoarele două luni şi eu am detestat cât de tare mi-am dorit să-mi fi dat mie bijuteria aia vulgară.

De atunci, gusturile lui Fitz s-au îmbunătăţit considerabil, dar nu a depăşit dorinţa de a cumpăra cadouri strălucitoare şi ostentative, care anunţă în gura mare pe toată lumea: „E iubita mea!“

De aceea, mi-e frică de ce e în cutie. Ar refolosi, oare, un dar de Crăciun destinat fostei iubite? Ridic capacul cu degete tremurătoare şi de îndată ce

văd că nu e o bijuterie simt cum mi se relaxează muşchii. Aşezată pe un pat de satin care cu siguranţă a adăpostit la un moment dat o brăţară frumoasă, se află o bucăţică de hârtie.

LaDrumcuCollins.com

— Mi-ai cumpărat un site?

— Şi drepturile asupra tuturor paginilor pentru el, pe reţelele de socializare relevante. Acum eşti pregătită să te duci să cucereşti lumea.

Mă holbez la el, amuţită.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta pentru mine.

— Motivaţia mea e de fapt egoistă. Vreau să pot fi la curent cu ce faci când eşti plecată.

Aşez cu veneraţie hârtiuţa la loc în cutie, clătinând din cap.

— Şi uite cum s-a dus pe apa sâmbetei teoria mea că ai reutilizat cadoul lui Molly.

Îngheaţă instantaneu şi-mi dau seama că a fost o greşeală să spun asta.

O greşeală imensă, de-a dreptul idioată. Cea mai mare greşeală.

— Tu chiar crezi că aş face aşa ceva?

— Nu! Mă rog, când am văzut cutia de bijuterii, m-am întrebat o secundă, dar…

— Iar începem.

Se ridică şi-şi freacă frustrat faţa cu palmele.

— Stai! Ce se întâmplă?

— Nu aici. Jos.

Coboară tropăind scările întunecate. Îl urmez, fiindcă ce altceva aş putea să fac? Încăperea parcă e în flăcări de la lumina portocalie a focului. Mă îndrept spre foc, atrasă de căldura pe care o împrăştie prin tot subsolul rece. Fitz vine după mine fără să-şi mai bată capul să aprindă lumina.

Se întoarce spre mine şi-şi încrucişează braţele la piept, inspirând adânc.

— M-am purtat vreodată cu tine ca şi cum nu ai conta?

Mi se taie respiraţia. Întrebarea lui rămâne suspendată în aer, tulburată doar de sfârâitul lemnelor din foc.

— Nu.

Sigur că n-a făcut aşa ceva. Altfel nu aş fi îndrăgostită de el.

— Dar ai avut aşa de multe alte fete…

— Iubite.

Accentul greu pe care îl pune pe cuvânt îmi provoacă spasme în stomac.

— Corect.

— Iar tu eşti prietena mea.

— Ştiu asta, spun încrucişându-mi braţele, într-un gest defensiv.

— Şi cu toate astea…, zice, dar se opreşte. Am senzaţia că mă pedepseşti fiindcă ies cu alte fete.

— Dar nu fac asta!

— Eşti sigură? Fiindcă la cum te-ai purtat weekendul ăsta ai zice că nu te-am băgat în seamă de fiecare dată când am avut o iubită. Am uitat vreodată de ziua ta? Sau de Crăciun? Ţi-am ignorat vreodată apelul când voiai să vorbeşti despre problemele cu familia?

Vine spre mine până ajungem la câţiva centimetri unul de altul. Inima îmi

galopează când ridic privirea şi-i văd furtuna din ochi.

— Răspunde-mi la întrebare!

— Nu.

— Dacă n-aş şti adevărul, aş crede că eşti…

Se opreşte, scrutându-mă în întuneric.

— Cum?

— Geloasă.

Geloasă.

Cuvântul îi iese din gură ca un bubuit de trăsnet.

Să-mi recunosc gelozia şi, implicit, sentimentele pentru Fitz pare un act de o îndrăzneală infinit mai mare decât un sărut. Săruturile sunt înspăimântător de uşor de explicat.

M-a luat valul.

Mă simţeam singură.

Ai traversat cu cavalerism un pustiu îngheţat pe un ATV şi m-ai purtat în braţe într-un tren, ca un erou dintr-o comedie romantică.

— De ce aş fi geloasă?

Continuă să mă fixeze.

— Nu ştiu, Collins. Tu să-mi spui.

— Nu sunt geloasă.

Dă încet din cap. Apoi face un pas înapoi şi-şi freacă ceafa. Mâinile îmi tremură la fel de tare ca şi inima, făcându-mă să mă simt răvăşită şi lipsită de

orice control. Sunt copleşită de dorinţa de a porni în căutarea părţilor din mine pe care le-am pierdut în timpul acestei conversaţii, dar nu ştiu unde să caut, şi nici ce să caut.

— De ce ţi-e aşa de frică? întreabă ferm.

— Să nu ratez ceva. Să nu stric totul. Să nu fac o alegere greşită. Care răspuns îţi place mai mult?

— Crezi că eşti singurul om de pe planetă care ştie cum e să-ţi doreşti cu ardoare ceva? Să ai visuri imposibile? Crezi că nu înnebunesc de groază când mă gândesc la posibilitatea ca viitorul meu să nu includă o carieră în baseball? Crezi că nu ştiu cât de mici sunt şansele să am parte de asta? Suntem tot timpul speriaţi de moarte din cauza viitorului. Toţi! Şi eu şi Clover şi Jay şi Molly şi surorile mele şi toată lumea. Dar diferenţa dintre noi şi tine e că noi nu mergem prin viaţă făcându-i pe cei din jur să se simtă mărunţi. Ca şi cum relaţia cu tine presupune un cost aşa de mare, că suntem mereu îndureraţi de sacrificiul pe care-l facem.

— Dar nu fac asta.

— Nu? Şi atunci cum rămâne cu „Mai bine mă duceam la New York, Fitz“ şi „Nu vreau să fiu aici, Fitz“ şi eternul tău refren favorit „Mai bine mor decât să stau o secundă mai mult decât e necesar în Gilbert, oraşul în care trăieşti tu, Fitz“. Cum ar trebui să iau asta?

— Nu asta voiam să spun. Nu încerc să scap de tine.

— Nu?

— Nu!

— Atunci de ce nu vrei să-mi spui adevărul?

— Despre ce?

— Ce e în scrisoare, Paige?

Sunt prea şocată ca să răspund. Conversaţia asta mi-a scăpat de sub control.

M-a acuzat că sunt geloasă, apoi că nu ţin suficient de mult la el, şi… acum? Acum îmi cere răspunsuri despre scrisoarea pe care susţine că a pierdut-o?

— Ce legătură e între una şi cealaltă?

Face un pas spre mine, şi suntem foarte aproape unul de celălalt. Ochii lui sunt numai fum şi cenuşă şi îi sfredelesc pe ai mei până simt că nu mai pot să respir.

— Pâine!

Fitz ridică din sprânceană.

— Trebuie să fac pâine!

Mă fofilez de lângă el şi o rup la fugă în sus pe scări. Am nevoie să simt între degete aluatul frământat metodic, relaxant. Am nevoie de ingrediente măsurate şi reţete precise şi un început, un mijloc şi un sfârşit. Urc scările în fugă şi le cer tuturor să fie atenţi la mine.

— Cine are chef de pâine coaptă în casă?

Pentru un moment, se lasă o tăcere nedumerită, apoi bebeluşul începe să urle.

— Eşti musafir, dă să zică doamna Wilding. Nu e nevoie să…

— Dar vreau să fac asta. Vă rog! E lucrul la care mă pricep cel mai bine şi singura cale prin care vă pot mulţumi că m-aţi invitat.

— E superputerea ei, spune Fitz din spatele meu.

Sprijinit de perete, singur sub vâsc.

— Vă recomand să acceptaţi.

Acceptă, şi eu dau iama prin dulapurile din bucătărie. E foarte bine aprovizionată, mai puţin la capitolul drojdie. Deloc surprinzător, având în vedere tristele rulouri cu scorţişoară şi chiflele şi mai triste cumpărate congelate, servite în prima seară aici.

— Mai e vreun magazin deschis în oraş?

Fitz stă pe blatul din bucătărie şi mănâncă brânză, sărăţele şi migdale uitându-se cum adun ingredientele pe blat.

— Mă îndoiesc.

— Dar e posibil?

— E posibil.

Aruncă o migdală în sus şi o prinde în gură.

E uimitor, aproape incredibil cum reuşeşte să revină la programul normal. De parcă scena bizară din subsol nici nu s-ar fi întâmplat. Dar poate exact asta e ideea. El m-a acuzat că sunt prietena meschină şi geloasă care chiar sunt, eu l-am asigurat că nu sunt aşa şi asta a fost tot ce i-a trebuit ca să mă pună la loc în cutiuţa desemnată mie. Cea pe care scrie CEA MAI BUNĂ PRIETENĂ, nu IUBITA.

— E suficient pentru mine.

Fără drojdie, toată treaba asta e o cauză pierdută şi nu sunt pregătită să renunţ, în ciuda păturii groase de nori care se adună pe cer, ori a termometrului de exterior care arată –13 ºC. Coptul îmi dă o stare meditativă, calmă, şi am nevoie de asta ca să uit de privirea sfredelitoare a lui Fitz, ori de tonul dur al vocii lui când a spus că eram „prietena“ lui. Cu accent pe non-iubită. Îmi trag pe mine paltonul şi mănuşile.

— Unde vă duceţi? întreabă Whit plimbând bebeluşul prin cameră, încruntat de îngrijorare.

Meg se agită pe tăcute pe lângă ei.

— Într-o expediţie de căutare de drojdie.

— Îi luaţi şi lui bebe un medicament pentru febră?

Meg îşi pune palmele pe obrajii copilului şi expresia de pe chipul ei devine

sumbră.

— E mai rău.

Fitz şi cu mine ieşim din casă, iar ei se îndepărtează cu micuţa, schimbând şoapte frenetic.

Gerul crunt îmi taie respiraţia şi-mi arde faţa. Azi e ceva diferit în aer. Parcă întreaga lume îşi ţine respiraţia aşteptând ceva, iar eu şi Fitz suntem singurele fiinţe care au îndrăznit să tulbure universul.

Fitz mă duce mai întâi la Dollar General. Închis. Family Dollar. Încuiat şi beznă şi nicio cale de a intra. Numai pe lângă gară mai mişcă ceva.

— Poate e deschis magazinul de cadouri, spun.

— Nu are drojdie acolo.

— Dar poate au Tylenol pentru copii.

Nici gând. Alt eşec. Întorşi în maşină, Fitz îmi spune că mai are o ultimă idee şi o ia prin oraş, uitându-se pe străzi şi alei în căutarea unui semn de viaţă.

— Nu vreau să bat pe la uşile străinilor în seara de Crăciun, dar dacă văd pe cineva pe-afară… bingo!

Trage pe dreapta, unde un bătrân scutură o cutie cu sare pe aleea din faţa casei. Fitz deschide geamul din dreapta şi se apleacă peste consolă, cu faţa periculos de aproape de a mea.

— Crăciun fericit! Pot să vă rog ceva?

Omul se apropie alene de maşină.

— Cu ce pot să vă ajut?

— Avem nevoie de Tylenol pentru copii şi toate magazinele din oraş sunt închise.

— Aveţi un copilaş în maşină? întreabă încercând să vadă prin geamul din spate.

— Nu, domnule. Ne-au rugat părinţii lui să căutăm. Aveţi cumva prin casă să ne împrumutaţi şi nouă? Vă cumpăr o sticlă mâine, când se deschid magazinele, şi v-o aduc.

— A trecut multă vreme de când nu am mai avut un bebeluş în casă, dar o să mă uit.

— Şi drojdie! strigă Fitz după omul care a luat-o deja spre casă. Dacă am putea împrumuta nişte drojdie, v-am fi datori vânduţi.

Se întoarce după câteva minute cu un borcan cu drojdie, aceeaşi marcă pe care o folosesc acasă, dar fără medicament.

— Îmi pare rău că n-am.

Îmi întinde borcanul.

— Vă aduc o pâine drept mulţumire, răspund.

— Nu, zice şi inspiră profund. Vine zăpada şi la televizor se spune că o să fie o furtună urâtă.

Mă îndrept de spate şi strâng borcanul în mână.

— Când?

Se uită cu ochi mijiţi către cer, iar privirea lui e plină de înţelepciunea acumulată după o viaţă petrecută în munţi. Sau poate încearcă să-şi amintească ce au spus cei de la Meteo. Probabil, ultima variantă e cea reală.

— În vreo două ore, spune cu voce răguşită şi groasă şi plină de premoniţii despre lucruri rele pe cale să se întâmple.

Sau poate doar trebuie să-şi dreagă vocea.

În cabina camionetei se aşterne tăcerea. Jane e la depoul din gară, fiindcă se

pare că trenul nu se opreşte pentru furtuni de zăpadă iminente. L-am întrebat pe Fitz de ce ar vrea cineva să viziteze Polul Nord de Crăciun, când cadourile au fost deja împărţite şi Moş Crăciun e cu siguranţă prea obosit ca să stea drepţi în mijlocul unui orăşel şi să facă cu mâna unui tren plin cu copii, dar el a spus că aşa e tradiţia. Trenul continuă să meargă până pe la jumatea lui ianuarie, ceea ce, după părerea mea, cam testează limitele credibilităţii. Gray a căzut la datorie pe canapea, lângă doamna Wilding şi piepturile lor se ridică şi coboară în ritm egal.

Încep cu o simplă pâine artizanală. E cum nu se poate mai uşor de preparat, dar face întotdeauna impresie. Nu că trebuie să-mi bat capul să impresionez familia lui Fitz. A fost dureros de clar în privinţa asta. Aştept să fermenteze maiaua, când Meg îşi face în sfârşit apariţia.

— Ai găsit medicamentul?

Clatin din cap.

— Îmi pare rău. Am căutat peste tot. Cum se simte?

— Rău, şi febra continuă să-i crească.

— Cât are?

Cum mama lucrează la Urgenţe, aud o mulţime de poveşti despre părinţi panicaţi care îşi aduc bebeluşii de cum sare termometrul de 37, susţinând că au febră. Nu pot să nu sper că Meg şi Whit sunt genul ăla de părinţi şi că bebeluşul nici măcar nu are nevoie de medicament.

— 39 cu 5, spune şi se uită pe geamul din spatele meu. Ninge.

— Da?

Mă răsucesc iute, cât pe ce să scap castronul cu aluat. Fulgi mari, pufoşi, trec prin faţa ferestrei, aşternându-se deja pe verandă şi pe maşină şi pe copaci.

— Nu vreau să rămân blocată aici cu un copil bolnav.

— Blocată?

— *Înzăpezită. Whit o să se crizeze. Probabil că deja face bagajele.*

— Fitz n-a pomenit nimic de înzăpeziri.

— Întotdeauna e posibil. Mai ales cu drumurile astea de munte. Poate dura zile în şir să fie deszăpezite. Trebuie să mă duc să vorbesc cu Whit şi să văd ce face copilul. Succes cu pâinea!

Următoarea oră e un iureş de încântare şi haos, în timp ce zăpada se aşterne constant pe pământ. Mă uit pe geam la fiecare 30 de secunde, simţind cum nerăbdarea mi se acumulează treptat în suflet. Jane sună ca să anunţe că Moş Crăciun s-a îmbolnăvit şi au nevoie de un înlocuitor. Domnul Wilding se ridică rapid, dar fără chef, din scaunul lui. Am senzaţia că nu e prima dată când se întâmplă asta. El şi Noelle pleacă primii, fiindcă se pare că el e un şofer catastrofal, iar ea nu are încredere în el, chiar şi pe zăpadă de doar câţiva centimetri. Apoi, Meg şi Whit iau copiii, umplu în grabă minivanul cu bagaje şi cadouri de Crăciun, strigând în goana lor scuze către familie pentru plecarea lor precipitată.

Când Fitz, Darcy şi cu mine rămânem singuri în casă, pâinea artizanală creşte pe blatul din bucătărie, turta dulce e în cuptor şi eu întind aluatul pentru cornuri cu unt. Darcy şi Fitz lucrează în tăcere la un puzzle întins pe masa din bucătărie. Privesc lung tăvile cu aluat pufos, cu inimă şi mâini sigure şi mintea limpede pentru prima dată pe ziua de azi.

Las cornurile să crească şi mă apuc să amestec aluatul pentru un cozonac împletit, cu scorţişoară. Am afişat reţeta pe telefon şi am urmat-o întocmai, dar aluatul e prea lipicios. Mi se lipeşte de degete aşa de tare, că va fi imposibil să-l lucrez. Mai măsor o lingură de făină şi o adaug în mixer. Şi mai adaug încă una.

— Ce faci? întreabă Fitz.

Îi explic cum altitudinea şi clima afectează aluatul. Cu cât eşti mai sus, cu atât ai nevoie de mai multă făină.

— Hm…, se strâmbă Fitz, încercând să îndese o piesă de puzzle unde nu e locul ei.

— Ce?

— Nu respecţi reţeta?

— Nu la gram.

— Şi atunci de unde ştii câtă făină să adaugi?

— După cum simţi aluatul la mână.

— De unde ştii cum trebuie să fie aluatul?

Ridic din umeri.

— Din experienţă.

— Ai mai făcut reţeta asta?

Îşi duce o mână la ceafă şi privirea mi-e atrasă de curba bicepsului lui. Paige, nu! Paige, foarte rău! Nu mai observ astfel de lucruri, fiindcă eu sunt prietena.

— *Nu.*

— Atunci de unde ştii?

— Nu ştiu. Simt. Simt şi gata.

— Pare să fie mai puţin ştiinţă şi mai mult intuiţie, după părerea mea.

Se lasă pe spate, zâmbind triumfător.

— Ha! Ha! Bine. Ai câştigat. Am intuiţie de patiser.

— Ai mai mult decât atât, spune cu voce scăzută, uitându-se iar la puzzle. Trebuie să înveţi să ai încredere în instinctele tale.

Darcy, care a ascultat cu interes toată conversaţia noastră, se ridică de la masă şi arată spre fereastră.

— Sunt cel puţin 15 centimetri de zăpadă deja. Ar trebui să punem lanţuri la roţi, în caz că va trebui să mergem prin nămeţi ca să ieşim de-aici.

Ea şi Fitz se înfofolesc bine şi ies afară ca să pună lanţuri la camioneta lui şi la maşina ei închiriată. Din căldura intimă, aromată a bucătăriei stau cu un ochi la fereastră şi unul la cuptor. Nu trece mult şi Darcy se întoarce în casă, tropăind cu bocancii ca să se scuture de zăpadă.

— Ţi-am găsit scrisoarea.

Îmi sare inima.

— Unde?

— În buzunarul portierei de la maşina lui Fitz.

— A zis că a pierdut-o.

— Poate a uitat, spune ridicând din umeri.

— Şi acum unde e? Era deschisă?

Deja mă îndrept spre uşă.

Se aşază în faţa focului şi întinde mâinile să şi le încălzească.

— Nu cred.

Alerg afară, fără haină, mănuşi sau căciulă, cu mâinile încă pline de făină. Mă orbeşte zăpada şi vântul aproape că mă pune la pământ.

— Dă-mi scrisoarea! strig eu.

Fitz înclină capul spre mine, ca să audă ce spun.

— Dă-mi scrisoarea! strig şi mai tare.

Termină de pus lanţul şi mă apucă de mână, încercând să mă tragă în casă. Îmi înfig călcâiele în zăpadă, refuzând să mă mişc. Nu am de gând să port

această conversaţie de faţă cu Darcy. Întind mâna, cu palma în sus. Fitz scoate scrisoarea din buzunar şi o răsuceşte între degete, privind-o gânditor.

— De ce-ţi trebuie?

— Nu pot să-ţi spun.

— Ce scrie în ea?

— Nu pot să-ţi spun.

— Paige…

Privirea îi devine blândă, şi Fitz vine spre mine.

— Nu!

Mă trag înapoi, refuzând să mă las înduplecată de expresia lui de căţeluş.

— Ştiai că era aici, nu-i aşa? N-ai pierdut-o.

— Stai să-ţi explic.

— Dă-mi-o!

Pe chip i se aşterne o expresie năzdrăvană. Ridică scrisoarea deasupra capului. Sar ca s-o iau, dar degetele mele apucă frenetic aerul, fiindcă mai sunt câţiva centimetri buni până la scrisoare. Cu celălalt braţ, Fitz mă cuprinde de talie, prinzându-mi trupul ca într-o capcană, lângă al lui, continuând să ţină plicul în aer cu cealaltă mână.

Mi se opreşte respiraţia când îmi dau seama că tot corpul meu e lipit de al lui.

— Paige, spune iar, rostindu-mi numele într-o şoaptă uşoară ca aerul.

Înclină capul spre mine şi se opreşte. Aşteaptă.

— Ce faci? şoptesc.

— Îmi iau avânt şi rotesc bâta.

Se apropie de mine şi…

— Fitz?

Molly se dă jos din maşina ei, privindu-ne precaut.

DESTINUL UNU

25 decembrie, ora 19:45, John Jay Hall,

Universitatea Columbia

Mi se taie respiraţia când văd John Jay Hall. Căminul lui Harrison e la vreo trei kilometri de apartamentul lui, cuibărit în centrul campusului Universităţii Columbia. E o clădire imensă din cărămidă roşie, cu elegante arcade albe şi uşi negre, masive, grele de propria importanţă. Impozanta clădire cu locuinţe se află lângă Biblioteca Butler, pe care Harrison mi-o arată în drum spre cămin.

— Vezi?

Arată către numele inscripţionate deasupra coloanelor clasice de pe faţada bibliotecii. Platon, Aristotel, Cicero.

O privelişte care poate stimula un filosof începător.

— Tu ai ales John Jay Hall sau John Jay Hall te-a ales pe tine? îl tachinez.

— Ce pot să zic? Cândva, am fost un boboc foarte sensibil, cu ochi visători.

— Tu? Ochi visători? pufnesc ironic.

— Multe se pot schimba în patru luni, spune el, iar eu nu sunt sigură că glumeşte.

În orice caz, nu pot să nu admir amploarea în sine a ansamblului, deşi în adâncul sufletului simt un junghi dureros la gândul că eu nu mi-aş permite

niciodată o astfel de experienţă.

— Şi aici zici tu că o să găsesc sensul vieţii?

— Nu azi. Hai pe-aici!

Deschide uşa căminului şi păşim într-un vast foaier. Abia am timp să remarc fotoliile imense şi pianul cu coadă, că Harrison mă şi conduce afară din încăpere. Dau să o iau spre lift, dar mă trage uşurel în direcţia opusă.

— Liftul e o mizerie, se blochează tot timpul.

Deschide uşa către casa scărilor.

— Naveen îl ia de câte ori se duce la un examen, în speranţa că va rămâne blocat în lift şi va rata examenul. Rata lui de succes e cam de 50 la sută.

Mă opresc înainte să pornesc pe scări.

— Mergem la tine în cameră?

Nu ştiu de ce abia acum îmi pică fisa că mă duc într-o cameră de cămin cu un student pe care abia l-am cunoscut. Îmi transpiră palmele.

— Păi, da, zice cu jumătate de gură, studiindu-mi chipul. Vreau să iau câteva chestii, dar poţi să mă aştepţi aici, dacă vrei.

Îmi muşc buza, stânjenită. Nimic nu mă etichetează mai clar drept fata înapoiată de la ţară decât frica de a mă apropia de camera lui.

— Nu, e-n regulă. Vin cu tine.

Ajungem la etajul cinci şi trecem pe lângă uşi de lemn decorate cu nume, colante şi table albe mâzgălite cu înjurături şi desene porcoase. Ne oprim în faţa unei uşi pe care nu e nimic.

— Ar fi bine să aştepţi afară, spune Harrison.

— De ce? Colegul tău de cameră e aici?

— Nu am coleg de cameră. Majoritatea camerelor din clădire sunt de o singură persoană.

— Aha.

Mă înroşesc.

— Mda, spune privindu-şi ghetele. Nu vreau să crezi că te-am adus aici ca să… ştii tu…

E rândul lui să se înroşească, ceea ce e aşa de adorabil, că mi se usucă gura.

— Ca să mă seduci? îl tachinez cu voce răguşită, ceea ce-i provoacă un zâmbet strâmb.

Zâmbetele lui sunt aşa de rare, că le colecţionez, atârnându-le în mintea mea pe o brăţară, ca pe nişte talismane.

Deschide uşa.

— Aşteaptă aici şi gata, OK?

Trag cu ochiul înăuntru. În camera lui e o dezordine moderată, cu cărţi şi haine şi caiete împrăştiate peste tot, dar nimic dezgustător. Sunt uşurată că nu văd coji uscate de pizza pe jos sau şosete murdare sub pat. Observăm amândoi odată o pereche de boxeri şi Harrison se grăbeşte să-i trimită cu un şut sub birou.

— Unde e baia? întreb, salvându-ne pe amândoi de o discuţie despre lenjeria lui intimă.

Îmi arată pe unde s-o iau.

Mă aştept ca baia să fie goală, fiindcă nu am mai văzut pe nimeni în clădire. Aşa că tresar când dau peste o fată cu păr mov şi turcoaz, lung ca de sirenă, răsucit haotic în vârful capului, spălându-se pe mâini la chiuvetă. E îmbrăcată în pantaloni de trening şi un tricou pe care scrie CENTRUL MULTIVERSULUI.

Undeva, în creierul meu, sună un clopoţel la vederea cuvântului multivers. L-am mai auzit.

— Ce e un multivers?

— Un grup ipotetic de universuri multiple, răspunde ea cu accent britanic.

Clover îmi răsare în minte, în ziua când mi-a arătat Magic 8.

— Cum funcţionează?

Sirena înclină capul, studiindu-mă.

— Locuieşti aici? Nu te-am mai văzut.

Se şterge pe mâini şi iese, şi ies şi eu după ea.

— Sunt în vizită la Harrison.

— S-a întors Harry?

Chipul ei se luminează căpătând o expresie pe care o cunosc bine. Pot să pun pariu pe un bilet de avion spre Madrid că e îndrăgostită de el.

— E la el în cameră. Nu stăm mult.

Nu intenţionez să accentuez stăm, dar accentul e cât se poate de clar când rostesc cuvântul.

— Îl aştept aici, adaug.

Zâmbeşte vesel.

— Atunci, hai. Cât aştepţi, îţi explic multiversul. Apropo, eu sunt Kate.

— Eu sunt Paige. Dar, serios, nu e nevoie să faci asta. E Crăciunul.

— Prostii! îmi alungă ea grijile cu o fluturare din mână. Prietenii lui Harry sunt şi prietenii mei, da? Şi-apoi, am fost toată săptămâna cu familia; aveam

nevoie de o pauză, aşa că am şters-o încoace pe furiş, ca să scap de drama toxică a certurilor pe teme politice dintre mama şi bunicul, îmi explică ea, conducându-mă spre o cameră aflată la câteva uşi mai încolo de a lui Harrison. Împinge hainele şi cărţile de pe patul ei şi trage peste el o cuvertură, unde să putem sta amândouă. Îmi arunc încălţările din picioare şi mă aşez turceşte lângă perna ei, în timp ce ea scoate la lumină de sub birou un manual gigantic şi îl pune pe pat, între noi.

— Dacă te interesează teoria corzilor, trebuie să te înscrii la cursul lui Wallace. Tipa asta e cea mai tare.

— Am reţinut, spun.

E mai simplu decât să-i explic că sunt încă la liceu.

Cu ochi strălucitori, îşi împreunează palmele.

— Ca să înţelegi multiversul, trebuie să o luăm de la început. În mecanica cuantică, există patru interacţiuni fundamentale ale particulelor: gravitaţia, forţa electromagnetică, forţa nucleară tare şi forţa nucleară slabă.

— Patru interacţiuni. Am înţeles.

— Teoria corzilor e un set de modele matematice care încearcă să explice toate acele interacţiuni într-o singură teorie. În momentul de faţă, gravitaţia e explicată prin teoria relativităţii, iar celelalte trei interacţiuni sunt explicate de fizica cuantică. Problema e că, uneori, aceste două teorii se bat cap în cap, ceea ce înseamnă că trebuie să mai existe ceva care explică totul.

— Şi aceea e teoria corzilor?

— Da! Teoria corzilor explică toate particulele elementare şi toate interacţiunile lor prin prisma unor minuscule corzi energetice vibratoare.

— Cât de minuscule? întreb, fiindcă Kate mă priveşte în expectativă şi fiindcă tot nu ştiu de ce sunt aici şi ce altceva ar trebui să spun.

— O milionime dintr-o miliardime dintr-o miliardime dintr-o miliardime dintr-un centimetru.

— Uau! Păi chiar că sunt mici!

Rostite cu voce tare, vorbele par şi mai prosteşti decât sunau în mintea mea. Eşti un geniu, Paige. Sunt complet depăşită.

— Deci asta e teoria corzilor la cel mai elementar nivel, iar una dintre teoriile din teoria corzilor este multiversul, care e un grup ipotetic de universuri paralele. Conform acestei teorii, există un număr infinit de alte universuri, în care se desfăşoară fiecare posibilitate, până la ultima ei consecinţă.

— Fiecare posibilitate pentru ce?

— Pentru tot.

Tot. Pentru fiecare alegere greşită, fiecare ocazie ratată. Dacă e adevărat, undeva, o altă versiune a mea ar putea fi cu Fitz, în cabana din Williams chiar în acest moment. Nu-mi pot stăpâni zâmbetul.

— Pari încântată.

— Harrison m-a adus aici ca să-mi arate „sensul vieţii“, dar chestia asta e mult mai mişto.

— Da, numai el ar spune aşa ceva.

Ia o pernă mov din pluş şi începe să mângâie delicat materialul moale.

— Care e specializarea ta principală?

— Nu am niciuna.

— Pot să-ţi propun mecanica cuantică? întreabă ca un comis-voiajor.

— Nu cred. Ceea ce-mi doresc cu adevărat e să călătoresc, dar nu-mi permit.

Îşi ia telefonul de pe birou.

— Trebuie să vorbeşti cu Naveen. Te poate ajuta. Tot timpul spune că o să se

care iar de aici. Probabil ca să predea engleză în China sau să fie chelner pe un vas de croazieră sau să fie internul unui lider de opinie de pe reţelele de socializare sau cine ştie ce alte tâmpenii de genul ăsta. O să-l întreb. Aflăm imediat.

Degetele îi zboară pe tastatură şi, 30 de secunde mai târziu, răscoleşte biroul de unde scoate un Post-it albastru şi un pix. Scrie pe el adresa unui site şi mi-l întinde, mândră.

— Zice să te uiţi aici. Slujbe în străinătate pentru studenţi. Nu se plătesc bine, dar ai şansa să te cari de-aici.

Iau hârtiuţa şi o pun în buzunar.

— Şi deci aşa, tu şi Harry? spune ea ridicând cu subînţeles din sprâncene.

— Îmi pare rău dacă e ciudat să mă găseşti aici. Nu ştiu ce e între voi doi, dar eu…

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, spune fluturând neglijent din mână.

Mă sprijin cu spatele de perete, încercând să-mi reţin un zâmbet.

— Bine.

Ridică sprâncenele.

— A, da?

Mă îmbujorez. Îmi spun că e prea devreme să mă gândesc aşa la Harrison. Dar creierul meu n-a fost niciodată în stare să-mi urmeze instrucţiunile, aşa că mă gândesc în continuare la el.

— Încă nu s-a întâmplat nimic. Dar poate o să se întâmple.

Ridic din umeri, renunţând să-mi mai ascund zâmbetul.

— Îţi place de el?

— Nu ne cunoaştem prea bine.

— Asta înseamnă da.

Degetele ei dansează iute pe tastatura telefonului, scriind un alt mesaj.

Zâmbesc.

— Asta nu înseamnă nu.

Kate strânge din buze.

— Ei, bine, mă bucur să aflu că e OK. Despărţirea noastră a fost dificilă pentru el, mai ales că tatăl lui trecea prin problemele prin care trecea.

Toată energia efervescentă şi fericirea din sufletul meu iese şuierând, ca aerul dintr-un balon înţepat.

— Tu eşti fosta lui iubită?

— Ce părere ţi-am făcut? întreabă.

Se aude o bătaie în uşă.

— Harry sunt, strigă el de pe coridor.

Kate îi deschide şi, când dă cu ochii de mine, pe chipul lui se aşterne o expresie nedumerită.

— Am pierdut noţiunea timpului discutând despre teoria corzilor.

El observă tricoul lui Kate şi ochii i se luminează, înţelegând.

— Tot ce-ţi lipsea era o lecţie de fizică de la geniul nostru de-aici, de faţă.

Se uită lung unul la altul şi inima mi se face de plumb. Ea încă are telefonul în mână. Să-i fi dat mesaj lui Harrison ca să-i spună ce i-am zis?

— Mulţumesc încă o dată, Kate. E timpul să plec.

Îmi iau paltonul şi ies pe coridor, atingându-l în treacăt pe Harrison.

Vine după mine, dar sunt mai rapidă şi mă duc glonţ la lift. Nu am alt plan decât să ies cât mai repede din clădirea asta. Nu prea ştiu ce simt pentru Harrison şi, cu siguranţă, nu sunt pregătită să discut despre asta cu niciunul dintre ei.

— Paige! Stai puţin! Ce s-a întâmplat?

Mă ajunge din urmă exact când ajung la lift şi întinde braţul ca să nu se închidă uşa. Se strecoară înăuntru şi lasă să se închidă uşa după el.

DESTINUL DOI

25 decembrie, ora 15:45, Williams, Arizona

— Molly!

Fitz îşi ia braţul din jurul taliei mele şi se îndreaptă spre fosta lui iubită. Mâna în care ţinea scrisoarea i-a căzut pe lângă corp şi profit de neatenţia lui ca să-i smulg plicul din mână. Ochii îi zboară spre mine doar pentru o secundă, după care se întorc la ea. Se vede că nu-i mai pasă de scrisoare acum, că ea e aici.

— Ce se-ntâmplă aici? zice Molly nesigură, de lângă portieră, în timp ce zăpada i se aşterne în păr. Arată ca o prinţesă dintr-un glob de sticlă.

— Mi-a furat ceva, îi explic eu.

Nu pare convinsă. Ceea ce mi se pare corect. Până la urmă, braţul lui era în jurul taliei mele.

— Hai înăuntru! spune Fitz şi, cu un gest firesc, o ia de mână pe Molly şi o conduce spre verandă. În sufletul meu, scânteia care pâlpâia ca o speranţă se stinge. Îi urmez, simţindu-mă insignifiantă şi proastă şi mi-e frig până în măduva oaselor.

În cabană, Darcy se încruntă uitându-se la cuptor.

— A sunat cronometrul, dar nu eram sigură dacă….

Se întoarce şi remarcă noua prezenţă la petrecerea noastră de zăpadă apocaliptică.

— A! Tu eşti Molly?

Molly încuviinţează din cap şi Darcy îmi aruncă o privire rapidă.

— N-am ştiut că vii. Mai ales în ziua de Crăciun…

Îmi feresc chipul, de teamă să nu-mi vadă stinghereala, şi intru în grabă în bucătărie ca să scot turta dulce din cuptor. Pun pâinea în cuptor şi închid uşa, apoi mă întorc la lucru şi mă apuc să împletesc cozonacul cu scorţişoară, în timp ce cornurile continuă să crească. Îmi ţin ochii aţintiţi la aluat şi mâinile ocupate şi mă prefac că nu le ascult conversaţia, dar e imposibil să nu-i aud, din moment ce suntem toţi, practic, în aceeaşi cameră.

— Nu intenţionam să vin. Am vrut să-i fac o surpriză lui Fitz. Una plăcută, sper, spune Molly zâmbind timid.

Mă întorc cu spatele şi frământ aluatul cu toată forţa de care sunt capabilă. O să trebuiască s-o iau de la capăt cu împletitul.

— Mă bucur că eşti teafără, spune Fitz. Încă o oră, şi drumurile astea o să fie impracticabile.

— De-asta am venit azi. În familia mea, marea sărbătoare a avut loc aseară, aşa că nu pierd mare lucru…

Vocea îi piere şi încăperea se umple de o tăcere inconfortabilă.

— Sper că nu te superi că am venit neinvitată la tine de Crăciun.

În voce i se simte îndoiala. Foarte bine. Aşa şi trebuie — să se simtă prost că a picat aici neanunţată.

— Sigur că nu! se grăbeşte Darcy s-o liniştească. Deşi… în clipa asta nu are loc cine ştie ce distracţie în familie.

Explică unde e fiecare, în timp ce Fitz fuge la maşina lui Molly să-i aducă bagajele.

— Poţi să stai în fosta cameră a lui Meg şi Whit, dar mai întâi o să trebuiască

să schimb aşternuturile. Bebeluşul e bolnav, deci s-ar putea să fie pline de microbi.

— Vai, vă rog, nu vă deranjaţi pentru mine! Puteţi să mă cazaţi oriunde, zău. E suficientă o canapea.

— Păi…, începe Fitz şi inima îmi stă în loc.

Ăsta e coşmarul meu cel mai mare. E foarte posibil să fiu curând blocată într-o cabană de munte înzăpezită, cu băiatul pe care îl iubesc şi cu cea care va fi curând fosta lui fostă iubită cuibărindu-se unul în altul pe canapea, să se încălzească.

— Poţi să dormi cu mine în cameră! mă reped. Încăpem amândouă în pat.

Nu-i aşa, Fitz? Îmi muşc buza şi obrajii îmi iau foc când îmi amintesc de trupul lui Fitz lungit lângă al meu, de tricoul întins pe curba bicepsului său, de scânteile din ochii lui când vorbea despre seara de la piscină. De felul blând dar insistent în care m-a scos din pat, privându-mă de mâncare şi căldură. Şi apoi suspin în gând, ştiind că Fitz nu o să se îndrăgostească niciodată de fata care are nevoie de atâta ajutor. Dacă Molly ar avea norocul să fie singură cu Fitz în acel dormitor, ea nu ar strica totul făcând o criză, iar el nu ar fi nevoit să-şi petreacă dimineaţa de Crăciun calmând-o şi scoţând-o dintr-un umilitor atac de panică.

— Mulţumesc, Paige!

Molly îmi zâmbeşte cald şi se duce cu Fitz să-şi ducă lucrurile la subsol. În capul scărilor, ochii ei se ridică scurt spre vâsc şi pe buze îi flutură o umbră de zâmbet.

— Ai fost extraordinar de amabilă, spune Darcy.

— Sunt o persoană extraordinar de amabilă.

— Hmmm…

— Molly e minunată. Fitz e norocos să o aibă.

Darcy se uită la piesele de puzzle din faţa ei şi-şi dă părul după ureche.

— Credeam că s-au despărţit.

— Mai aşteaptă 10 minute. Fitz n-o să-i poată rezista.

— De ce spui asta?

— A venit prin viscol pentru el şi a apărut pe neaşteptate. De Crăciun. Ţi se pare că frate-tău e capabil să reziste la aşa ceva?

— Ştii care-i faza cu gestul grandios? Nu are nicio însemnătate dacă e făcut de cine nu trebuie. Pe vremuri, aveam o regulă: dacă o fată îmi dădea mesaj la o oră sau mai puţin după întâlnire, îi dădeam papucii fiindcă o consideram prea sufocantă. Dar s-a dovedit că până atunci nu erau fetele care mi se potriveau, fiindcă atunci când April mi-a dat mesaj la patru minute după prima noastră întâlnire, am fost în al nouălea cer.

— Fitz a zis că Molly e aleasa.

— *Şi acţiunile lui au spus acelaşi lucru? întreabă ea ridicând din sprânceana ei perfectă.*

Nu ştiu ce fac jos Fitz şi Molly, dar durează mult mai mult de 10 minute. Scot pâinea din cuptor, bag două duzini de cornuri în locul ei şi le scot, ca să mai bag două duzini. Fac curat pe măsură ce lucrez, aşa că atunci când bag la cuptor şi cozonacul cu scorţişoară, blaturile strălucesc de curăţenie. Scot telefonul şi îi dau mesaj lui Clover.

În acest moment, afară viscoleşte nebuneşte. Cât pe ce să mă sărut cu Fitz, din nou. A, şi nu ştiu dacă ţi-am zis, dar a venit şi Molly. Şi dormim amândouă în acelaşi pat.

Darcy ia un al patrulea corn din tavă şi suspină.

— Ce-ai pus în astea?

— Unt.

— Bine, şi mai ce? Sunt incredibile!

— Unt în aluat. Unt pe fundul tăvii. Unt gros întins pe aluat înainte să îl rulez şi unt topit uns cu pensula pe deasupra lor imediat după ce le-am scos din cuptor.

Darcy se opreşte cu cornul în gură, apoi ridică din umeri şi muşcă. Îşi linge degetele.

— Ei, asta e. April e de-acum legată de mine pe vecie, chiar dacă pun pe mine cinci kile în weekendul ăsta.

Luminile se sting toate odată, cufundând cabana în beznă, cu excepţia luminii aruncate de focul pe cale să se stingă.

— A căzut curentul, spune Darcy.

Poftim?!

Îmi înşfac telefonul.

— Nu! strigă Darcy. Economiseşte bateria, în caz că o să avem nevoie de ea.

— A, OK.

Dar îi trimit oricum un mesaj scurt mamei, ca să-i spun de căderea de curent şi s-o asigur că sunt în siguranţă. Apoi mă întorc spre Darcy şi încerc să-mi păstrez calmul.

— Se întâmplă des aşa ceva? Cât ţine? Ce facem?

— Nu prea. Nu se ştie cât ţine. Ne înghesuim aici şi încercăm să nu îngheţăm.

— Voi două sunteţi în regulă?

Vocea lui Fitz vine dinspre scări şi e urmată de paşi. Înteţeşte focul, iar Darcy, Molly şi cu mine cotrobăim prin dulapuri după lanterne şi lumânări. Găsim vreo două din fiecare şi o ladă de sticle cu apă aflată de mult acolo.

Fitz termină de făcut focul, iar Darcy adună în încăperea principală un morman de pături. Ne aşezăm pe canapea, cu celularele noastre muribunde pe măsuţă şi privim uşa de la intrare.

— Bine că Meg şi Whit au plecat, spun.

— Pe bune! zice şi Fitz. Mai ales că Sienna avea febră. Dacă ar fi rămas, ar fi făcut acum amândoi criză de nervi. La fel şi Jane. Sper să nu încerce să conducă încoace pe vremea asta.

— N-ar face aşa ceva, spune Darcy. Probabil că e cu mama şi tata.

Telefonul meu vibrează. E un mesaj de la Clover.

M-am despărţit de Jay.

Poftim?! Vinovăţia mă îngroapă ca o avalanşă.

De ce?! Ce s-a întâmplat?

E cumva vina mea? Nici gând. Nu are cum să fie. Sunt absolut sigură că nu are nimic de-a face cu mine. S-au certat cum face orice cuplu din când în când şi totul o să revină în curând la normal. Numai că Clover şi Jay nu se ceartă niciodată.

Dacă nu se mai împacă?

Ei bine, asta dovedeşte că am avut dreptate în privinţa relaţiei lor. Nu e momentul să se gândească la căsătorie. Sau cel puţin asta îmi spun când văd că minutele trec şi Clover nu-mi răspunde.

Soarele apune, şi prin faţa ferestrelor vâjâie torente de zăpadă grea, apoasă, care se aştern în strat tot mai gros în jurul casei. Darcy şi Fitz discută despre părinţii lor şi Jane, încercând să ghicească cine din orăşel le va oferi adăpost.

— Eşti OK? îi şoptesc lui Molly, care n-a scos o vorbă de când a picat curentul.

— N-am nimic, răspunde ea, cu o voce care spune clar NU SUNT DELOC

OK.

— N-o să păţim nimic. Sunt sigură că o să vină curentul până dimineaţă, o mint eu.

Îşi strânge pătura pe lângă picioare.

— Problema e că Fitz…

Lasă fraza în suspensie într-un fel care invită la întrebări suplimentare.

— Ce s-a întâmplat? Nu v-aţi împăcat?

— Încă nu. Nu-mi dau seama ce vrea.

Asta chiar e şocant. Fitz, băiatul cu sufletul pe tavă, nu şi-a arătat clar sentimentele?

Poate că am o şansă, şopteşte părticica trădătoare a creierului meu. Şi după aceea mă simt vinovată să conspir împotriva ei, aşa că spun:

— Sunt sigură că vrea să vă împăcaţi. Dă-i puţin timp.

— Trebuie să fac ceva grandios ca să-l recâştig.

— Cum ar fi?

— Am crezut că o să fie suficient faptul că am venit până aici, dar m-am înşelat. Când eram împreună, îmi dăruia tot timpul ceva şi îmi scria scrisori de dragoste şi îmi făcea surprize şi…

— Am înţeles. Ce vrei să faci?

— Încă nu ştiu. De aceea am nevoie de ajutorul tău. Îl cunoşti mai bine decât oricine. Dacă ai fi îndrăgostită de el, cum i-ai spune-o?

Ne întrerupe un bubuit puternic în uşă. Sar în sus, dorindu-mi cu disperare să scap de conversaţia asta. Vântul deschide uşa şi aruncă în cabană vârtejuri groase de zăpadă şi două siluete îngropate adânc sub straturi de haine şi

fulare. Straturile sunt date jos şi răsar fata de la gară şi un băiat blond, cu ochelari cu rame metalice.

— Părinţii voştri sunt la Beatrice. Au ajutat-o să ajungă acasă şi apoi s-au hotărât să rămână la ea, ca să se asigure că trece noaptea cu bine, explică Bernie tropăind ca să-şi scuture zăpada de pe bocanci.

— Cine e Beatrice? întreb.

— Doamna Crăciun, spune Fitz.

Bernie se uită prin cameră şi privirea i se opreşte la Molly.

— Sunt Bernadette. El e fratele meu, Sebastian. Sau Bernie şi Bash, spre exasperarea mamei. Stăm la două cabane mai încolo.

Bernie se prăbuşeşte pe canapea lângă Fitz. Fratele ei rămâne în mijlocul camerei, strâmbând din nas.

— Deci, care-i planul? E clar că rămânem aici peste noapte. Nici vorbă să mai ieşim în furtuna aia.

— Oh! Ăăă…, ezită Fitz.

— Hai, că o să ne distrăm. Cine vrea să joace Niciodată nu am?

Bernie bagă mâna în jacheta tricotată şi scoate o sticlă de şnaps de mentă.

— Fiind singurul adult din încăpere, sunt nevoită să o confisc, spune Darcy. Frigul combinat cu alcoolul e cea mai proastă dintre toate ideile proaste posibile.

— Credeam că eşti sora lui Fitz aia mişto, bombăne Bernie întinzându-i sticla.

— Aia e Meg, spune Darcy. Dar avem cidru în frigider, dacă mai vrei să joci.

Ne face ironic un semn entuziast cu ambele degete mari în sus şi se retrage la subsol.

Sugestia o face pe Bernie să-şi dea ochii peste cap.

— Altceva ce ai? îl întreabă pe Fitz.

El ridică din umeri, gest pe care ea îl ia drept o invitaţie de a da iama în bucătărie. Se întoarce după un minut cu braţele pline de provizii. Le dă drumul pe podea şi ne adunăm cu toţii în jurul lor. A găsit şase ardei iuţi, o sticlă de oţet, un borcan cu scorţişoară şi o cutie de sărăţele subţiri.

— Super! Mersi de distracţie, dar cred că prefer să mă întorc în viscol, glumeşte Bash, cu mutră serioasă.

— Stai jos! îi ordonă Bernie şi, spre surprinderea mea, se execută.

— O să fie o combinaţie de Niciodată nu am şi provocările alea virale pe internet, spune Bernie turnând oţet în pahare de plastic.

Ni le dă şi apoi ne împarte şi ardeii şi sărăţelele.

— Când îţi vine rândul, spui ceva ce n-ai făcut niciodată. Iar dacă alţii au făcut acel lucru, trebuie să mănânce ceva din ce le-am dat. Dar dacă nimeni n-a făcut acel lucru, atunci tu trebuie să mănânci. Aţi înţeles?

Toată lumea încuviinţează.

— Ce-i aşa de rău la sărăţele? întreabă Molly.

— N-o să mai întrebi după ce o să încerci să mănânci şase în mai puţin de un minut, explică Bernie.

Miros paharul cu oţet din faţa mea. Îmi dau lacrimile. Fitz mă priveşte în ochi din cealaltă parte a cercului. E aşezat între Bernie şi Molly.

— Nu eşti obligată să joci.

— Ştiu.

Şi aşa e. Ştiu că nu sunt obligată să joc. Dar nu sunt sigură că ar trebui să joc. Trec în revistă ingredientele adunate şi trebuie să recunosc că toate par destul

de inofensive. Dar n-o să mă apropii de scorţişoară.

— Normal că joacă! Toţi jucăm! spune Bernie.

— Cred că o să…

Arăt către telefon în loc să dau vreo explicaţie. Îmi tremură degetele pe ecran, dar reuşesc să tastez întrebarea.

Să joc Niciodată nu am?

— Ce faci? întreabă Bash.

— Nu e treaba ta.

Îmi smulge telefonul din mână.

— Să joc Niciodată nu am…

Citeşte întrebarea şi-şi holbează ochii.

— N-am văzut în viaţa mea ceva mai trist.

Bernie îl pocneşte peste umăr.

— Nesimţitule! zice şi apoi se întoarce spre mine. Nu-l băga în seamă. Care-i răspunsul?

— Mi-a zis să joc.

— Bila Magic 8 are mai multe răspunsuri pozitive decât negative. Dacă nu vrei să faci ceva, ar trebui să formulezi diferit întrebarea, spune Bash.

— N-am spus că nu vreau să joc.

— Păi, vrei?

— Ce contează?

— Majoritatea oamenilor aşa iau decizii. Faci ce vrei şi sari peste tot restul. Corect?

Se uită la ceilalţi aşteptând confirmarea spuselor lui.

— M-am plictisit. Hai să jucăm odată, spune tare Bernie. N-am fost amendată niciodată pentru depăşirea vitezei.

Fitz şi Molly dau amândoi pe gât oţetul. După ce tuşesc şi se strâmbă, Fitz ne povesteşte cum a fost prins gonind cu 137 de kilometri la oră pe autostradă, ca să ajungă acasă la ora impusă de părinţi, după ce o lăsase pe Ruby la ferma ei aflată în celălalt capăt al oraşului. Acum e rândul lui.

— Niciodată nu am flirtat ca să scap de o amendă.

Râsul lui Bernie se aude tare, din senin.

— Mi-ai făcut-o!

Duce paharul la buze şi bea.

— Câh! E mai rău decât credeam!

Dar acest fapt pare s-o încânte.

Molly spune că nu a făcut niciodată noapte albă.

— Ce infantil, bombăne Bash, însă muşcă zdravăn din ardeiul iute.

La fel şi Fitz şi Bernie şi într-o clipă gâfâie toţi şi îşi şterg lacrimile.

Urmez eu şi tresar când îmi dau seama că sunt singura care nu a mâncat şi n-a băut nimic. Deţinătoarea titlului de Plicticoasă Incurabilă? Prezent!

— Niciodată nu am chiulit de la şcoală.

Fixez paharul din mâna mea, evitând privirea lui Fitz.

Anul trecut a apărut la uşa mea în ziua când elevii clasei a doişpea au voie să

chiulească în masă şi a spus că dacă cei mari nu sunt obligaţi să vină la ore, nici noi nu ar trebui să fim. Voia să închiriem plute gonflabile, să plutim pe Salt River şi să râdem de toţi cei de-a doişpea, care erau beţi. Nu m-am dus, fiindcă — şoc! — nu m-am putut hotărî. Mi-era prea frică să chiulesc, dar uram gândul că Fitz avea să se ducă fără mine. Însă până la urmă s-a dus. A revenit din excursie cu nasul ars de soare, plus că-şi dăduse întâlnire cu Molly.

Borcanul cu scorţişoară trece din mână în mână. Duc lingurile la gură toţi deodată.

— Stop! strig, atrăgând toate privirile. Nu faceţi asta! Mama lucrează la Urgenţe şi a văzut un puşti care a făcut chestia asta cu scorţişoara şi s-a ales cu un plămân colapsat.

— Vorbeşte serios? zice Bash şi se uită în jur aşteptând o confirmare.

Fitz pune lingura jos şi alege în loc să bea oţet; Molly şi Bernie fac la fel.

— Mulţumesc, îi spun lui Fitz în şoaptă.

El îmi răspunde făcându-mi cu ochiul. Bash îşi toarnă sfidător scorţişoara în gură. Când îl vedem scuipând, înecându-se şi sufocându-se cinci minute, eu şi Fitz abia reuşim să ne ascundem rânjetele satisfăcute.

Urmează Bash. Mă priveşte printre gene.

— Niciodată nu am sărutat un tip.

Molly şi Bernie beau oţet. Când vede că eu nu fac asta, Bash cască ochii.

— Eşti sufletul petrecerii, aşa-i?

Mă crispez în sinea mea, recunoscătoare că întunericul îmi ascunde obrajii în flăcări.

Bernie:

— Niciodată nu am rămas blocată în lift.

Molly şi Bash se reped să înfulece în viteză un teanc de sărăţele. El cedează după trei, dar ea reuşeşte să înghită patru într-un minut.

Cu cât se face mai târziu, cu atât mai intime devin mărturisirile. Poate că nu avem alcool, dar oricum râd cu toţii de parcă sunt beţi. Li s-a urcat la cap fie oţetul, fie ora târzie, fie frigul. Paharul meu cu oţet rămâne plin şi simt un gol în stomac din cauza sufocantei revelaţii că nu am făcut niciodată nimic. Chiar dacă jumătate din cele pomenite par să fie idei foarte proaste, măcar sunt ceva. Tot ce am făcut în viaţa mea a fost să stau în casă şi să fac pâine.

— Niciodată nu mi-am minţit perechea, spune Molly, aruncându-i o privire lui Fitz.

El bea, cu ochii în podea, iar ea face o grimasă.

Bernie învârte oţetul din pahar urmărind scena cu interes nedisimulat.

— Niciodată nu am fost îndrăgostit.

Molly ia cea mai mică sorbitură de lichid din istoria omenirii. Of! Săraca! Parcă mă uit în oglindă. Eu şi Fitz ne privim în ochi şi obrajii îmi iau foc.

— Hai, dă-o odată pe gât şi gata, spun cu tupeu.

Fără să-şi dezlipească privirea de la mine, duce paharul la gură şi soarbe din el.

— Un tip ca tine ar trebui să bea de şase ori, îl înţeapă Bernie.

Însă ochii lui Fitz rămân aţintiţi într-ai mei. Aşteaptă să beau şi eu. Atunci, să iau şi eu repede o înghiţitură. Noroc! Lichidul acru îmi arde gâtlejul, ochii şi nasul şi îmi vine să vomit şi să tuşesc în acelaşi timp.

— Interesant, spune gânditor Bash.

Pur şi simplu, încep să-l urăsc.

Mai jucăm câteva runde; mănânc jumătate de ardei iute şi mai beau o dată. Fitz, Bernie şi Bash trebuie să-şi mai toarne în pahar, pe când al meu e

dovada jalnică a laşităţii mele. Bernie încearcă să-şi mai toarne şi scoate un geamăt când varsă oţet pe pătura în care e învelită. Se apleacă în faţă şi o apucă un acces necontrolat de râs în hohote. Când în sfârşit se opreşte, se lungeşte ca o pisică peste perne şi pături.

— Stomacul meu mă urăşte. O să borăsc.

Ceilalţi mormăie că sunt de acord cu ea şi, fiindcă nimeni nu vrea să se mişte, decidem să dormim pe podea. Ne foim şi ne târâm unii peste alţii, înşfăcând perne şi revendicând pături. În stânga mea sunt Bernie şi Bash, în dreapta mea stă Fitz şi lângă el, Molly.

— Nu vreau să dorm lângă tine, îl repede Bernie pe fratele ei.

— Au! Dă-te la o parte de pe mine! mârâie el când ea se caţără peste el.

Genunchiul ei aterizează greu pe burta mea. Se târăşte peste Fitz şi se prăbuşeşte între el şi Molly. Fitz se trage un pic mai lângă mine ca să-i facă loc. Tăcerea învăluie grupul. Mi-e deja aşa de frig, că tremur toată. Trag pătura până la bărbie şi îmi înfăşor picioarele în alta, sunt ca într-un cocon confortabil, perfect. Sper să nu îmi vină să fac pipi, că mai bine mor decât să mă mai mişc de aici.

În stânga mea, Bash sforăie şi se întoarce, ajungând cu umărul lipit de al meu.

— Of! Dă-te mai încolo, Bash!

Îl împing, dar e mai greu decât credeam. Abia se clinteşte.

— Fă schimb cu mine, spune Fitz.

La auzul vocii lui scăzute, mi se face pielea de găină pe braţe.

— Nu e nevoie.

Toate păturile mele sunt aşezate exact cum trebuie şi doar nasul mi-e rece. Nu merită să risc.

Mai trece un minut şi Bash se rostogoleşte iar spre mine. Mâna îi aterizează

pe burta mea.

— Offf! îl împing eu iar.

— Fă schimb cu mine, insistă Fitz.

— Nu.

— Ba da.

— Nu! Abia m-am încălzit!

— N-o să pot dormi la gândul că te atinge ăsta, spune aşa de încet, că sunt aproape sigură că mi s-a părut.

Fără să mai aştepte răspuns, se strecoară între Bash şi mine, iar eu trag tot mormanul de pături către Bernie.

Fitz tace, dar respiraţia lui egală mi se pare cel mai puternic zgomot din cameră. Asta e o altă consecinţă a faptului că sunt îndrăgostită de el — e Steaua mea Polară. Chiar şi dacă mă aflu cu spatele la uşă, ştiu când intră în încăpere. La şcoală, îi identific cu uşurinţă râsul dintre sute de elevi. Inima mea mă trage către el, indiferent de situaţie. Situaţia asta durează de ceva vreme, dar nu am fost niciodată aşa de conştientă de trupul lui şi de al meu cum sunt în acest moment. Sunt alcătuită 98 la sută din terminaţii nervoase şi 2 la sută din celelalte lucruri care compun o fiinţă umană.

După un minut, Molly îmi şopteşte la ureche:

— Dă-te mai încolo!

Şi probabil că vrea să-mi spună să-i fac loc între mine şi Fitz, dar mă trag mai spre el, făcându-i loc să se strecoare între mine şi Bernie.

— Deci? Ce părere ai? şopteşte ea. Mă poţi ajuta să-l recuceresc pe Fitz?

Mă uit peste umăr la Fitz, aşteptându-mă să îl văd adormit, dar la licărul focului îl văd că ne priveşte cu o expresie vădit curioasă. Ridică întrebător din sprânceană către mine, apoi face un mic gest din cap către Molly. Moare de

curiozitate să afle despre ce vorbim, fiindcă orice ar crede Darcy, Fitz e îndrăgostit de Molly. Practic, a recunoscut acest lucru când a luat înghiţitura aia de oţet astă-seară. Iar acum are parte de seara romantică pe care a planificat-o pentru această vizită la cabană. Şi ce fel de prietenă aş fi dacă l-aş priva de asta?

Ignor durerea din piept şi mă întorc iar spre Molly.

— O să te-ajut!

DESTINUL UNU

25 decembrie, ora 20:55, John Jay Hall,

Universitatea Columbia

Abia când uşa se închide şi eu şi Harrison suntem înăuntru, îmi amintesc de avertismentul lui despre instalaţia electrică defectuoasă. Aşa a zis? Nu sunt sigură. Sigur a zis ceva cum că se strică. Cabluri rupte. Liftul prăbuşindu-se în subsol.

SDM o să-şi frece palmele de bucurie când o să dea de subiectul ăsta. Parcă văd lista. E apocaliptică, fiindcă rămânem blocaţi între etaje şi nu e nimeni de serviciu ca să asigure asistenţă, şi nu avem mâncare şi e frig şi, hai să fim serioşi, ce şanse sunt să avem semnal în cutiuţa asta?

Harrison se întoarce spre mine şi ceva mi se agită în stomac. Parcă îmi citeşte gândurile.

— Dacă rămânem blocaţi, măcar o să avem timp să vorbim despre ce s-a întâmplat adineauri, ca să înţeleg şi eu, spune sec.

E o idee foarte proastă.

Şi totuşi, nu punctele de pe lista lui SDM mă sperie de moarte, ci bubuitul neregulat al inimii mele şi faptul că fiecare simţ din corpul meu e încordat ca un arc în prezenţa lui Harrison. Având în vedere că îl ştiu doar de câteva zile, sunt muuuuuult prea conştientă de fiinţa lui.

Fără să-şi dezlipească privirea de la mine, apasă butonul pentru parter, iar

maşinăria revine la viaţă gemând şi cutremurându-se. Mă apuc de bara de lângă perete, doar ca să fac ceva cu mâinile. Nu mă consolează aproape deloc faptul că într-un univers paralel există o versiune a mea mult mai deşteaptă, care şi-a adus aminte să o ia pe scări.

— Eşti supărată pe mine, spune Harrison.

— Ba nu!

— Eşti supărată pe Kate? încearcă el să ghicească.

— Greşit. Din nou.

Se încruntă.

— Aţi vorbit despre multivers?

— Da.

Nu pot să-mi iau ochii de la buzunarul în care-şi ţine telefonul. Sigur are un mesaj de la Kate, fiindcă a ştiut că mă găseşte în camera ei. Încerc să-mi amintesc mai clar ce anume i-am spus. Că nu se întâmplase nimic, dar s-ar putea? Şi când m-a întrebat dacă îmi place de el, nu am spus nu. Nu e la fel de îngrozitor ca mărturisirea din scrisoarea de dragoste, dar nici nu e prea grozav.

Scoate din geanta ca de poştaş o carte numită Sensul vieţii: Privire generală asupra diferitelor ramuri ale filosofiei şi mi-o întinde.

— Voiam să-ţi arăt campusul, dar în urma discuţiei noastre despre bâjbâiala prin beznă m-am gândit şi că te-ar putea interesa cartea asta.

— Pot să-ţi văd telefonul?

Ridică din sprânceană.

— Nu.

— Ţi-a trimis cumva Kate un mesaj?

— Am senzaţia că nu purtăm aceeaşi conversaţie.

Liftul se opreşte brusc, azvârlindu-mă într-o parte. Harrison se întinde să mă ţină, cu mâna pe şoldul meu. După o fracţiune de secundă şi-o retrage, dar în adâncul sufletului îmi doresc să n-o fi făcut. Mă aştept ca ascensorul să înceapă din nou să coboare, dar asta nu se întâmplă. Apasă cu forţă butonul de deschidere a uşilor. Nu se întâmplă nimic.

— Crezi că e momentul potrivit să-ţi spun „ţi-am zis eu!“?

Îmi aruncă o privire amuzată.

— Kate crede că-mi place de tine, izbucnesc eu.

Mai bine clarificăm lucrurile acum, înainte să se transforme într-o chestie imensă, jenantă şi nerostită.

Îi sclipesc ochii. Îşi încrucişează braţele la piept şi se apropie mai mult de mine.

— Şi de ce crede asta?

Ridic din umeri.

— Are dreptate? întreabă cu o umbră de zâmbet pe buze.

— Puteai să-mi spui că s-ar putea să mă întâlnesc cu ea, pufnesc eu, ofticată.

Scânteia din ochii lui se topeşte şi el se trage înapoi.

— Stai puţin, zice ridicând arătătorul.

Sună la un număr pentru situaţii neurgente şi cere ajutor, descriind în detaliu situaţia noastră. Cel puţin într-o privinţă, SDM s-a înşelat: avem semnal aici. Închide.

— Se pare că avem ceva timp la dispoziţie.

— Marfă!

Marfă? În viaţa mea nu am rostit cuvântul marfă. Nu e destul oxigen aici. Harrison stă prea aproape de mine. Părul îi atârnă pe faţă şi simt parfumul condimentat al şamponului lui.

— De ce nu mi-ai spus că superba ta fostă iubită locuieşte la două camere mai încolo şi — ca să vezi! — e în oraş de Crăciun? îl întreb.

— Fiindcă nu-mi place să vorbesc despre asta. Ţi-am spus că nu le am cu sentimentele.

Îmi muşc buzele, neştiind prea bine cum să exprim în cuvinte senzaţia sâcâitoare care mă râcâie pe creier.

— M-ai adus aici ca să ai un pretext să o vezi din nou?

— Tu vorbeşti serios? Crezi că muream să aflu cât de tare nu-mi duce dorul? Să văd cearşafurile şi să-mi imaginez cum le şifonează cu noul ei iubit?

Scutură din cap şi scoate un sunet de dezgust.

— Te înşeli amarnic. Nu uita că tu ai vrut să ieşim în seara asta.

— Te-ai folosit de mine ca s-o faci geloasă? Să-i dovedeşti că n-o mai iubeşti?

Se uită la mine cu ochii mijiţi:

— Ascultă-mă bine, fiindcă nu am de gând să repet. Habar nu aveam că Kate e aici în seara asta. Eram în oraş, nu aveam nimic de făcut şi tu păreai să fii oarecum interesată de filosofie şi confuză în privinţa vieţii, în general, aşa că mi-am zis să-ţi împrumut cartea asta şi să-ţi arăt campusul. Punct.

Îl privesc cercetător în ochi şi sunt surprinsă de sinceritatea privirii lui.

— Bine, spun în cele din urmă.

— Mă crezi?

Încuviinţez, iar el oftează uşurat şi păşeşte spre mine. Ridic ambele mâini, ca

să păstrez un pic de spaţiu între noi. Cât o Biblie. Aşa se spune la biserica lui Clover. Deja mă simt tulburată, iar dacă el mai face un pas, nu se ştie cum va reacţiona bietul meu trup.

— Cât mai durează până vine cineva să ne ajute? Ce anume au spus? întreb.

— Nu schimba subiectul!

— Dă-te mai încolo! Doi paşi, îi ordon.

Dă ochii peste cap, dar se supune. Încrucişez braţele la piept, şi o fac pe curajoasa. Îşi înăbuşă cu greu un zâmbet. Ştie că blufez. Ştiu că ştie.

— De ce crede Kate că-ţi place de mine? Şi de ce te deranjează că am fost împreună?

Pielea mă furnică în mod neplăcut. Pentru un tip care urăşte sentimentele, pretinde cam mult de la mine.

— Aştept, spune el.

— Ce generos eşti!

Nu eram geloasă, deşi e clar că asta insinua. Nu, mi-aş fi dat seama dacă eram geloasă. La mine, gelozia e ca o arsură solară permanentă: fierbinte, dureroasă şi imposibil de ignorat. Kate nu e Molly, nici Ruby, nici Ivy; e doar o fată frumoasă şi genială care a fost iubita unui tip pe care abia l-am cunoscut.

Nu e gelozie.

Atunci, ce e?

Se mai apropie un pas şi aproape că nu mai rămâne niciun fir de spaţiu între noi, motiv pentru care e groaznic de greu să gândesc.

— Nu… nu ştiu, mă bâlbâi.

E imposibil să ignor apropierea lui.

— Eu cred că ştii.

Nu mă cunoaşte aşa de bine pe cât crede. Închid ochii ca să nu-i mai văd buzele şi mă concentrez. Când credeam că am venit aici pentru Kate, nu fiindcă voia el să facă ceva drăguţ pentru mine, m-am simţit… dezamăgită. Cuvântul îmi vine în minte ca un bubuit asurzitor.

E teribil de simplu şi de evident şi de năucitor.

La doar câteva ore după ce am văzut poza cu Molly şi Fitz, de ce aş fi dezamăgită de ceva ce a făcut Harrison?

Pune uşor mâna pe talia mea. Când vede că nu obiectez, mă trage spre el. Creierul meu e îngheţat. Corpul, nu. Mă sprijin de el, prea speriată ca să fac alte mişcări. Cu mâna liberă îmi dă părul după ureche.

— Încă mai eşti îndrăgostit de ea, spun eu.

— Există întotdeauna un strop de nebunie în iubire. Dar există întotdeauna şi un strop de raţiune în nebunie.

— Nu mă zăpăci cu citate din filosofi obscuri!

— Friedrich Nietzsche nu e obscur.

Harrison se retrage de lângă mine, prefăcându-se jignit. Îmi lipseşte enorm corpul lui lipit de al meu, aşa că îl trag înapoi spre mine.

Suspină din adâncul sufletului.

— Nu fi posesivă! mă admonestează zâmbind strâmb. Şi, oricum, şi tu eşti îndrăgostită încă de Băiatul cu Cabana.

Îi văd provocarea din privire. Îmi dă iar la o parte părul de pe faţă, trecându-şi degetele prin el.

— Da, dar…

Dar ce? Gândurile mele sunt un mare talmeş-balmeş, fiindcă fiecare strop de

concentrare e focalizat pe senzaţia pe care mi-o dau degetele lui trecute prin părul meu. Într-o altă viaţă, o decizie ar fi fost paralizantă. Dar acum, chiar şi cu acest haos din mintea mea, nu am nevoie de Magic 8 să-mi spună ce să fac. Poate pentru că Harrison e absolut irezistibil. Sau poate pentru că mă linişteşte ideea de infinit, ideea că versiuni diferite ale mele creează versiuni diferite ale aceluiaşi scenariu, în toate timpurile şi spaţiile imaginabile.

Sau poate că în sfârşit ştiu ce vreau.

Da, sunt îndrăgostită de Fitz…

— *… dar vreau să te sărut.*

Buzele lui se lipesc brutal de ale mele.

Mai trec 15 minute până să sosească ajutoare care deschid forţat uşile liftului, iar în acele 15 minute nu mă gândesc absolut deloc la Fitz. Dar când eu şi Harrison ne dezlipim unul de altul, cu buzele umflate şi părul ciufulit, mă gândesc la el.

Închid ochii şi nu pot scăpa de imaginea lui Fitz. Îi deschid şi sunt dezamăgită că nu e acolo. Sunt copleşită de un amestec de vinovăţie şi dorinţă carnală şi dor de casă şi teamă şi buimăceală şi uşurare. Toate aceste emoţii se amestecă, ca un smoothie de emoţii cu cea mai oribilă aromă din lume. Iar eu o să-l dau pe gât până ce o să-mi umplu stomacul până la refuz şi n-o să mai pot separa o emoţie de alta. O să-l beau până o să mi se facă rău.

O să-l sărut pe Harrison până ce nu o să-mi mai vină să plâng gândindu-mă cum se sărută Fitz cu Molly.

După ce suntem scoşi din lift şi ne repezim în casa scărilor, Harrison mă lipeşte cu spatele de uşa închisă şi mă sărută iar. Şi aşa parcurgem tot drumul spre casă, oprindu-ne din doi în doi metri, oprindu-ne sub felinare, alegând vagoane de metrou goale. Îşi împleteşte degetele în părul meu şi-i simt prin tricou toţi muşchii supli. Ne atingem stângaci cu mâini iuţi şi tremurătoare. Gâfâim amândoi, plini de dorinţă frenetică. E greu de spus dacă ne dorim

unul pe altul sau dorim pe altcineva.

Tot ce ştiu sigur e că ne sărutăm până ameţesc şi mă usturâ buzele.

Ne sărutăm până ce nu mă mai gândesc la Fitz absolut deloc.

DESTINUL DOI

26 decembrie, ora 02:13, Williams, Arizona

Mă trezesc îngheţată bocnă. La propriu. Probabil, sunt pe moarte.

Trag pătura până la bărbie, însă acum mi s-au dezvelit picioarele. Coconul meu s-a dizolvat. Îmi strâng picioarele cât mai aproape de corp, şi tremur ca varga, şi tresar când aud un zgomot. Fitz pune lemne pe focul care e gata să se stingă.

— Salut, şoptesc clănţănind din dinţi.

— Salut, şopteşte şi el punând încă un buştean pe foc. Păreai înfrigurată.

Tremur prea tare ca să răspund.

Trei flăcări cresc pâlpâind, îmbrăţişând flămânde noii buşteni. Mă uit la Fitz în întuneric şi undeva în adâncurile mele se trezeşte ceva. Îşi scutură mâinile şi se întoarce la locul lui, cu faţa la mine. Sunt pe puţin şapte centimetri între noi şi tot tremur incontrolabil.

— Mă simt oarecum răspunzător pentru viscolul ăsta, şopteşte el.

— D-d-de c-ce?

— Am pus-o pe Clover să se roage să ningă.

Râsul meu produce un norişor de abur îngheţat.

— Dacă mor de hipotermie, pe cine d-dau v-v-vina? Pe t-tine, p-pe Clover

sau pe D-d-dumnez-zeu?

— Eram pregătit să-mi asum meritul pentru primul viscol din viaţa ta, deci cred că o să-mi asum şi vina.

Încep iar să râd, dar râsul mi-e aproape acoperit de clănţănitul dinţilor.

— Hai, că e chiar stupid. Ia pătura mea, spune el.

Scutur din cap. Nu pot să-l las dezvelit.

— Sau poţi să intri sub pătură cu mine. Asta dacă… dacă nu ţi se pare deplasat.

Păi, acum, că ai spus că s-ar putea să fie deplasat, da, e deplasat. Dar sinceră să fiu, mi-e prea frig ca să-mi mai pese.

— Aş p-putea să fac o excepţie de la r-regula mea.

— Ce regulă?

— N-nu contează. Dacă a existat vreodată o situaţie în care atingerea e o n-necesitate, păi asta e.

Mă strecor sub pătura lui şi mă întorc cu spatele la pieptul lui. Îmi înconjoară talia cu braţul şi mă lipeşte strâns de el. Fierbinţeala corpului lui îmi explodează pe piele.

— Te simţi un pic beată de la oţet? glumeşte cu voce scăzută, gâdilându-mi ceafa cu respiraţia.

— Dar tu?

Mă strânge mai tare şi zice:

— Asta ar explica nişte lucruri.

Bineînţeles că e o glumă, dar nu mă încântă insinuarea că are nevoie de o scuză ca să mă îmbrăţişeze, aşa că mă zvârcolesc să scap de strânsoarea lui şi

mă întorc pe cealaltă parte, astfel încât rămânem sub aceeaşi pătură, dar suntem faţă în faţă, fără să ne atingem.

Regret pe loc mişcarea.

Proastă idee!

Super proastă idee!

Cea mai proastă idee!

Chestia e că acum faţa mea e la câţiva centimetri de a lui Fitz şi nu mă pot gândi decât la buzele lui. Lumina focului joacă pe chipul lui şi umbra pe care o aruncă genele lui pe obraji îmi stârneşte reacţii periculoase.

— Nu am făcut nimic.

Nu ştiu de ce spun asta şi nici măcar la ce mă refer. Poate mă refer la faptul că pentru fiecare înghiţitură de oţet pe care am băut-o, Bernie a băut şase. Iar acum stau în întuneric lângă băiatul pe care îl iubesc de ani de zile şi nu pot să fac nimic. Exact ca în oricare altă zi din trista şi plictisitoarea mea existenţă.

— Bernie e mai interesantă decât mine, adaug.

Arunc peste umăr o privire către ea, amintindu-mi cum a ales să doarmă lângă el.

— Cred că încă te place.

Din nou, nu prea ştiu dacă chiar cred asta sau doar vreau să-l aud că neagă.

— Ba nu! zice şi respiraţia lui caldă pe obrajii mei e extrem de plăcută. Dar nu asta gândeşti.

— Dar ce gândesc?

— Că sunt un uşuratic. Practic, asta mi-ai spus după faza din tren.

Mă crispez. Aşa e, cam asta i-am zis.

— N-am ştiut că băieţii pot să fie uşuratici.

— Dacă fetele pot să fie, ar trebui să poată fi şi băieţii.

— Într-o lume perfectă, glumesc.

Îmi împing şosetele şi le scot cu degetele de la picioare, apoi ridic marginile pantalonilor lui de trening şi-mi lipesc degetele îngheţate de pulpele lui. În viaţa mea reală nu aş face în ruptul capului aşa ceva, dar încep să cred că am lăsat realitatea în Gilbert şi am intrat într-o bizară lume onirică, în care e firesc să te cuibăreşti sub aceeaşi pătură cu cel mai bun prieten al tău.

Trage aer printre dinţi când degetele mele iau contact cu pielea lui şi mă apucă de talie, cu o expresie ameninţătoare.

— Să ştii că te gâdil!

Degetele lui îmi incendiază pielea pe sub tricou.

— Doar dacă vrei să trezesc… lumea.

Era cât pe ce să zic pe Molly. Dar m-am abţinut. Fiindcă nu am vrut să se gândească la ea când e sub pătură cu mine.

Mă priveşte printre gene şi slăbeşte strânsoarea, dar nu îşi mişcă mâinile.

Mâinile lui.

Talia mea.

Nu sunt în stare să mă gândesc la nimic altceva.

Bash sforăie tare. Fitz se înseninează şi mâinile lui se îndepărtează de pielea mea.

— M-ai surprins în seara asta, spune.

— Fiindcă sunt aşa de plicticoasă?

— Fiindcă ai fost îndrăgostită, spune, nu atât acuzator, cât iscoditor. Eu de ce nu ştiu nimic de tipul ăsta?

— Eu de ce nu am ştiut de Bernie?

— Pentru că nu am fost îndrăgostit de ea, se încruntă el. Era doar o fată mai mare pe care am sărutat-o o dată. Au trecut ani de-atunci şi efectiv nu a însemnat nimic.

— Avea dreptate Bash? întreb repede ca să detensionez atmosfera. Când iei o decizie, tot ce ai de făcut e pur şi simplu să te hotărăşti ce vrei şi apoi să faci lucrul respectiv?

Rămâne tăcut mult timp. Prea mult. Mă tem că am spus ceva ce nu trebuia. Când în sfârşit vorbeşte, îşi alege cuvintele cu grijă.

— Uneori, da. Alteori, nu.

— Dar pentru tine e uşor să iei o decizie, nu? Nu e un proces chinuitor, cum e pentru mine?

Fitz încremeneşte.

— De obicei, nu, şopteşte.

— Asta înseamnă cumva că am o problemă? Adică… la creier?

Dacă aş avea un dolar pentru fiecare dată când mi-am pus întrebarea asta, aş avea destui bani să-mi petrec tot restul vieţii cutreierând lumea.

— Nu ai nicio problemă. Dar poate că…

Ezită.

Îi termin eu fraza:

— Poate că sunt nebună, nu? Nu te preface că nu ai gândit-o niciodată!

— Nu-mi pune vorbe în gură. Tot weekendul ai făcut asta şi nu e deloc corect.

Are dreptate şi ştiu asta. Înghit nodul cât un iceberg din gât şi încerc să nu plâng.

— Te-ai încălzit? întreabă în cele din urmă Fitz, cu o voce plină de tristeţe şi oboseală şi exasperare.

Aproape că nu mai tremur deloc, m-a luat fierbinţeala şi inima-mi bubuie, şi regret. Dar nu vreau să fie adevărat, aşa că mint.

— Nu, şoptesc.

Iniţial, cred că nu mă aude. Dar apoi închide ochii oftând şi-mi cuprinde iar talia cu braţul. Mă întorc pe cealaltă parte, îl las să mă tragă la pieptul lui şi îmi pun capul pe celălalt braţ al lui. Trupul lipit de al meu e cald şi liniştit şi puternic. La un metru distanţă, Molly doarme liniştită, cu chipul senin, părul risipit pe pernă, fără nicio grijă. Îmi năvăleşte în minte promisiunea pe care i-am făcut-o şi ştiu că la răsăritul soarelui va trebui să-i ajut să se împace.

— Fitz? şoptesc.

Respiră profund şi egal şi nu răspunde. Mă strecor de sub braţul lui şi scot scrisoarea din buzunar. O arunc în foc şi mă uit cum flăcările îmi transformă cuvintele în cenuşă. Când dovada a dispărut, mă strecor la loc sub pătura noastră. Îi pun un braţ în jurul taliei mele şi îl folosesc iar pe celălalt drept pernă, gândindu-mă deja cu nostalgie la acest moment de care nu o să mai am parte niciodată. O lacrimă îmi alunecă pe obraz şi cade pe pielea lui, iar eu sunt recunoscătoare că nu îl trezeşte.

Dimineaţă tot nu e curent. Îmi dau seama de asta după faptul că degetele de la picioare stau să-mi cadă, degerate. Dau din ele şi cred că se mişcă. Sper că se mişcă. O să presupun că se mişcă.

Fitz a dispărut, la fel şi Molly şi Bash. Bernie încă doarme, iar peste noapte,

majoritatea păturilor ei au alunecat. Dinspre bucătărie se aud voci, dar eu mă cuibăresc şi mai bine în pătură. Nu sunt încă pregătită să dau ochii cu Fitz. Nu după ce mi-am petrecut noaptea în braţele lui. Şi Molly! Dacă ne-a văzut dormind îmbrăţişaţi?

Mă uit la telefon. Bateria e la 3 la sută. Normal… se putea? Porcăria naibii de baterie! Am mai multe mesaje de la mama, care mă asigură că totul e în regulă, şi un mesaj de la Clover.

Credeam că mă iubeşte. Nu ştiu ce s-a întâmplat.

Mesaj urmat de vreo 12 emoticoane care plâng în hohote.

Prietena mea suferă şi e vina mea. Am făcut o greşeală şi trebuie să repar lucrurile.

Trebuie să-i spun, dar nu reuşesc să-mi mişc degetele.

Să-i spun adevărul?

Să nu-i spun adevărul?

Deschid Magic 8 şi-mi moare bateria. Scot un mormăit de frustrare, trag pătura pe picioarele goale ale lui Bernie şi mă alătur lui Fitz, Molly, Bash şi Darcy în bucătărie. Stau toţi la masă şi mănâncă diversele bunătăţi pe care le-am făcut ieri. Trăiască gătitul pe fond de stres! Sunt înfăşuraţi în pături şi jachete şi respiraţia li se transformă în abur în timp ce discută despre opţiunile noastre. Mă prind repede că singura opţiune viabilă e să aşteptăm. Nu pare aşa rău. Mă pricep să aştept. Uneori mi se pare că îmi petrec toată viaţa aşteptând. Aşteptând ca Fitz să se îndrăgostească de mine. Aşteptând să-mi pice din cer un bilet de avion. Aşteptând o viaţă mai frumoasă, mai palpitantă. Aşa că, da, pot să aştept să vină cineva să mă dezgroape de sub zăpadă.

Fitz ridică ochii şi mă vede stând acolo nehotărâtă, iar pe chip i se aşterne o expresie indescifrabilă.

— Salut!

— Ăăă… Şi ţie! Salut adică, bună dimineaţa!

Până săptămâna asta, nu credeam că există vreo expresie de-ale lui Fitz pe care să nu o pot recunoaşte. Dar de când am ajuns aici, ceva s-a schimbat, iar acum sunt mai tot timpul confuză. Îşi fereşte repede privirea şi amintirea nopţii trecute îmi dă o senzaţie neplăcută în stomac. Iau două felii de cozonac cu scorţişoară şi-mi netezesc cu mâna părul încâlcit.

— Bernie tot nu s-a trezit?

Se încruntă puţin, îngrijorat.

Nu e ce crezi, a spus Fitz aseară.

Ce cred? Evident, au avut o scurtă aventură. Aş putea să pun pariu că a văzut-o în magazinul de cadouri de la depou, cu fulgi în păr, fustă mini şi colanţi de lână pe picioarele ei lungi şi s-a îndrăgostit nebuneşte, cu disperare de ea. I-a cumpărat globul de Crăciun pe care îl admira, i-a pus pe umeri haina lui şi şi-a împletit degetele cu ale ei, pornind la plimbare pe lângă şine. După o oră, a sărutat-o. După două ore, a dus-o acasă să o prezinte părinţilor. Până să ajungă la cabană, relaţia se sfârşise şi lui nu i s-a părut suficient de importantă, încât să-mi pomenească ceva de ea.

Iar asta ce spune despre el? Ce spune asta despre Fitz Wilding ca persoană?

Până acum credeam că asta însemna că are o inimă neînfricată, dar poate că e doar nesăbuit.

Mă uit cu coada ochiului la Fitz, dar ţine capul plecat, cu ochii la puzzle. Îmi ard obrajii când mă gândesc la noaptea trecută, la braţul lui în jurul taliei mele, la trupul meu cuibărit lângă al lui. Parcă fiecare milimetru din mine era electrizat şi alert într-un fel cu care nu sunt obişnuită. Aseară am acţionat fără să gândesc. La momentul respectiv nu mi s-a părut greşit sau înspăimântător, dar acum, în mijlocul minusculei bucătării îngheţate, cu Fitz evitându-mi privirea, totul mi se pare cu susul în jos.

— Cât crezi că mai durează până vine curentul? îl întreabă Molly pe Fitz.

Şi-a pus mâna pe banchetă lângă a lui, într-o poziţie prefăcut nonşalantă, sfâşietor de familiară.

— Nu ştiu, spune Fitz. Să sperăm că în curând. Îmi fac griji că nu avem destulă apă.

Arunc o privire pe geam. Viscolul s-a oprit, dar pe terasă s-au adunat mormane de zăpadă mai înalte de jumătate de metru. Îmi muşc interiorul obrazului. Chiar dacă vine curentul, s-ar putea să mai stăm ceva vreme aici.

— Pot să împrumut telefonul tău? îl întreb pe Fitz şi mă aşez lângă el pe băncuţă.

Aflată în cealaltă parte a lui Fitz, Molly fărâmiţează încet un corn.

— Sigur, dar nu garantez că funcţionează. Ce s-a întâmplat?

Şoptesc, ca să mă audă numai el.

— Vreau să o sun pe Clover, să mă asigur că e OK.

— N-a prins-o viscolul, nu?

— Nu.

Îmi muşc buza, încercând să-mi dau seama cum aş putea formula delicat ceea ce vreau să spun. Ei, scuteşte-mă!

— Ai avut dreptate, bine? M-am amestecat în relaţia ei cu Jay şi s-au despărţit, iar acum e distrusă şi eu mă simt ca un rahat, aşa că scuteşte-mă de predici, da?

Fitz scutură capul ca să-şi dea părul din ochi şi mă sfredeleşte îndelung cu privirea. Nu e o predică, dar o simt ca pe o predică.

— Mi-am închis telefonul aseară, ca să fac economie de baterie.

Îl deschide şi-mi arată ecranul.

— 19 la sută.

— Mai bine decât deloc. Trebuie să repar ce-am făcut.

— Stai, spune Fitz, întinzând mâna ca să mă oprească.

Degetele lui le ating în treacăt pe ale mele, dar şi le retrage imediat.

— Nu poţi să-i spui că Jay voia s-o ceară în căsătorie! Dacă Jay nu vrea ca ea să ştie?

— Ai dreptate. Ai numărul lui Jay salvat în telefon?

— Cred că da. De când v-am făcut ţie şi lui Clover surpriza cu biletele la concert.

— Atunci, îl sun pe el.

Mă îndrept spre şemineu şi mă împiedic de sticla de oţet de la picioarele lui Bernie, apoi mă lovesc de ea.

— Ups! Scuză-mă!

Acum, că o văd de aproape, înfăţişarea ei mă face să icnesc, şocată. Are pielea albă ca zăpada şi buzele vinete. Nu reuşeşte să deschidă ochii şi tremură din tot corpul.

— Bernie! Ţi-e rău?

Îi pun pe umeri prima pătură care-mi cade în mână, dar îi tremură mâinile prea tare ca s-o ţină. Ceilalţi vin în fugă din bucătărie.

— Bernie! strigă Bash apucând-o de mână. Eşti îngheţată tun!

Bernie se uită la el cu ochi împăienjeniţi de somn, de parcă nu prea ştie cine e fratele ei ori cum a ajuns ea aici.

— E hipotermică, spune Darcy. A băut ceva aseară? îl întreabă tăios pe Fitz, uitându-se prin cameră după sticla de şnaps.

— Nu! Mă rog, doar oţet.

Fitz îşi înfige mâinile în păr, cu ochi înspăimântaţi.

— S-ar putea să fie deshidratată, spune Darcy, după care se întoarce spre Bash. Ia vreun medicament? Suferă de ceva?

— Are o chestie la tiroidă, spune Bash.

— Hipotiroidie?

Bash încuviinţează şi Darcy înjură ca pentru sine, întorcându-se iar spre Bernie.

— Bernie? Scumpo? Poţi să te urci pe canapeaua asta, de-aici?

Împreună cu Bash o ajută cu grijă pe Bernie să se urce pe canapea, iar apoi Fitz şi cu mine o împingem până la şemineu.

— Molly, caută mănuşi şi o căciulă. Ai grijă să fie uscate. Nimic ud de zăpadă. Paige, trebuie să bea apă caldă.

— Eu cu ce pot să ajut?

— Tu ar fi trebuit să-i dai apă, nu s-o laşi să se deshidrateze. Roagă-te să nu păţească nimic!

— Ce-o să păţesc? mormăie Bernie.

Cuvintele sună bolovănos şi îi alunecă de pe buze ca nişte bucăţi de gheaţă.

— Îmi pare rău, spune Fitz. Zi-mi ce să fac!

— Eu ştiu, Romeo? Ajut-o pe iubita ta, îl repede Darcy.

Fitz încremeneşte. Arunc iute o privire către Molly, dar ea deja ia mănuşi şi o căciulă din mormanul de lângă uşă. Iar Bash stă lângă Bernie pe canapeaua de două locuri. Ceea ce înseamnă că… Mă uit la Fitz, el la mine şi e clar că am ajuns amândoi la aceeaşi concluzie. Sunt opţiunea C.

— Ceva cald de băut, spune el.

— Aha! Ăăăă…

Oare ăştia mă cred genul de persoană la care apelezi într-o situaţie de criză? Am veşti pentru ei: chiar nu sunt! Dar deloc!

— Nu ştiu.

— Aragazul…

— E electric. Nu merge.

Mă uit disperată prin încăpere.

— Focul!

Alergăm în bucătărie şi el ia o sticlă de apă, iar eu cotrobăi prin dulapuri după o cratiţă. Vărs în ea sticla cu apă şi o pun deasupra focului. Darcy şi Bash vorbesc cu Bernie, punându-i întrebări ca să o ţină trează. Bătăile inimii mi se calmează puţin, cu fiecare întrebare la care răspunde corect. Când apa e caldă, dar nu fiartă, o turnăm cu grijă într-o cană şi i-o dăm lui Bash, care o duce la buzele lui Bernie şi o ajută să bea.

Molly, Fitz şi cu mine ne aşezăm pe cealaltă canapea fără să scoatem o vorbă şi abia îndrăznim să respirăm. Îmi trag o pătură pe picioare şi Fitz trage jumătate peste el, trăgându-se mai aproape ca să încăpem amândoi sub ea.

— Să chemăm Salvarea? întreabă Fitz.

— Nu, se încălzeşte. O să-şi revină.

Darcy se lasă pe călcâie, vădit uşurată ca şi mine.

Fitz se lasă pe spătarul canapelei şi-şi lasă capul pe o parte ca să se uite la mine.

— Sunt un tâmpit.

— Nu e vina ta, spun.

Coapsa lui e lipită de a mea şi trebuie să lupt din greu cu fiecare impuls de a-l lua de mână, de a-i atinge genunchiul, de a mă apropia mai mult de el.

Darcy se ridică în picioare.

— Starea ei e stabilă, dar ar trebui s-o ducem la spital de îndată ce este posibil. O să încerc să iau legătura cu părinţii ei, iar voi apucaţi-vă să scoateţi maşinile de sub nămeţi.

Îşi scoate telefonul şi pleacă în căutare de semnal.

— Ar trebui să rămână cineva cu soră-mea ca să se asigure că e OK, spune Bash.

Arată spre mine cu un semn din bărbie.

— Ai dat vreodată cu lopata la zăpadă?

Clatin din cap şi mă însărcinează cu supravegherea lui Bernie.

Bash, Molly şi Fitz se echipează să iasă la zăpadă. Molly nu reuşeşte să se încalţe din cauza hainei prea groase, aşa că Fitz se apleacă şi o ajută să bage picioarele în bocanci.

Aşa, deci. Se pare că eu rămân în casă.

Îi iau locul lui Bash lângă Bernie, pe canapea. Când uşa se închide după ei, mai ia o sorbitură de apă caldă şi zâmbeşte pierit.

— Au plecat?

Încuviinţez din cap.

— Perfect. Acum putem să-l bârfim pe Fitz.

DESTINUL UNU

26 decembrie, ora 09:11, Upper West Side,

Manhattan, New York

Sunt zile când mă trezesc cu un gol în capul pieptului. Asta nu e una din acele zile. Mă trezesc zâmbind, iar amintirea serii trecute e aşa de vie, că roşesc.

Zgomote tipic matinale vin de pe coridor, se aud pe sub uşă. Lipăit de paşi prin bucătărie, pe care se suprapun râsete şi sfârâit de bacon în tigaie. Îmi chiorăie stomacul, dar mă cuibăresc şi mai adânc sub pături. Raze de soare — primele pe care le văd de multe zile încoace — cad pe podeaua camerei lui Harrison.

Harrison.

Zâmbesc şi mai larg şi-mi trag păturile până la bărbie. Stau aşa îndelung, uitându-mă în tavan şi ascultându-mi bătăile inimii.

Iată care-i chestia cu viaţa mea: e lipsită de orice risc. E previzibilă.

De reţinut: previzibilă nu e acelaşi lucru cu plictisitoare.

Îmi place mult să merg cu Clover la yoga cu capre, să fac pâine în propria mea bucătărie, să visez cu ochii deschişi la călătorii în jurul lumii şi să fac orice cu Fitz.

Iubesc tot ce fac cu Fitz. Toate filmele văzute cu el şi toate plimbările hai-hui cu maşina prin oraş, îmbuibatul cu jeleuri acrişoare în formă de viermi şi discuţiile noaptea târziu despre inimi frânte şi visuri imposibile. S-ar putea

spune multe despre cum e să fiu îndrăgostită de Fitz: e înfricoşător, sfâşietor, dezamăgitor şi palpitant. Dar nu e niciodată plictisitor. Şi, de fapt, cam asta e şi ideea, nu? Chiar şi în zilele când viitorul mi se pare mai terifiant ca niciodată — ori poate că tocmai în acele zile —, Fitz e curcubeul din lumea mea alb-negru.

Dar predictibilitatea aceasta m-ar putea ucide. Felul în care îi analizez fiecare privire şi atingere şi gest mă umple de frustrare şi furie pe mine însămi. Sunt furioasă că sunt aşa de plină de speranţă şi totuşi disperată şi speriată.

Seara trecută nu a fost nicidecum previzibilă şi, lungită în patul cald în a doua zi de Crăciun, numărându-mi bătăile inimii, mă simt expusă şi vulnerabilă. Umană. Surprinsă.

Savurez senzaţia. Vreo 10 minute. După care simt că mor dacă nu spun cuiva. Petrec aşa de mult timp din viaţa mea ascultându-i pe Clover povestind despre Jay şi pe Fitz povestind despre oricine la întâmplare, pe când eu nu am niciodată secrete savuroase pe care să le împărtăşesc. Dar acum, în sfârşit, am! Şi dacă nu spun cuiva ce s-a întâmplat, explodez.

Vreau să-i spun lui Fitz. Gândul mă ia total prin surprindere, deşi nu ar trebui, fiindcă întotdeauna vreau să-i spun lui Fitz tot ce mi se întâmplă. Aşa faci cu cel mai bun prieten, iar când eşti şi îndrăgostită de cel mai bun prieten, cu atât mai mult. Uneori mi-e greu să ştiu ce părere am despre ceva până nu discut cu el, fiindcă el mă cunoaşte mai bine decât mă cunosc eu. Deschid telefonul şi încep să tastez. Aseară m-am sărutat cu un băiat în lift. Şi în metrou. Şi pe străzile din New York City. Ne-am sărutat până nu m-am mai gândit la tine, până nu m-am mai întrebat cum or fi sărutările tale în comparaţie cu ale lui.

Şterg.

Normal.

Asta e o poveste pentru Clover, de aceea e mare păcat că am fost aşa nemernică ultima dată când am vorbit cu ea.

Scriu un mesaj nou şi pe ăsta chiar îl trimit.

Putem să vorbim?

Nu e suficient. Ştiu. Dar nu-mi vine să scriu că-mi pare rău, aşa cum merită. Ce va fi dacă se mărită cu el şi viaţa ei se duce de râpă, iar eu nu am încercat să o opresc?

Imediat, mă loveşte alt gând:

Dacă se mărită cu el şi noi două nu vom mai fi prietene?

Te rog. Trimit. Nu e mare lucru, dar decât deloc…

Foamea mă face să mă dau jos din pat. Mă strecor în baie ca să mă spăl pe dinţi şi să mă pieptăn, apoi intru în bucătărie, neştiind la ce să mă aştept din partea lui Harrison.

Ridică ochii din castronul cu cereale.

— Salut, şopteşte el, iar eu sunt bombardată de un milion de gânduri deodată: mâna lui pe talia mea, respiraţia lui pe gâtul meu, buzele lui lipite de ale mele.

Şi atunci îşi dă părul după ureche, iar toate acele amintiri vii se topesc într-o ceaţă dulce-amăruie. Fiindcă felul în care îşi dă părul după ureche nu e ca felul în care Fitz scutură din cap ca să-şi dea părul din ochi, iar diferenţa dintre cele două momente şi reacţia viscerală pe care o are trupul meu la vederea unuia, dar nu şi a celuilalt este o prăpastie atât de adâncă, încât s-ar putea să nu o pot trece niciodată.

O să reuşesc vreodată să ajung în cealaltă parte a prăpastiei, acolo unde aş avea voie să fiu îndrăgostită de Harrison? În acest univers, cu această versiune a mea?

— Salut, răspund şi eu.

După o secundă, zâmbim amândoi deodată, larg, cu bucurie.

Încă nu sunt îndrăgostită de băiatul ăsta, dar, conform teoriei corzilor, orice e posibil.

— Mă gândeam că în dimineaţa asta am putea să mergem la High Line.

— Grozavă idee!

Mă aştept să fiu nevoită să duc muncă de lămurire cu mama, dar pare să fie cu mintea în altă parte. Mă lasă imediat să plec şi nu-mi cere detalii.

— A fost cam ciudat, îi spun lui Harrison o oră mai târziu, când ieşim în lumina rece a soarelui. În prima noastră zi aici, mama era foarte îngrijorată pentru mine, iar acum parcă nici nu-i mai pasă.

— Poate pentru că are încredere în mine, spune Harrison.

— Sau poate că şi-a amintit că are încredere în mine. Nu sunt genul care să intre în bucluc.

— Zău? spune el ridicând din sprânceană. N-aş fi crezut.

Bea nonşalant din cafea şi eu mă înroşesc.

— Tu chiar m-ai dus la cămin doar ca să-mi împrumuţi o carte de filosofie?

— Da, cartea de filosofie şi romanul Pe drum. Când viaţa mă lasă perplex, Kerouac îmi merge la inimă.

— Kerouac e la tine în cameră, aici, în apartament.

— Nu pot nici să confirm, nici să neg acest fapt, spune el vesel.

— Eram sigură! Încercai să mă seduci!

— Doar până am văzut teama din ochii tăi când am ajuns în faţa uşii. Atunci am anulat planul. Dar nu ştiu dacă mai ţii minte, însă tu ai fost cea care a sărit pe mine să mă devoreze în lift.

— A, da, ţin minte, spun eu, spre propria mea surprindere.

High Line se dovedeşte a fi o potecă din beton, construită undeva, pe o culme, peste o cale ferată abandonată. Harrison îmi spune că în lunile calde,

poteca e înconjurată de flori de câmp şi iarbă până la brâu. Azi e flancată de copaci scheletici. Priveliştea se modifică rapid, cu fiecare pas. Acum mă uit la clădiri în ruină, pline de graffiti, ca după o cotitură să văd un zgârie-nori impozant. E New Yorkul în toată splendoarea lui, o vedere de ansamblu — vechi şi nou, mizer şi scump, planificat şi haotic. Şi după înghesuiala din Rockefeller Center şi apoi din Santaland, acum zici că e de-a dreptul abandonat. Harrison mă ia de mână şi ne plimbăm agale, însoţiţi de trilurile păsărilor de iarnă, oprindu-ne din când în când ca să ne sărutăm.

E o scenă exact ca dintr-un film şi pentru prima dată în istoria lumii, eu sunt eroina. Păcat că nu pot să mă bucur pe deplin de asta. Mă tot uit la telefon, sperând să primesc un mesaj de la Clover, dar degeaba.

— Clover ori e furioasă pe mine că i-am zis să nu se mărite, ori e aşa de îmbătată de fericire în viaţa ei de proaspătă logodnică, încât nu se deranjează să-mi răspundă. Nici nu ştiu care variantă e mai nasoală.

— Dă-mi telefonul să mă uit!

— Ce? Nu! spun strângându-l mai tare.

— Calmează-te! Vreau să mă uit la pagina ei de Instagram. Care e numele ei complet?

— Clover James.

Îl tastează în telefonul lui.

— Gata!

Pentru câteva secunde, studiază în tăcere pozele lui Clover.

— E ofticată pe tine, ceea ce e bine, fiindcă înseamnă că poţi să-ţi ceri scuze.

— Cum ţi-ai dat seama?

Îi iau telefonul din mână şi analizez şirul de selfie-uri în care e fericită.

— Şase fotografii dezgustător de adorabile, postate în şase zile. Nu se poate

spune că zace prin casă, suferind de dorul meu.

— Ei, nici tu nu te-ai retras la mănăstire ca s-o jeleşti, zice Harrison cu o figură serioasă.

— Ştii ce vreau să zic, spun înghiontindu-l cu umărul.

Drept răspuns, mă cuprinde cu braţul şi mă trage lângă el.

— Îi e dor de tine. Niciun om care e cu adevărat fericit nu se străduieşte atât de tare să o dovedească. Exact înainte ca mama să-l înşele pe tata, pagina ei de Facebook era, practic, un omagiu adus lui. Se străduia mult prea tare să se convingă singură că e fericită. Ca şi Clover.

— Eu ştiu…?

— Uită-te la hashtagul ăsta: #minoră_şi_logodită. Încearcă să provoace, să-ţi arate că ia decizia corectă. Îi pasă de părerea ta, aşa că o să vă împăcaţi.

Mă uit iar la poze şi la hashtag. S-ar putea să-mi fie adresate, dar la fel de bine ar putea fi o săgeată aruncată în direcţia mamei ei, care cu siguranţă e şi mai puţin bucuroasă de logodna asta decât mine. Şi de aceea are nevoie de cea mai bună prietenă în aceste momente.

Îmi simt stomacul ca de plumb. Am dat-o rău în bară.

Continui să mă uit pe poze şi dau peste alta din contul lui Clover. Ăsta e un selfie făcut într-o pădure acoperită de zăpadă.

— El e? zice Harrison şi-mi ia telefonul, dă click pe profilul lui Fitz şi se uită pe pozele lui.

Mă aplec peste umărul lui şi văd cum trece în viteză peste mai multe poze cu mine şi Fitz. Se duce înapoi un an întreg, oprindu-se la tranziţia de la Priya la Fiona, petrecută între Balul Bobocilor şi Halloween.

— Sunt o groază de fete aici.

Insinuarea mă irită, dar pentru prima dată în viaţa mea, nu sar în apărarea lui

Fitz, fiindcă nu pot nega ce vede Harrison.

— Ştiu.

— Cei mai mulţi tipi îşi „fac curat“ printre poze după o despărţire.

— El nu e aşa. Nu-i şterge pe oameni din viaţa lui de parcă n-ar fi contat pentru el.

— Şi, ia zi, de ce e el aşa de special? întreabă pe un ton în care se simte gelozia.

De ce e Fitz aşa de special? O întrebare legitimă.

Scormonesc prin minte după un exemplu concret. Ceva ce să pot ridica în lumina soarelui şi să spun „Ăsta! Uite-aici! Ăsta e motivul pentru care Fitz Wilding e o persoană specială“. Dar mi-e imposibil să descâlcesc şi să cataloghez cinci ani de prietenie. Motivul e furtuna de zăpadă şi punga uriaşă de viermişori de jeleu acrişor pe care o ţine în torpedou şi felul în care îşi ţine respiraţia aşteptându-mi reacţia, când mă pune să văd un film nou. E felul în care m-a apucat de mână în laboratorul ăla rece şi mi-a vorbit până mi-a trecut atacul de panică. M-a salvat în ziua aia şi m-a salvat în fiecare zi care a trecut de atunci, smulgându-mă din locul înfricoşător şi întunecat care încearcă să mă înghită cu totul.

— Mă cunoaşte, spun, drept răspuns la întrebarea imposibilă a lui Harrison.

Şi cu toate astea, mă place aşa cum sunt, adaug în gând.

— Hmm.

— Spune ce ai de spus, fac eu pe nonşalanta, de parcă nu mor de nerăbdare să aflu ce gândeşte despre mine şi Fitz.

— Pun pariu că şi celelalte fete cred că le cunoaşte şi pe ele, spune pe un ton greu de cinism cronic.

— Probabil.

Dar s-ar înşela. Fitz n-a ştiut că lui Molly îi e frică de înălţimi.

— Când ai scris scrisoarea aia ai sperat că o va citi şi te va alege pe tine în locul fetei de pe Instagram. De fapt, în locul oricăreia dintre fetele de pe Instagram.

— Nu. Era o scrisoare de despărţire, în care îi spuneam toate motivele pentru care nu mai pot să fac parte din viaţa lui.

Harrison strânge din buze până când arată ca o linie.

— Hai, fii serioasă!

— Sunt.

— Dar în adâncul sufletului ai sperat că el avea să citească printre rânduri şi să te aleagă pe tine.

Îmi vine să-i spun lui Harrison că se înşală, dar latura mea sinceră ştie că nu e aşa.

— Asta nu e o întrebare.

— Să zicem că o citeşte şi chiar te alege pe tine. De unde o să ştii că pentru el nu eşti la fel ca celelalte fete?

Vorbele lui au efectul stricării aparatului de aer condiţionat în plină vară, al unei băuturi pe care în loc s-o înghiţi îţi vine pe nas, al unei decizii imposibile pe care nu vreau să o iau. Sunt tot ce e rău pe lume. Mă opresc în loc şi, fiindcă mă ţine de talie, se opreşte şi el.

Fiecare părticică din mine vrea să apere onoarea lui Fitz, dar cuvintele care cândva îmi veneau cu uşurinţă pe buze acum au dispărut. În locul lor am o oribilă revelaţie.

— Ai dreptate, şoptesc, ca o mărturisire şi în acelaşi timp o trădare.

Chiar dacă Fitz mi-ar citi scrisoarea, chiar dacă m-ar săruta sau s-ar cupla cu mine sau ar planifica unul din gesturile lui grandioase, ce ar putea să urmeze?

E clar ca lumina zilei că în cele din urmă aş deveni şi eu una dintre fetele de pe Instagram.

— Întotdeauna am dreptate, îmi şopteşte la ureche Harrison.

Mă strânge şi mai tare lângă el. Gestul e aşa de posesiv, aşa de… intim, că mă sperie. Dar mă lipesc de el, fiindcă nu am nimic de pierdut.

Privesc lung silueta fantastică a metropolei, profilată pe cerul însorit. În Gilbert avem parte de soare din belşug, dar jur că lumina de aici e altfel. Clădirile înalte aruncă umbre lungi şi unghiuri ascuţite şi mici enclave neaşteptate de lumină solară. Acasă, avem un cer imens, nesfârşit, care se întinde peste un peisaj deşertic plat.

— Nu-mi vine să cred că am fost aşa de proastă atâta timp. A fost cât pe ce să ratez priveliştea asta. Şi pentru ce? Câteva zile în plus cu acelaşi băiat care nu m-a iubit ieri şi n-o să mă iubească nici mâine.

— „Viaţa trebuie înţeleasă privind în urmă. Dar trebuie trăită privind înainte“. Kierkegaard.

— Mai zi o dată.

Sunt fascinată de vorbele de duh din cursul Filosofia pentru începători.

— Viaţa trebuie…

— …trăită privind înainte, termin eu propoziţia.

— Exact. La urma urmelor, ce sens are să tânjeşti după un destin care sigur se împlineşte într-un univers paralel?

Iau mâna lui Harrison şi-i trag braţul mai strâns în jurul umerilor mei, apoi rămân cu degetele împletite cu ale lui. Gestul îmi pare mai îndrăzneţ decât sărutările prin locurile umbrite de pe trotuare. Ne plimbăm aşa până la capătul lui High Lane şi lumea se uită la noi ca la un cuplu adorabil de îndrăgostiţi. Şi preţ de o fracţiune de secundă, îmi doresc să fi fost într-un Univers paralel. Fiindcă o fată o să se îndrăgostească la nebunie de băiatul ăsta mohorât şi de replicile lui filosofice seci şi, la urma urmelor, de ce nu aş

fi eu aceea?

Nu a fost decizia mea să mă îndrăgostesc de cel mai bun prieten al meu. Dar poate că decid să mă îndrăgostesc de Harrison. S-au văzut lucruri şi mai ciudate, nu?

Aproape de capătul lui High Line e o bancă, pe care ne aşezăm şi ne sărutăm până îmi chiorăie stomacul de foame. Hotărâm să ne întoarcem acasă la el să mâncăm şi, cu toate că pe drum nu ne mai sărutăm cum ne-am sărutat aseară, ne ţinem de mână, umerii ni se ating în mers şi râdem ca proştii.

Intrăm în bloc şi Harrison mă lipeşte de uşa de la intrare ca să mă sărute iar.

— Opreşte-te! Să nu ne vadă părinţii!

Îi dau uşor o palmă peste umăr şi, cât descuie el uşa, eu îmi aşez hainele. Năvălim în holul tăcut, încercând să ne ascundem zâmbetele. Îmi scot paltonul şi-l agăţ într-unul din cuierele de lângă uşă.

— Vezi? Nici nu sunt acasă, spune Harrison aplecându-se să mă sărute pe vârful nasului. N-ai niciun motiv să te îngrijorezi. Ce ai chef să mănânci? Paste cu sos?

Intrăm în bucătărie, unde mama e urcată pe blat, cu picioarele în jurul lui Tyson şi cu braţele agăţate de gâtul lui şi amândoi sunt atât de absorbiţi de partida lor de amor, încât eu şi Harrison ne simţim îngrozitor de stânjeniţi.

DESTINUL DOI

26 decembrie, ora 10:19, Williams, Arizona

— Aşa, ia zi, care-i treaba cu Molly? întreabă Bernie întinzându-şi picioarele până-i ajung tălpile la câţiva centimetri de foc. Pare destul de drăguţă, dar cam posomorâtă. Tăcută.

— Credeam că vrei să vorbim despre Fitz.

Bernie se uită la mine într-un mare fel:

— Asta şi facem.

Oftez. Nu se înşală. Spun:

— Are o mahmureală post-Fitz.

— Aaaaa! face Bernie luminându-se la faţă. Cunosc bine senzaţia. E intensă vreo trei zile, aşa, după care dispare.

Trei zile. Dacă ar fi adevărat, ar fi trebuit să-mi treacă de el în urmă cu aproximativ 727 de zile. Sau undeva pe-acolo.

— Ce s-a întâmplat între voi? întreb.

Am senzaţia că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar expresia de pe chipul ei îmi spune că nu o deranjează. Obrajii ei încep să prindă culoare şi e clar că are chef de vorbă.

— A fost acum două veri. Eu locuiesc în Williams şi mă vedeam pe furiş cu

un tip din oraş. Dar era un bou, care-mi făcea chipurile complimente, dar de fapt mă insulta, insinuând mereu că sunt o mare norocoasă pentru că el e dispus să-şi piardă timpul cu mine.

— Hmmm…

— Exact. Mi-a afectat rău de tot încrederea în mine. Şi atunci a apărut Fitz. E mai mic decât mine şi cam nătâng, cum e el disperat să-ţi intre în voie, dar se purta frumos şi era atent. M-a învăţat să arunc cu piatra pe suprafaţa lacului şi m-a sărutat în ultima zi, înainte să plece din oraş. L-am revăzut după şase luni, dar amândoi aveam pe altcineva.

Amuţesc de uluire în faţa torentului de informaţii. În primul rând… nătâng? Fitz n-a fost nătâng nicio secundă din viaţa lui. În al doilea rând, trebuie să fi fost vara în care i-am tras clapa cu mersul la bal. Mă întreb: oare lucrurile ar fi stat altfel dacă aş fi avut curajul să mă duc?

— Trei zile după plecarea lui am suferit îngrozitor. Apoi, în a patra zi, m-am trezit şi în minte mi-a răsărit brusc un gând: oare i-a plăcut măcar un pic de mine? Oare m-a cunoscut cât de cât? Şi mi-a trecut pe loc.

— Crezi că nu i-a plăcut de tine?

— Cred că i s-a părut că mă place, dar până la urmă, între noi nu a fost nimic, doar ne-am petrecut o săptămână împreună fiindcă eram deprimată din cauza altcuiva. Şi, sincer vorbind, nici eu nu l-am cunoscut. A fost o chestie care s-a întâmplat fiindcă verile sunt fierbinţi şi oraşul ăsta e mic, şi când un băiat care arată ca Fitz te învaţă să arunci pietre pe lac, îţi vine să-l săruţi. De îndată ce prietena ta, Molly, o să priceapă asta, o să fie în regulă.

— Molly nu e în aceeaşi situaţie. Ea e îndrăgostită de el. A venit aici ca să-l recucerească.

Bernie ridică din sprânceană.

— Crezi că o să se întoarcă la ea?

— Nu ştiu.

Mă gândesc la fenomenala jucătoare de tenis Priya, din clasa a noua, şi cum la mai puţin de două săptămâni după Balul Bobocilor Fitz trecuse la Fiona. Iar apoi, după Halloween, când i-a zis Fionei că vrea să fie doar prieteni, ea i-a trimis mesaje în fiecare zi toată luna noiembrie, dar el nu a părut deloc tentat să încerce să reia relaţia.

— Ar fi prima dată.

— Vezi? Asta zic. Trece rapid mai departe. Cunosc genul ăsta de băiat. Se îndrăgosteşte lulea într-o clipă şi apoi toată pasiunea i se spulberă. Băieţii de genul ăsta sunt buni de un weekend, dar nu are sens să te ataşezi de ei.

Darcy se întoarce în cameră.

— Cum te simţi?

— De parcă toate organele mi-au fost extirpate şi înlocuite cu ciment, spune Bernie.

— Am reuşit, în sfârşit, să le trimit un mesaj părinţilor tăi. Drumurile din jurul oraşului au fost deja curăţate, deci sunt pe drum, vin să te ia. Dacă Fitz reuşeşte să vă scoată pe tine şi pe Bash la şosea, o să vă poată lua de-acolo.

Darcy se echipează şi se alătură echipei de-afară ca să ajute la dezgroparea camionetei de sub nămeţi. Eu şi Bernie rămânem tăcute pe canapea. Vorbele ei îmi revin în minte, făcându-mă să mă simt şi mai rău decât după oţetul băut aseară.

Bun de un weekend.

Nici măcar n-o cunoştea, nici măcar nu o plăcea.

Sunt aceleaşi acuzaţii pe care i le-am adus lui Fitz tot weekendul, dar venite de la ea, par cumva deplasate. Fitz cel pe care îl ştiu eu, Fitz jucătorul de baseball, Fitz fanul de comedii romantice, Fitz de la volan şi Fitz cel care-şi oblojeşte inima frântă pe turnul de apă, acel Fitz nu se foloseşte de oameni. Dacă ar fi fost un astfel de om, nu mi-aş fi dat seama? Poate că nu e îndrăgostit de mine, dar niciodată nu m-a făcut să mă simt a cincea roată la

căruţă. Şi asta contează enorm.

Nu am avut niciodată intuiţie. Sau dacă am avut, nu am ascultat-o, am speriat-o cu listele mele cu argumente pro şi contra şi cu „dar dacă?“-urile mele şi cu cicăleala constantă a lui SDM. Însă în acest moment, simt că ceva îmi dă ghes, făcându-mă să refuz să cred caracterizarea făcută de Bernie lui Fitz. El nu e tipul care spune ea că e.

Nu-i aşa?

Mârâi şi-mi întind picioarele lângă ale lui Bernie.

— Ce s-a-ntâmplat? întreabă ea.

Schimb subiectul:

— Puteai să mori.

Nu sunt sigură că e adevărat, dar simt că e. SDM a făcut deja o lungă listă cu toate modurile în care s-ar fi putut sfârşi lucrurile în dimineaţa asta. În mai multe dintre scenarii, eu sunt cea cu buzele vinete, nu ea. În altele e Fitz. În toate, eu sunt un izvor nesecat de regrete.

Începe să râdă.

— Îţi vine să crezi aşa ceva? Cât pe ce să mor, fiindcă am o tiroidă de rahat şi nu suport să dorm cu şosete.

— Cum de nu eşti supărată?

— Şi ce-ai vrea să fac? Să plâng? Să urlu? Să jur că nu mai beau niciodată oţet la niciun joc?

— Măcar asta cu oţetul, da, cu siguranţă, spun.

— A fost o prostie. O să încerc să nu mai fiu aşa proastă data viitoare. Dar n-am murit, aşa că…, spune ridicând din umeri.

Ca şi cum… asta e. Ca şi cum n-o să-şi petreacă tot restul vieţii punând la

îndoială fiecare decizie pe care a luat-o vreodată. Ups! Invidia îşi cam arată colţii azi.

Cei de afară au reuşit să scoată din zăpadă camioneta lui Fitz şi să facă o potecă semi-practicabilă până la şosea. Se întorc toţi în casă să mănânce ceva şi să bea apă, apoi Molly şi Fitz se pregătesc să-i ducă pe Bernie şi Bash să se întâlnească cu părinţii lor.

— Vrei să vii şi tu? mă întreabă Molly.

E prea drăguţă. Mă calcă pe nervi. De ce trebuie să fie aşa de drăguţă? Mă uit la fereastra din spatele ei. Soarele se reflectă orbitor în zăpadă. Lumea e albă şi ramurile copacilor sunt grele de zăpadă. Tânjesc s-o ating, s-o gust, să arunc un bulgăre.

— Mi-a murit telefonul.

Incredibil, ştiu, dar jur că aşa am răspuns. Simt iar o săgeată în inimă şi îmi vine să plâng.

— Aha… Ăăă… Deci, nu?

— Nu pot să iau nicio decizie, fiindcă mi s-a descărcat telefonul.

— Bine. Nu-i nimic. Şi, ăăăă…

Îşi muşcă buza.

— Îmi pare rău. Dar vorbim mai târziu, da?

— Mda.

Mai târziu, când o să trebuiască să repar relaţia ei cu Fitz. Urăsc acest mai târziu. Pleacă cu Fitz. Darcy rămâne. Mă duc fără chef până la masă, simţindu-mă neputincioasă şi pe cale să vomit, dorindu-mi să vină curentul numai ca să pot medita făcând pâine. Trebuie să coc ceva. Trebuie să fac ceva. Mă mulţumesc să lucrez la puzzle.

Darcy intră şi iese din cameră cu telefonul în mână, din ce în ce mai iritată.

— Mă chinui degeaba; nu reuşesc nicicum să dau de April, mormăie ea.

Se aşază în faţa mea şi ia o gură de turtă dulce.

— O să se îngrijoreze?

— O să presupună că sunt teafără până află că nu sunt. Mi-e dor de ea, dar nu e genul care să-şi facă griji.

— Ce mişto trebuie să fie! spun cu umor sec, aşezând încă o piesă de puzzle.

E aproape gata, lipsesc doar câteva piese de puzzle din mijloc.

— Tu-ţi faci griji des? mă întreabă ea.

— Tot timpul.

— Foloseşti întotdeauna aplicaţia aia ca să te ajute să iei hotărâri?

Ridic capul surprinsă, iar ea mă priveşte timid.

— Vorbea despre tine la micul dejun.

— Cine?

— Bash.

Îmi dau ochii peste cap. Normal că Bash.

— Aplicaţia e nouă.

— Ajută?

— Mai mult nu. Sunt o catastrofă cel puţin la fel de mare ca şi înainte. Poate mai mare.

Mă gândesc la tot ce m-a îndemnat să fac şi la toate ocaziile când ar fi trebuit s-o întreb ce să fac şi nu am făcut-o. Deci asta înseamnă că aplicaţia e de vină pentru buclucul în care mă aflu acum, sau de vină sunt acele dăţi când nu am

folosit-o? Nu ştiu. Întrebarea îmi zgândăre creierul.

— Ce se întâmplă când încerci să iei o hotărâre?

— Mă copleşeşte panica. Îmi trece prin minte cu viteza luminii fiecare consecinţă dezastruoasă posibilă. Nu pot opri avalanşa de „dar dacă…?“. Dar dacă am un accident şi mor? Dar dacă declanşez un şir de evenimente care mă vor face în final să mă simt oribil? Dar dacă…?

— Dar dacă eşti fericită? mă întrerupe Darcy. Dacă viaţa ajunge să-ţi fie mai frumoasă decât ţi-ai imaginat?

— Păi…

Închid gura. Nu aşa se joacă „Dar dacă…?“. Opţiunile sunt exclusiv nasoale.

— Data viitoare când te găseşti într-o spirală de „dar dacă…?“, opreşte-te şi pune-ţi o întrebare „dar dacă…?“ pozitivă.

— *Poate că da.*

— Dacă vrei, ţi-aş putea arăta nişte tehnici ca să gestionezi îngrijorarea despre care vorbeai.

— Fără supărare, dar cum de ştii tu „tehnici“?

Darcy clipeşte surprinsă.

— Aoleu! Credeam că ţi-a spus Fitz. Sunt psihiatru specializat pe tulburări emoţionale.

Aaa! Corect!

— *Mda, nu, mi-a zis, dar am uitat.*

Darcy flutură din mână.

— Mulţi dintre pacienţii mei cu tulburări de anxietate găsesc utile tehnicile de ancorare în realitate. Poţi, de exemplu, să găseşti curcubeul, adică să numeşti

obiecte roşii, portocalii, galbene…

— Aşa fac!

Când îmi aminteşte Fitz. Trebuie să am mai multă grijă şi să-mi amintesc singură.

— Tu l-ai învăţat pe Fitz?

— Da, încuviinţează Darcy.

— Dar Fitz nu e anxios.

— Din… din câte ştiu, nu.

Darcy îşi fereşte privirea şi pare deodată stânjenită, iar adevărul mă loveşte direct în faţă. Îmi ard obrajii de ruşine când îmi dau seama că Fitz vorbea cu sora lui despre mine.

Tulburări de anxietate. Urăsc cuvântul ăla. Mă face să mă simt defectă. Anormală.

Nu e ca şi cum nu mi s-a sugerat niciodată să apelez la ajutor profesionist. Mama mi-a dat numărul de telefon al unui terapeut şi mi-a explicat cu blândeţe că dacă aş vorbi cu cineva ar putea fi benefic pentru sănătatea mea mintală. Am apreciat iniţiativa, dar mi s-a părut o reacţie exagerată. Probabil că psihoterapia e foarte scumpă, ceea ce înseamnă că dacă pot să mă descurc singură, aşa ar trebui să fac. Susţin terapia şi/sau medicaţia pentru cei care au cu adevărat nevoie de asta, dar mi se pare penibil să cer astfel de intervenţii când sunt aşa de mulţi oameni într-o stare mult mai proastă decât mine.

— Nu e aşa grav.

— Cum adică? întreabă Darcy.

— Adevărul e că nu am o viaţă grea. Nu am vreun trecut tragic sau rude bolnave sau părinţi morţi.

Vai, săraca de mine, nu sunt în stare să-mi aleg cursurile. Probabil că m-ar

da terapeutul afară în şuturi.

— Nu există o Olimpiadă a suferinţei, vreun prag de durere pe care trebuie să-l atingi. Toată lumea merită să fie ajutată.

— Mă apucă anxietatea, dar asta nu înseamnă că am o tulburare.

— Nu voiam să…

Darcy se opreşte şi inspiră adânc.

— Foarte mulţi oameni găsesc că le e de ajutor. Şi eu folosesc uneori tehnicile. Poate că şi Fitz. Sinceră să fiu, nu l-am întrebat.

Lacrimile mi se adună în ochi. Mă ridic împingând bancheta de lângă masă. Marginea puzzle-ului se agaţă de mâneca hanoracului meu şi tot jocul e tras jos de pe masă. Privesc cu groază cum piesele se împrăştie pe podea.

— Scuze! Îmi pare tare rău! Trebuie să plec!

Îmi înşfac haina groasă, smucesc uşa de la intrare şi ies poticnindu-mă în zăpadă. Soarele se reflectă strălucitor în pudra albă, orbindu-mă. Ridic mâinile în faţa ochilor şi mijesc privirea până mă adaptez la noua lume.

Nu e o exagerare. Asta e o lume nouă, complet diferită de tot ce am văzut vreodată. Planeta a încremenit după trecerea viscolului. Mă aplec să-mi trec degetele prin zăpadă; e… udă, mai grea decât mi-am închipuit. Adun o mână de nea, o strâng în palme ca să formez un bulgăre şi o gust. Zâmbesc larg şi mă aplec să mai iau o mână, când un bulgăre de zăpadă mă loveşte dureros în ureche. Îmi alunecă în jos pe ceafă şi pe sub hanorac, până la elasticul pantalonilor. Mi se taie respiraţia şi ridic privirea. Fitz e lângă camionetă, rânjind diabolic. Aruncă în sus un alt bulgăre şi îl prinde, cu ochi mai sclipitori decât zăpada. Îl aruncă iar, provocându-mă.

Mă pitesc după balustrada verandei, adun doi bulgări de zăpadă şi o iau la fugă pe terasă. Aruncă un bulgăre concomitent cu mine, şi ratăm amândoi ţinta. Din spatele unui copac pleacă un bulgăre şi-l loveşte pe Fitz în umăr. Ne întoarcem şi o vedem pe Molly retrăgându-se după copac, încercând să se

ascundă. Arunc al doilea bulgăre către ceafa lui Fitz şi chiui când îl nimeresc în cap. Ţâşnesc spre Molly.

— Ne aliem? întreb apucându-mă de trunchiul gros al copacului şi rotindu-mă să mă ascund după el, lângă ea.

Ne facem un arsenal de bulgări ca să-l atacăm pe Fitz. El râde şi nu se lasă mai prejos, deşi jur că aruncă în mine câte trei bulgări pentru fiecare aruncat spre Molly. Dar presupun că e normal să o protejezi pe fata pe care o iubeşti de un bulgăre fleşcăit în mutră.

După câteva minute, eu şi Molly ne prăbuşim pe terasă hohotind de râs. Sunt udă leoarcă, îngheţată bocnă şi gâfâi de oboseală. Îmi ard plămânii şi inima îmi bate nebuneşte, fiecare bătaie pompându-mi sângele prin vene într-un ritm frenetic. Vie vie vie.

— *Ce m-am distrat! spune râzând Molly, ajutându-mă să-mi scutur din păr bucăţi de zăpadă şi gheaţă.*

Zăpada îmi alunecă în jos pe spinare. Senzaţia e oribilă, dar o merit. Molly m-ar urî dacă ar şti că i-am dat voie lui Fitz să mă strângă aseară la pieptul lui. Nu mi se pare corect să râd şi să glumesc cu ea acum, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Pleacă de-aici, că vrem să vorbim despre tine! îi spune Molly lui Fitz.

El se uită când la una, când la alta, dar înclină din cap şi ia o lopată ca să scoată maşina lui Molly de sub zăpadă. O secundă de trădare, şi inima mea o ia razna, aşa cum face de fiecare dată când am ocazia să vorbesc despre Fitz. Caut mereu pretexte să aduc vorba despre el cu Clover, dar cu Molly nu am nevoie să inventez un motiv.

Păcat că acest motiv e naşpa!

— Deci? Ce crezi? îmi şopteşte după ce el nu ne mai poate auzi. Care e cea mai bună cale de a-l recuceri?

— Spune-mi exact ce ţi-a zis ieri, când aţi fost în subsol.

Îşi strânge tare genunchii la piept cu braţele.

— Că ţine la mine, dar nu prea ştie ce vrea.

— Poţi să-l condamni? I-ai frânt inima.

— Ştiu, spune muşcându-şi buza.

Arunc o privire către Fitz. Lasă repede capul în jos şi se face că nu încearcă să tragă cu urechea.

— Lasă-mă să vorbesc cu el ca să văd în ce ape se scaldă. După aia mă gândesc la un plan.

— Mersi, Paige. Eşti o prietenă adevărată.

Zâmbesc crispat, iar ea îşi scutură pantalonii de zăpadă şi intră în casă.

— Pot să te ajut? îl întreb.

Fără să se uite în ochii mei, îmi întinde o lopată, şi multă vreme muncim amândoi în tăcere.

Nu prea ştiu cum să abordez subiectul Molly, după tot ce s-a întâmplat azi-noapte, aşa că bineînţeles că o dau pe glumă.

— Pun pariu că acum îţi pare rău că nu te-ai cuibărit azi-noapte cu Bernie, corect?

Ridică iute capul să mă privească în ochi, prea jignit ca să-mi poată răspunde.

— Mă refer la hipotermie… i-ai fi ţinut de cald…

Las-o baltă! Mai bine zi ce ai de zis!

— Care-i treaba cu tine şi Molly? reiau.

Oftează.

— Vrea să ne împăcăm.

— Şi tu?

Tace cât aruncă trei lopeţi de zăpadă. Mie mi se pare o veşnicie.

— Încă nu ştiu, zice şi mai aruncă o lopată. Tu ce crezi?

Tot cu ochii în pământ. Tot fără să se uite la mine.

Mi se strânge stomacul. Acum e şansa mea să le sabotez relaţia. Dar ce sens are să fac aşa ceva? Dacă tot nu o să fie cu mine, de ce nu cu Molly? De ce nu cu oricare dintre celelalte? Măcar când are o iubită are un motiv să nu fie cu mine. Când e singur, totul se reduce la acelaşi lucru: nu mă vrea. Punct.

Dacă nu o să fiu eu… nu, din moment ce nu o să fiu eu, mai are vreo importanţă cine o să fie cu el?

— Cred că ar trebui să faci ce vrei.

— Nu se poate să nu ai o părere.

Bagă lopata în zăpadă şi, cu palma pe mâner, mă priveşte cu o expresie impenetrabilă, o mască a nonşalanţei.

— Nu prea. Nu-mi pasă cu cine ieşi.

— Nu-ţi pasă? întreabă pe un ton inexpresiv, clipind.

Ridic din umeri.

— Dacă nu e ea, o să fie altcineva.

Şi, cunoscându-l pe Fitz, următoarea fată o să fie la fel de grozavă ca Molly. Spuneam că Fitz nu are un gen, dar adevărul e că toate prietenele lui sunt drăguţe. Îmi plac. Nu iese cu fete răutăcioase, fiindcă nu e genul de băiat care e atras de ele. Deci, că e Molly sau Bernie sau cine o fi, pentru mine va fi acelaşi pumnal înfipt în măruntaie ca întotdeauna şi o să urăsc faptul că nici măcar nu o s-o pot urî.

— Eu ştiu? Poate ar trebui să iau o pauză de la întâlniri. Văd că o tot dau în bară.

Îşi înghite nodul din gât şi-şi încleştează maxilarele. Îmi caută privirea şi pare pierdut. Mi se rupe inima de mila lui. Aş face orice să nu-i mai văd expresia asta.

— Dar dacă ţi-aş promite că Molly n-o să-ţi frângă iar inima?

E o porcărie să promit aşa ceva; nu am de unde să ştiu ce le rezervă viitorul. Evident! Practic, asta e sursa primordială a tuturor problemelor mele. Dar fata pare sinceră. De ce să nu dea relaţiei lor încă o şansă?

Şi-apoi, eu cu Fitz? Am făcut deja o încercare. Mai întâi în noaptea aia cu balul din primăvară şi apoi iar în tren. Şi apropierea de el declanşează în mine ceva ce îmi umple toată fiinţa de panică. Inima mea nu e nici pe departe suficient de curajoasă pentru Fitz Wilding.

Expresia vulnerabilă, chinuită, de pe faţa lui Fitz se şterge într-o clipă. Cu chipul inexpresiv şi umerii drepţi, se apucă din nou să cureţe zăpada cu lopata.

— Să înţeleg că accepţi?

Râde amar.

— Cum zici tu, Collins.

Mi se întoarce stomacul pe dos. Fac câţiva paşi înapoi, mormăind ceva despre frig. În realitate, e timpul să o caut pe Molly şi să repar lucrurile. Astfel, totul va fi cum trebuie. Mai bine. Normal.

Sunt îndrăgostită de Fitz şi o s-o ajut pe Molly să plănuiască pentru el un gest romantic grandios, cum nici nu a visat.

Ce poate să meargă prost, nu?

— Ce-a spus Fitz?

Molly mă aşteaptă la subsol, frângându-şi mâinile.

Mă aşez pe marginea şemineului, îmi scot ghetele şi şosetele şi îmi pun picioarele lângă foc. Încet-încet, încep să mă dezgheţ.

— Ei? izbucneşte ea. Zi odată, că mor! Ce-a spus?

Deja m-am hotărât s-o ajut, dar e mai greu decât mă aşteptam să o şi spun cu voce tare.

— Are rezerve.

— Fiindcă i-am dat papucii? Ori fiindcă nu mai e interesat?

— Îşi protejează inima.

— Dar îl iubesc!

Ochii îi strălucesc, plini de ceva ce cunosc foarte bine: speranţă prostească şi o doză zdravănă de suferinţă. Chipul lui Molly are întipărită permanent pe el expresia de îndrăgostită. Şi al meu, la fel. Singura diferenţă dintre noi e că ea are o şansă la fericire. Sau măcar la o fericire temporară.

Şi cu toate astea, tot nu-mi vine să-i împing unul în braţele celuilalt, aşa că mai trag puţin de timp.

— Spune-mi de ce te-ai despărţit de el.

Îi tremură buzele.

— Am promis că nu spun.

— Mie? Sau oamenilor, în general?

— Ţie. În special, ţie.

Hopaaa! Parcă mi-a dat un pumn în stomac. Nu vreau ca Fitz să aibă secrete

legate de mine. În relaţia noastră, numai eu am voie să am secrete.

— E cel mai bun prieten al meu şi tu i-ai făcut inima cioburi. Trebuie să mă asigur că n-o s-o faci din nou.

Şi, da, poate că „cioburi“ e un pic cam teatral. Dar i-am văzut expresia afară, la zăpadă, când am deschis discuţia despre Molly, şi sunt sigură că e nefericit. Şi poate că sunt jalnică, dar îl iubesc prea mult ca să nu îi ajut.

— Eram geloasă, spune Molly.

Oftez.

— Sinceră să fiu, te înţeleg, dar dacă îl iubeşti, n-ar trebui să-l pedepseşti pentru trecutul lui.

— Nu e vorba de asta. Nu-mi pasă de fostele lui.

— Şi atunci de ce erai geloasă?

— Din cauza ta.

Clipesc, nedumerită.

— Nu mă place în felul ăsta.

— Acum ştiu asta, spune ea firesc. Dar nu pricepeam de ce te invita aici. Şi mi s-a părut că m-a păcălit, cumva, fiindcă m-a invitat pe mine, a aşteptat să accept şi după aia mi-a servit-o pe aia cu „A, da, era să uit, vine şi Paige“.

Îmi atrage atenţia ultima parte. Partea în care spune că Fitz mă invita şi pe mine. Avea de gând din start să mă invite aici? Dar apoi creierul meu intră în vrie şi trebuie să pun întrebarea:

— Ai acceptat? Dar credeam că l-ai părăsit fiindcă nu ştia că ţi-e frică de înălţimi.

— Pe bune? clatină ea din cap. Cine părăseşte pe cineva pentru un asemenea motiv de rahat?

— Atunci de ce ai rupt-o cu el? Şi de ce te-ai răzgândit?

Mă concentrez din răsputeri să nu-mi tremure vocea. Să par nepăsătoare. Nu-i nimic. N-am nimic.

— Promiţi să nu-i spui nimic lui Fitz?

— Da, răspund pe loc, fără să mă mai gândesc dacă sunt sinceră.

Hai să fim serioşi, mi-aş băga picioarele în foc ca să obţin informaţia asta.

— Mi-a spus că urma să vină şi Darcy…

Lasă fraza într-un suspans plin de înţeles.

— Şi? o îmboldesc.

— Şi voia să vă cunoaşteţi.

— De ce?

Ridică sprâncenele de parcă răspunsul e evident. Dau din umeri, dându-i de înţeles că evident că nu pricep nimic din aluziile pe care le tot face, aşa că să spună odată ce are de spus.

Oftează şi-şi pune blând mâna pe a mea.

— Fitz te-a invitat aici ca să o cunoşti pe sora lui fiindcă e psihiatru şi speră să te poată ajuta cu problemele tale.

— Ţi-a spus Fitz de problemele mele?

Vocea mea e cel mai îngheţat lucru din tot acest oraş acoperit de zăpadă.

Molly îşi retrage încet mâna.

— Crede că e posibil să suferi de anxietate din cauză că te stresează la maxim cele mai simple lucruri.

Cele mai simple lucruri. Cuvintele îmi răsună în minte stârnind ecouri, şi-mi dau lacrimile, dar refuz să plâng în faţa ei. Nu pentru un asemenea motiv.

— La început, nu l-am crezut. Păreai aşa de normală…

Trag şocată aer în piept şi Molly încearcă repede s-o dreagă.

— Scuze! M-am exprimat greşit. Nu că nu eşti normală, doar că vreau să spun că, ştii tu, n-aş fi ghicit niciodată că ţi-e greu să iei decizii şi aşa mai departe. Dar îmi era dor de el şi, când te-am văzut în magazin, m-ai convins că am făcut o greşeală. Aşa că am hotărât să vin şi să văd singură care-i treaba. Când am ajuns aici şi am văzut faza cu aplicaţia, mi-am dat seama că spunea adevărul.

Îmi strâng trupul în braţe luptându-mă cu senzaţia de vomă. Obrajii îmi ard de ruşine şi penibil. Cât de proastă sunt să cred că Fitz chiar a vrut să vin aici, fie şi numai ca s-o înlocuiesc pe Molly! Nu voia decât să mă vindece soră-sa. Probabil că i-a făcut o listă detaliată cu toate defecţiunile din creierul meu şi i-a spus să mă diagnosticheze. Nu e de mirare că Darcy m-a încolţit azi-dimineaţă la puzzle. Mi se învârte capul. Închid ochii încercând să asimilez această nouă informaţie. Dar mai rău decât toate astea, mai rău decât faptul că Fitz m-a minţit în privinţa motivului pentru care m-a invitat aici, mai rău chiar şi decât faptul că a vorbit despre mine cu Molly, e un singur lucru pe care nu îl pot ignora.

Fitz crede că am o problemă.

Am ştiut dintotdeauna că am creierul defect, dar, nebuneşte, am crezut că nu-l deranjează. Detest faptul că m-am înşelat aşa de tare în privinţa lui.

— Am zis ceva ce nu trebuia? se încruntă Molly, vădit tulburată. N-ar fi trebuit să spun nimic.

— Nu, e-n regulă. Mă bucur că ai făcut-o. O să te-ajut.

Îmi strânge mâinile într-ale ei, radiind valuri de recunoştinţă.

— Ce să fac? Cum să-l recuceresc?

— Filmul lui preferat e Când Harry a întâlnit-o pe Sally…

Pe scări se aud paşii lui Fitz, aşa că mă şterg repede la ochi. Îşi face apariţia, iar eu ard în flăcările suferinţei, ruşinii, dar şi ale dorinţei. În comediile romantice, când un tip răneşte sentimentele unei fete mişto, ea pune piciorul în prag şi spune: „Du-te naibii! Nu am nevoie de tine!“ Dar adevărul e că nu am fost niciodată aşa de mişto şi sunt încă îndrăgostită cu disperare de el. Chiar şi când îmi rupe inima.

Fitz ne priveşte precaut în timp ce-şi scoate straturi după straturi de haine, nesigur dacă e cazul să rămână sau să plece.

— Voi doi ar trebui să vă duceţi sus, o înghiontesc pe Molly către el.

Mi se frânge inima, dar fac ceea ce trebuie. La finalul acestei călătorii, eu o să plec acasă singură, doar cu SDM, listele lui şi un copleşitor regret că nu m-am dus la New York când s-a ivit ocazia.

Dar măcar Fitz o să fie fericit cu Molly şi eu voi fi făcut măcar o dată în viaţă ceva bun.

Luminile din cabană clipesc şi se aprind, iar centrala şuieră şi revine la viaţă.

E timpul să-mi fac un plan.

Dar mai întâi o să-l sun pe Jay şi o să repar ce am stricat.

DESTINUL UNU

26 decembrie, ora 14:42, Upper West Side,

Manhattan, New York

— Ce mama naibii?!

Harrison se uită la tatăl lui şi la mama mea cu un amestec de furie şi stupoare.

Fiindcă se pare că citatele filosofice se duc pe apa sâmbetei când dai peste părinţii tăi purtându-se ca nişte adolescenţi.

Tyson şi mama sar ca arşi, desprinzându-se unul de altul. Mâinile mamei zboară în toate părţile deodată: îşi acoperă gura, îşi netezeşte părul şi îşi îndreaptă bluza. Tyson e la fel de surprins, dar se agită stângaci, aiurea, bâlbâindu-se şi gesticulând frenetic.

— Noi… ăăăă…

— Paige…, spune mama.

— N-aş fi vrut să ne vedeţi aşa…

— Nu ne-am dat seama cât e ceasul…

— Nu a fost nimic planificat…

— Nu pot să cred aşa ceva, mormăie Harrison.

Inima îmi bubuie. Broboane de transpiraţie îmi răsar pe ceafă. E prea mult. Şi

aici e prea cald. Dumnezeule mare, de ce e aşa de cald aici? Îmi vine să deschid fereastra de deasupra chiuvetei, dar asta ar însemna să mă apropii de părinţii noştri, o opţiune care e categoric exclusă.

Harrison se ceartă cu tatăl lui şi ţipă prea tare. Prea mult zgomot. Prea cald. Prea oribil. Prea… totul e prea mult.

— Nu pot să respir.

— Harry, trebuie să înţelegi…

— Tată! Eşti bolnav! N-ar trebui să…

— …să fiu fericit? completează Tyson strigând la fel de tare ca fiul lui.

— Tyson…

Mama îşi pune blând mâna pe pieptul lui Tyson, gest care are un efect calmant instantaneu. Tyson se linişteşte.

— Harry, o să trebuiască să vorbim despre asta, spune Tyson.

— Scuteşte-mă! zice Harrison ridicând braţele.

— Nu pot să respir. Trebuie să mă car de-aici, spun şi mă întorc să plec.

— Stai aşa! Vin şi eu.

Harrison iese pe uşă după mine în timp ce Tyson strigă:

— Harry, stai!

— Unde vrei să mergem? întreabă sumbru Harrison în timp ce coborâm scările.

Aleg o direcţie fără să stau pe gânduri, disperată să măresc distanţa dintre mine şi ei. Gâfâi, încercând să inspir, dar aerul pe care reuşesc să-l trag în piept este ca gheaţa şi mă doare. Soarele a dispărut, acoperit de un strat gros de nori.

— Nu pot să respir, spun eu, simţind că mă sufoc.

Mă aplec în faţă cu mâinile pe genunchi şi mă lupt să-mi umplu plămânii cu aer.

Curcubeul. Trebuie să găsesc curcubeul. Totul e cenuşiu şi estompat şi nu văd nimic roşu în jur. Nu-i nimic.

— Cinci lucruri. Cinci lucruri pe care le văd.

Harrison îşi pune mâinile pe umerii mei.

— Calmează-te! Nu te mai agita!

Mă scutur de atingerea lui. Îmi dă o senzaţie neplăcută.

— Văd strada, taxiuri, crengi, clădiri, nori.

Face un pas înapoi.

— Poftim?

— Mi-e frig.

Mi-am lăsat paltonul în apartament. Nu mă mai întorc acolo. O să-mi abandonez valiza şi-mi cumpăr haine noi. Îmi frec braţele cu palmele.

— Mi s-a făcut pielea de găină.

Mai trebuie să găsesc două lucruri, doar că acum nu mai pot simţi nimic în afară de gerul care mi se strecoară în oase.

— Paige! strigă Harrison pocnind din degete în faţa ochilor mei. Ce naiba se întâmplă? Părinţii noştri s-au purtat extrem de aiurea, dar nu e un motiv să o iei razna.

Mă uit în ochii lui şi nu pot să-i spun. Nu pot să-i spun că pentru 20 de minute incredibile am îndrăznit să-mi imaginez o viaţă fără Fitz, o viaţă în care ar fi posibil să vreau pe cineva la fel de mult cât l-am vrut pe el. Şi nu că

aş fi îndrăgostită de Harrison. Nici pe departe. Dar acum el e doar o altă uşă care mi s-a trântit în nas, fiindcă nu o să-l mai pot săruta niciodată fără să mă gândesc la părinţii noştri… Dar dacă se căsătoresc şi o să fiu veşnic bântuită de amintirea sărutului pasional cu fratele meu vitreg şi dacă…? Îmi dau lacrimile şi mă simt atât de stupidă şi plină de regrete… şi e adevărat că, în viaţă, cercul se închide.

În fiecare plan paralel din tot multiversul mă-sii, eu sunt aceeaşi fată cu creierul defect, blocată într-un joc nesfârşit de „dar dacă…?“.

Cotrobăii prin buzunare după lista cu opţiuni, dar degeaba. Corect. Aseară aveam pe mine alţi pantaloni. Când o să-l găsesc, salvez site-ul ăla în Favorite şi caut o cale să plec din Gilbert şi din New York, cât mai departe posibil de viaţa mea. În China. Sau Rusia. Sau Australia. Ce contează? Numai să plec.

Tremurând, scot telefonul şi-l sun pe Fitz.

— Începusem să cred că m-ai uitat!

— Nu pot să respir.

— Unde eşti? Ai unde să te aşezi?

— La New York. Pe trotuar. Sunt nişte trepte.

— Aşază-te, spune Fitz.

Urc până la jumătatea treptelor ce duc spre o clădire veche şi mai mult cad decât mă aşez.

— Spune-mi cinci lucruri pe care le vezi.

Parcurge cu mine jocul cinci-patru-trei-doi-unu şi, până ajung la un lucru pe care îl simt pe limbă (gaze de eşapament), inima mea şi-a încetinit goana şi SDM a încetat cu remarcile.

Harrison e ghemuit pe treapta de jos, făcându-şi de lucru cu telefonul. Mă întreb apatică dacă trage cu urechea şi dacă mă crede nebună.

Mă întreb dacă nu cumva are dreptate.

— Mersi, Fitz.

Face o lungă pauză. Şi apoi spune încet:

— Întotdeauna poţi să contezi pe mine.

— Cum e-n vacanţă?

E o schimbare stângace de subiect, dar mi-e silă de mine că am nevoie de toată atenţia lui. Mi-aş dori să nu trebuiască să-şi facă atâtea griji din cauza mea. Mi-aş dori să nu-mi placă la nebunie când şi le face.

— Viscol ca-n filme. Am rămas fără curent peste noapte.

— Am văzut pozele făcute de Molly.

Mă străduiesc să rostesc următoarele cuvinte, deşi au un gust mai groaznic decât gazele de eşapament:

— Mă bucur că v-aţi împăcat.

Poate că dacă o spun suficient de des, o să fie adevărat şi e posibil ca ăsta să fie primul pas către eliberarea de sub vraja lui.

— Ah! Hmmm…

Ah? Hmmm…? Cuvintele ţâşnesc din mine ca un foc de semnalizare.

— Ce se întâmplă?

— Când vii acasă?

— În vreo două zile. De ce?

Îşi goleşte plămânii de aer expirând interminabil şi lumea mea îşi schimbă centrul de greutate.

— Fiindcă ar trebui să stăm de vorbă când te întorci.

— Despre ce? întreb prea tare, deşi ştiu despre ce.

Nu există decât un singur lucru care ar putea face ca vocea aşa de plăcută a lui Fitz să aibă un ton atât de îndurerat.

Încă o respiraţie profundă. Încă un pumnal în inima mea fragilă ca hârtia.

— Am citit scrisoarea de la tine.

Şase cuvinte care-mi aruncă în aer toată viaţa.

Ştie că îl iubesc şi îl urăsc… totul s-a sfârşit.

— Ţi-am spus să nu faci asta! Ţi-am spus că a fost o greşeală. Nu vorbeam serios, n-am…, bolborosesc eu, de-a dreptul isterică.

— Paige…

— Trebuie să plec.

Închid telefonul când Harrison se întoarce spre mine.

— A citit scrisoarea, spune el.

Îi tresare colţul gurii şi îmi dau seama că îşi înăbuşă dorinţa de a spune „Ţi-am zis eu!“

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Linişteşte-te, nu-i sfârşitul lumii.

Nu-i sfârşitul lumii?

Încă o bombă, care de data asta pulverizează relaţia, sau ce o mai fi şi asta, dintre mine şi Harrison.

— O să-l pierd.

Harrison întinde braţul şi mă apucă de mână.

— Şi cum rămâne cu multiversul? Cum rămâne cu Kierkegaard? Sau… hei…

Îşi încrucişează braţele la piept, închizându-se în faţa mea.

— Poate te alege pe tine, spune ridicând din umeri.

Poate că da. Poate că există o şansă microscopică să mă aleagă Fitz pe mine. Iar eu n-o să pot niciodată că cred că nu m-a ales doar ca să-şi îndeplinească cele mai nebuneşti visuri romantice.

Pe braţe îmi aterizează ceva ud şi rece. Ne dăm seama amândoi odată ce se întâmplă şi ridicăm ochii spre cer.

Ninge. Normal că ninge! Râd amar.

— N-am văzut niciodată zăpadă.

Ochii lui Harrison încep să strălucească.

— Hai să-ţi arăt oraşul!

— Nu, mulţumesc.

— Hai! Lasă-mă să-i arăt fetei care vine dintr-un orăşel din deşert cum este iarna într-un oraş mare.

Fac un pas înapoi, ignorându-i mâna întinsă. E bucuros că mai are ceva nou să-mi arate, cum a făcut cu ştiinţele şi filosofia şi High Line. Asta e tot. Pentru el, sunt o fată simpluţă, care bea ciocolată caldă şi-l face să se simtă deştept. Chestia e că vreau să trăiesc toate aceste experienţe noi. Însă asta nu înseamnă că vreau să le trăiesc cu el.

Harrison nu are decât să mă distribuie în rolul noii lui prietene, să mă ţină de mână şi să-mi arate oraşul, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că încearcă să umple golul lăsat de Kate în inima lui. Iar eu pot să-l ţin de mână şi să mă îndrăgostesc de oraşul profilat pe cer, dar asta nu înseamnă că nu mi-e dor de Fitz.

Şi poate că nu o să-l am niciodată pe Fitz, dar nu trebuie să mă mulţumesc cu cineva care mă face să mă simt de parcă sunt nebună, cineva care foloseşte citate din cartea 101 citate filosofice ca substitut pentru vulnerabilitate. Cineva care se răsteşte la mine să mă calmez, în loc să mă ajute să găsesc o cale să mă liniştesc.

Cobor în fugă treptele şi trec pe lângă el fără o vorbă.

— Unde te duci?

Se întinde să mă apuce de mână şi mă eliberez smucindu-mă.

— Nu ştiu. Dar am nevoie de timp de gândire.

Cobor de pe trotuar şi el mă strigă enervat:

— Paige!

Mă întorc exact la timp ca să văd taxiul care mă izbeşte.

DESTINUL DOI

26 decembrie, ora 20:14, Williams, Arizona

Pasul unu: de reparat relaţia dintre Clover şi Jay.

Îmi tremură degetele când formez numărul lui Jay şi, când răspunde Clover, stomacul mi se face ghem.

— Ce vrei? spune ea.

— Să-mi cer scuze.

— Nu e nevoie. Mi-a spus Jay ce ai zis şi i-am spus că minţi. Regret că nu regret că te dezamăgesc, dar ne-am împăcat deja.

Ce chestie! Se pare că nici măcar deciziile mele proaste nu au destulă putere ca să pună piedici destinului sau să oprească iubirea adevărată.

După aproape o oră de milogeală, se pare că totul o să fie bine între mine şi Clover, deşi o să mai dureze până ce lucrurile o să revină la normal. Odată bifată treaba asta, mă apuc de lucru ca să refac relaţia dintre Fitz şi Molly. De-acum sunt o adevărată codoaşă. După o oră, o chem pe Molly în subsol să vadă ce am făcut.

— Eşti sigură? întreabă Molly uitându-se în jur şi strâmbând din nas.

Bun, uitaţi care-i treaba, înţeleg. Câteva baloane şi o boxă poate nu par cine ştie ce. Dar o să aibă efect. Sunt sigură de asta.

— Crede-mă, e perfect.

Bine, poate „perfect“ e o exagerare. Dar am făcut şi eu ce am putut, cu ce aveam la îndemână.

— Mai explică-mi o dată! Chestia asta e dintr-un film?

Strâng din dinţi. Am nevoie de toată forţa ca să nu-mi dau ochii peste cap, aşa de exasperantă e fata asta. E îndrăgostită de el. N-ar trebui să fie aşa de complicat.

— Când Harry a cunoscut-o pe Sally… e comedia romantică preferată a lui Fitz. Tu o să re-creezi scena finală.

De fapt, e chiar ironic, fiindcă scena finală din film nu are nimic grandios. Personajul principal, Harry, îşi dă, în sfârşit, seama că e îndrăgostit de cea mai bună prietenă a lui, Sally, aşa că o caută şi o găseşte la o petrecere de revelion şi îi mărturiseşte ce simte pentru ea. Am descărcat cântecul tradiţional „Auld Lang Syne“ în telefonul lui Molly, pe care l-am conectat la boxă. Cum terminăm aici, mă duc sus, unde Fitz, Darcy şi părinţii lor se uită exact la acest film. Partea asta a fost un mic miracol, dar se pare că puterea sugestiei e adevărată.

— Când mă duc sus, aşteaptă două minute, apoi pune cântecul.

— Şi el o să se prindă?

— O să se prindă, o asigur.

Am găsit în sertarul cu mărunţişuri din bucătărie un pachet cu baloane, pe care le-am umflat şi le-am pus peste tot prin cameră, să fie acolo!

— Şi ce să-i spun?

— Îi spui adevărul.

— Crezi că o să meargă?

— Nu pot să-ţi garantez, dar da. Cred.

— Bine. Mulţumesc, Paige.

Mă strânge tare în braţe. O strâng şi eu, fiindcă… de ce nu? Dacă tot fac asta, măcar s-o fac până la capăt.

Urc până la jumătatea scărilor şi aştept să aud genericul final al filmului. Harry şi Sally discută despre tortul lor de nuntă şi despre faptul că vor să pună alături de el şi sirop, pentru cine doreşte. E bine şi-aşa.

— Două minute, îi amintesc lui Molly şi urc scările câte două.

Mă opresc sub vâsc şi mă uit la Fitz care urmăreşte filmul lui preferat. Stă pe burtă pe covor, cu bărbia în mâini şi nu-mi doresc nimic mai mult pe lume decât să mă lungesc lângă el. Închid ochii şi trag adânc aer în piept.

— Hei, Fitz? spun cu voce surprinzător de normală.

Se întoarce şi mă vede sub vâsc. Cască ochii la mine. Fac repede un pas înainte ca să nu înţeleagă greşit.

— Molly are nevoie de ajutor cu focul din şemineu.

Se ridică.

— Sigur.

Trece pe lângă mine şi mă atinge pe braţ cu dosul palmei. Apoi coboară să se împace cu fosta lui iubită. Mă duc glonţ la uşă şi trag repede pe mine haina, o căciulă şi bocancii.

— Unde te duci? E întuneric şi frig, spune Darcy.

— Nu mă duc departe. Doar să iau puţin aer.

Mă opreşte pe terasă şi închide uşa după ea.

— Te simţi bine?

În lumina galbenă difuză a becului de pe terasă, îi văd respiraţia sub formă de norişori de abur.

N-am nimic. N-am nimic n-am nimic n-am nimic. Nu mă doare sufletul. Nu sunt îndrăgostită de fratele tău. Nu-l urăsc fiindcă vorbeşte cu alţii despre mine. Creierul meu nu e defect şi viaţa mea nu e un mare morman de gunoi care arde.

— *Nu ştiu.*

— Nu mi-a plăcut deloc cum a mers conversaţia noastră de azi-dimineaţă. Nu încercam să te diagnostichez. Eram doar indiscretă şi-mi pare rău.

— Nu-ţi cere scuze. S-ar putea…

Îmi împreun mâinile, crispate, încercând să-mi adun curajul pe care nu l-am avut niciodată.

— S-ar putea, ştii tu, să vorbesc cu cineva când ajung acasă. Să încerc să-mi dau seama dacă pot face ceva ca să-mi gestionez… ştii tu, spun gesticulând spre creierul meu.

— Of, Paige, spune Darcy, arătând de parcă vrea să mă îmbrăţişeze. Sper să găseşti pe cineva care să te poată ajuta.

— Mersi. Deci acum poţi să-i raportezi lui Fitz că ţi-ai făcut treaba. Ştiu că m-a invitat aici ca să-mi vindeci creierul defect.

— Ba nu!

— Nu minţi pentru el! Mi-a spus Molly.

— Ce spui tu e imposibil. Când te-a invitat?

— Pe 21. De ce?

— Eu nu aveam de gând să vin. Pe 21 nici nu-mi luasem bilet de avion.

Darcy îşi răsuceşte între degete fularul scump.

— Îmi era teamă să dau ochii cu familia după nuntă, fiindcă ştiam că Meg e furioasă. Şi voiam ca eu şi April să ne petrecem împreună primul Crăciun de

cuplu căsătorit. M-a convins în ultima clipă să vin încoace, fiindcă vrea să dreg busuiocul cu Meg. Nici nu mi-am cumpărat bilet până pe 22. Faptul că am ajuns aici a fost un miracol care m-a costat o sumă astronomică.

— Dar Molly mi-a spus că Fitz i-a zis…

— Nu ştiu ce ţi-a spus ea, ori ce a zis el şi de ce, dar îţi spun adevărul. Dacă nu mă crezi, pot să-ţi arăt extrasul de cont.

Îşi încrucişează braţele la piept, semănând înspăimântător de mult cu fratele ei.

— Bine, atunci poate că nu ştia. Dar e limpede că ţi-a vorbit de problemele mele. Altfel de ce l-ai fi învăţat tehnici de ancorare?

— L-am învăţat tehnici de ancorare fiindcă m-a rugat să o fac. Voia să ştie mecanisme de gestionare a stresului. Nu ţi-a pomenit numele nici măcar o dată.

— Aha!

Privirea îmi rătăceşte către uşa de la intrarea în cabană. Închid strâns pleoapele şi încerc să nu mă înec în torentul de imagini cu Fitz şi Molly.

Dacă aş fi ştiut…

Nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă aş fi ştiut, nu s-ar fi schimbat nimic.

— Mulţumesc că mi-ai spus. Trebuie să plec.

Cobor în fugă treptele verandei şi mă aventurez în pădurea cufundată în întuneric. Ocolesc cabana şi, din spatele ei, o iau drept înainte, rugându-mă să nu mă rătăcesc. Nu mi-am bătut capul să-mi încarc telefonul după lunga conversaţie cu Clover fiindcă m-am concentrat asupra efortului de a-l împinge pe Fitz în braţele altei fete, pe finalul melodiei „Auld Lang Syne“. De acum, cântecul ăla mi-a devenit insuportabil. La fel şi Când Harry a cunoscut-o pe Sally… şi toate filmele cu Meg Ryan şi orice cât de cât asemănător cu o comedie romantică. Nu că ar fi mare tragedie. Oricum, ceea ce-mi plăcea cel mai mult la ele era să le văd cu Fitz. Merg înainte, făcând în

minte o listă cu toate lucrurile care nu o să-mi mai aducă niciodată bucurie. Baseballul. (Mi se frânge inima.) Zăpada. (O tragedie.) Orice mâncare cu oţet. (Ducă-se naibii!) Ies din ceaţa propriilor mele gânduri când ajung la un lac îngheţat.

Crengile din jurul meu sunt grele de zăpadă magică, ca într-unul din filmele lui Fitz. E greţos de romantic şi, când ajung acasă, ar trebui să-i urc pe Jay şi Clover într-o maşină şi să-i aduc aici ca să o ceară în căsătorie aşa cum trebuie.

Pun piciorul pe gheaţă, încercând-o. Nu crapă. Încerc să nu-mi închipui ce fac acum Fitz şi Molly, dar mi-e imposibil. Îl văd luând-o în braţe, şoptindu-i la ureche, sărutând-o în faţa focului.

— De ce ai făcut asta? se aude vocea lui Fitz dintre copaci.

Mă răsucesc surprinsă, alunec şi cad în fund. Fitz aleargă până la mine şi-mi întinde mâna, să mă ajute să mă ridic.

— Ai păţit ceva?

Îl ignor şi mă ridic repede în picioare.

— N-am nimic. De ce nu eşti cu Molly?

— Eu te-am întrebat primul. De ce ai pus la cale toată chestia aia pentru ea?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Lasă vrăjeala, Collins!

Oftează şi-şi trage căciula mai bine pe cap.

— Nu crezi că e timpul să încetăm să ne mai minţim unul pe altul?

Îmi vine să protestez, dar vorbele lui îmi captează atenţia. Să nu ne mai minţim unul pe altul.

— *Ce minciună mi-ai spus tu mie?*

— Te rog, spune-mi de ce te străduieşti aşa de tare să mă împaci cu Molly? Trebuie să ştiu.

— Vreau să fii fericit.

Inspiră adânc, apoi încă o dată, pregătindu-se pentru ceea ce urmează să spună. N-am fost în viaţa mea mai nerăbdătoare sau mai înspăimântată.

— Îmi place mult de Molly…

E mai rău decât un bulgăre de zăpadă pe sub guler.

— Super! Ai venit până aici doar ca să-mi spui asta?

Îşi dă ochii peste cap.

— Îmi place mult de Molly, dar nu vreau să fiu cu ea. Am tot încercat să-ţi spun asta, dar nu m-ai auzit.

— Bine. Păi… Sper că ai respins-o cu blândeţe, nu?

Nu ştiu ce să spun, fiindcă nu ştiu ce caută aici.

Dă să zică ceva, se opreşte, iar începe. În viaţa mea nu l-am văzut pe Fitz Wilding aşa de nesigur pe sine.

— Vreau să vorbim despre scrisoarea aia.

Îmi îngheaţă inima şi spun:

— Ai ascuns-o de mine? Ştiai că e la tine în maşină?

— Am…

— Ştiai! Eram aşa de disperată s-o găsesc, încât am făcut un atac de panică la tine în subsol: sufocare, amorţeală, palpitaţii, tot tacâmul. Şi în tot timpul ăsta tu ştiai unde e! Te-ai distrat bine cu Whit pe tema asta, pe la spatele meu?

Pare total demoralizat.

— N-aş face niciodată aşa ceva! Voiam să ştiu ce scrie în ea, da? Voiam să ştiu dacă…

— Dacă ce?

— Dacă era în ea ceva importaant. Şi ştiam că o să-ţi fie prea frică să mă laşi s-o citesc. Deci, putem, te rog, să vorbim despre ea? Poate ajută.

— Nu ştiu, bine? Nu ştiu ce vreau.

Ce simt acum e mai mult decât oboseală decizională. E paralizie. Inima-mi bate să-mi spargă pieptul, de parcă sunt atacată. Scot tremurând telefonul, uitând că e mort. Cărămida asta idioată are o singură treabă şi anume să fie funcţional ca să poată lua şi cea mai mică hotărâre în locul meu şi să-şi asume răspunderea pentru viaţa mea, ca să nu fiu nevoită să o fac eu.

E chiar aşa de greu?

— Collins?

— Păi, ăăăă… nu ştiu… telefonul e descărcat.

Doar nu se aşteaptă să iau decizii în condiţiile astea. Mă înţelege. Nu o să insiste.

— Stai puţin! Tu faci mişto de mine?

Trage adânc aer în piept şi o ia de la capăt, cu voce ceva mai blândă.

— Dă-mi voie să reformulez. Hai să vorbim despre asta.

— Nu e o zi bună ca să purtăm conversaţia asta.

— Ce scria în scrisoare, Paige?

Vocea lui e aşa de blândă, de parcă se pregăteşte să mă respingă cu delicateţe. Ceea ce înseamnă că deja ştie. În adâncul sufletului lui trebuie să fi ştiut de cum a văzut plicul.

Înghit în sec. Îmi simt inima rece ca gheaţa.

— Scria că te urăsc.

Fitz clipeşte şocat.

— Era o scrisoare de despărţire între prieteni. Îţi ceream să nu mai vorbeşti cu mine.

— Uau!

Îşi scoate căciula şi îşi trece mâna prin păr.

— Sunt un mare idiot.

— Urăsc faptul că eşti prima persoană la care mă gândesc când mă trezesc dimineaţa şi ultima persoană la care mă gândesc seara, înainte să adorm. Urăsc faptul că eşti singura persoană care nu mă face să mă simt ca o nebună. Urăsc faptul că nu mă atingi când ai o prietenă. Urăsc faptul că nu te urăsc.

Pe buze îi flutură o umbră de zâmbet.

— 10 lucruri care nu-mi plac la tine. Ei, acum vorbeşti pe limba mea, Collins.

Se apropie de mine.

— E adevărat tot ce-ai spus?

Probabil că ieri răspunsul meu ar fi fost diferit. Dar acum nu îl pot opri pe cel care-mi vine pe buze.

— Era când am scris scrisoarea.

— Şi acum?

Înghite în sec, iar eu nu mă pot abţine să nu-l urmăresc: încleştarea subtilă a maxilarului, mărul lui Adam săltând în sus şi-n jos. Felul în care pieptul i se umflă şi apoi încremeneşte, cu respiraţia tăiată, la propriu. Am senzaţia că fac asta — că-i urmăresc mişcările — de o viaţă. Că îl iubesc de o viaţă. A fost

cum nu se poate mai uşor, pentru că nu am avut niciodată de ales.

Dar acum mi se oferă ocazia de a face o alegere, iar telefonul meu e mort şi inima îmi galopează în piept, îmi tremură genunchii, ceafa îmi transpiră sub fularul aspru de lână şi trebuie să aleg.

— Acum nu mai e.

Dă încet din cap, absorbind informaţia.

— Dar… eşti sigură? N-a trecut aşa de mult timp de când ai scris-o. Şi săptămâna asta am crezut… sub vâsc şi în tren…

Lasă vorbele în suspensie, ca o invitaţie să completez eu fraza.

— M-am răzgândit. Nu e asta una dintre problemele mele?

Îi pică faţa.

— Presupun că nu ar trebui să fiu surprins. Mai ales dacă mă gândesc cum ai reacţionat când ai văzut inelul de logodnă al lui Jay.

— Ce legătură are una cu alta?

— Crezi că o nuntă i-ar distruge viaţa lui Clover fiindcă nu e alegerea pe care ai face-o tu. Recunoaşte! Te îngrozeşte ideea de a te ataşa de orice te-ar putea face să vrei să rămâi în Gilbert.

— Nu-i adevărat!

— Nu?

— Nu! Poate. Nu ştiu! Dar asta nu înseamnă că nu te iu…

Mă opresc înainte de a spune cuvintele pe care le-aş regreta mâine.

Se apropie şi mai mult de mine, iar ochii lui sunt singurele surse de lumină din noaptea adâncă.

— Spune-mi!

— Nu! Nu contează ce am crezut. M-am înşelat.

Mă întorc şi păşesc pe iazul îngheţat.

— Stai! Nu-mi întoarce spatele!

— De ce nu, Fitz? În cabană e o fată superbă, care e dispusă să-ţi spună exact ce vrei să auzi, aşa că de ce nu te duci la ea?

— Nu plec nicăieri. Nu aşa. Asta e partea din film în care cuplul se ceartă din cauza unei neînţelegeri şi e ridicol şi toată lumea ştie asta. Nu vreau să te pierd din cauza unei neînţelegeri.

Cuplu. Inima mea se împiedică de acest cuvânt. Eu şi Fitz am fost multe, dar nu am fost niciodată un cuplu. Şi, sincer? Întotdeauna m-am regăsit în partea asta a filmului. Neînţelegerea. Partea cu totul-ar-fi-OK-dacă-pur-şi-simplu-unul-dintre-ei-ar-vorbi.

Pur şi simplu, dacă ar vorbi.

De parcă să-ţi dezvălui sentimentele şi secretele şi slăbiciunile şi nevrozele într-un mod sincer şi autentic nu e cel mai înfricoşător lucru din lume.

Să vorbeşti cu oamenii la care ţii nu e ceva ce poţi face pur şi simplu.

— Ai vorbit cu Molly despre problemele mele?

— Paige, stai puţin…

— Răspunde-mi la întrebare!

— Da, bine! I-am zis ceva. Dar nu am vrut. Era supărată şi am intrat în panică. Trebuia să-i spun ceva.

— Ai vorbit despre mine cu sora ta?

Oftează din greu, cu o expresie resemnată pe faţă.

— Indirect.

— Am avut încredere în tine.

Vocea mi se frânge şi lacrimile mi se rostogolesc pe obraji.

— Bine, da, am minţit-o pe Molly! Te-am invitat aici fiindcă vreau să fii aici. Nu a avut nicio legătură cu Darcy. Nici nu eram sigur că Darcy o să vină!

— Nu trebuia să vorbeşti despre mine. Punct. Nu mă interesează opinia ta despre problemele mele!

— Pe bune? Ţipi la mine fiindcă vreau să fii fericită? Dacă ai de gând să-mi porţi pică fiindcă încerc să te ajut, atunci poate că nu avem de ce să fim împreună. Dacă preferi să-ţi trăieşti viaţa la cheremul aplicaţiei…

— Tu crezi că-mi place să fiu aşa? Urăsc că sunt aşa! Urăsc faptul că nu dorm noaptea întrebându-mă cum mi-am distrus viaţa, sau de ce nu eşti îndrăgostit de mine, sau ce-aş putea face ca să te fac să te îndrăgosteşti de mine. E un chin! Şi urăsc faptul că te pricepi aşa de bine să mă ancorezi în realitate, fiindcă îmi fac griji că oriunde m-aş duce şi oricât aş călători, o să-mi doresc întotdeauna să fiu aici, cu tine. Dar dacă rămân, n-o să fie un lucru bun pentru niciunul dintre noi, fiindcă nu am puterea să privesc cum inima ta curajoasă încearcă să cucerească orice fată cu excepţia mea, cu gesturi măreţe peste gesturi măreţe. Ţi-ai făcut din eticheta de Romantic incurabil un titlu de glorie — te îndrăgosteşti şi-ţi trece într-un ritm ameţitor, dar nouă, celor de pe margine, ne pari doar nesăbuit.

— Crezi că mie mi se pare distractiv? Crezi că nu mi-am petrecut ultimii doi ani încercând să re-creez euforia pe care am simţit-o când am creat furtuna aceea de zăpadă pentru tine?

— N-ai făcut-o pentru mine!

— Bineînţeles că pentru tine am făcut-o! Doar că nu am înţeles ce-a însemnat. Când am văzut expresia de pe chipul tău în faţa zăpezii, felul în care-ţi scânteiau ochii… m-am simţit atât de bucuros, că am crezut că o să-mi explodeze inima de emoţie. Eram tânăr şi naiv şi am crezut că am să mă simt

aşa de fiecare dată, cu orice fată. Cu Ruby şi barca, cu Molly şi artificiile… Dar nimic nu s-a apropiat nici pe departe de momentul acela. Şi nu reuşeam să înţeleg de ce niciuna din celelalte fete nu mă făcea să mă simt cum m-ai făcut tu să mă simt în seara aceea. Nu m-am mai simţit niciodată aşa, până acum, când ne-am ascuns în târgul de Crăciun şi ai văzut pentru prima dată zăpadă. Tu erai piesa care lipsea.

Mi se taie respiraţia.

Mi se taie respiraţia fiindcă Fitz tocmai a spus ceea ce mi-am dorit mereu să spună, şi nimic din toate astea nu mi se pare real.

După care încep să gâfâi disperată după aer, fiindcă se pare că e real.

— Credeam că eşti dependent de dragoste, spun încet.

— Sunt dependent de tine, Collins. Molly n-a vrut să te invit la cabană, dar pentru mine era inacceptabil. De ani de zile îmi doream să-ţi arăt un viscol adevărat. Şi asta pentru că în tot acest timp am fost îndrăgostit de tine.

Clatin din cap, pentru că nu-mi vine să-mi cred urechilor.

— Nu-i adevărat!

— Te iubesc şi cred că în străfundul inimii mele am ştiut dintotdeauna că te iubesc, dar mi-a fost teamă.

— Nu ţi-a fost niciodată teamă de nimic. Şi cu atât mai mult de iubire, îl acuz.

— Uită-te la pereţii camerei tale. Nu e tocmai un mare secret faptul că ţelul tău numărul unu în viaţă e să fii oriunde, numai aici nu.

Privirea îi devine blândă. Îşi freacă ceafa, deodată timid.

— N-am spus-o niciodată cu voce tare, dar în seara aia, când trebuia să mergem la bal şi ai dat înapoi, m-a durut rău de tot, Collins.

— Şi pe mine.

— De atunci, mi-a fost greu să-mi imaginez o relaţie între noi doi, o lume în care tu m-ai putea vrea, când toată energia ta e concentrată pe căutarea unei vieţi mai bune.

— Te…

Inima mea bate să-mi spargă pieptul. Trebuie să acţionez rapid, înainte ca frica să preia controlul şi să apară o listă interminabilă de „dar dacă…?“

— Te iubesc. Te iubesc aşa de mult, încât mi-e frică, fiindcă ce-o să se-ntâmple dacă relaţia dintre noi nu merge şi dacă n-o să mai fim prieteni şi dacă rămân în Gilbert pentru tot restul vieţii ca să fiu cu tine, asta însemnând să ratez şansa de a pleca?

Fitz se crispează şi-şi pleacă fruntea.

Trag adânc în piept aerul îngheţat şi mă forţez să rostesc următoarele cuvinte, deşi mi se par atât de străine de mine!

— Dar, pe de altă parte, dacă eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată?

Ridică fruntea şi pe chipul lui se citeşte aceeaşi expresie ca pe al meu, iar ochii lui sunt mari şi plini de mirare şi speranţă.

— Dar dacă te sărut chiar acum?

— Dar dacă o să fie mai bine decât mi-am imaginat vreodată? şoptesc cu voce tremurată, nesigură.

Păşeşte pe gheaţă şi îşi trece mâna tremurătoare prin părul meu, cu ochii lipiţi de buzele mele. Când gura lui se lipeşte de a mea, ne topim unul în altul, iar anii de prietenie deschid cu uşurinţă calea către ceva mai mult.

Se desprinde zâmbind larg.

— Cercul de dans din clasa a şaptea, când eram mai scund decât tine şi te-am călcat de te-am zăpăcit.

— Ce-i cu cercul de dans?

— Ora de spaniolă din clasa a opta, când ai spus „Estoy caliente“ în loc de „Tengo calor“ şi obrajii tăi au căpătat o nuanţă adorabilă de roşeaţă. Clasa a noua, când ai intrat în fugă pe teren şi m-ai strâns în braţe, după ce echipa noastră a câştigat meciul împotriva echipei Desert Ridge. Clasa a zecea, când…

— Ce tot spui acolo?

Amintirile mă fac să zâmbesc fără să vreau, inclusiv aceea oribilă în care am spus întregii clase în spaniolă că sunt excitată în loc să spun că mi-e cald.

— Fac o listă cu toate ocaziile în care mi-a venit să te sărut.

Aşa deci! Mă sfredeleşte cu privirea atât de arzătoare, încât ar topi gheaţa de sub tălpile noastre. De data asta, îl sărut eu prima, apucându-l de pieptul tricoului şi trăgându-l spre mine. Îmi lipesc buzele de ale lui şi sunt şocată de electricitatea care-mi străbate trupul.

Când în cele din urmă se desprinde din îmbrăţişare, are privirea întunecată şi sălbatică.

— Collins…, şopteşte răguşit, clătinând din cap. În viaţa mea nu m-am simţit aşa.

— Glumeşti! suspin eu.

Se apleacă iar spre mine, gheaţa crapă, iar noi ne cufundăm până la gambă în apa rece ca gheaţa. Ţipăm amândoi surprinşi şi râdem în hohote. Mă ia de mână şi mă trage spre malul înzăpezit.

— Hai să mergem să ne încălzim, spune el zâmbind obraznic.

— Şi Molly?

— A plecat. Suntem doar noi doi.

— Plus mama ta, tatăl tău, Darcy şi Jane, subliniez eu.

— Nu pricepi, Collins? Vacanţa asta e doar începutul pentru noi.

Mă strânge de mână.

— Deci, cum rămâne? Te bagi?

— Mă bag!

DESTINUL UNU

28 decembrie, ora 05:05, Manhattan, New York

Mă doare totul şi sunt pe moarte. E singura explicaţie pentru durerea zdrobitoare pe care o simt în trup. Dacă nu sunt pe moarte, îmi doresc să fiu. Am nevoie să scap de suferinţă. Încerc să deschid ochii şi reuşesc. Sunt într-un pat de spital şi încăperea e cufundată în întuneric. Logic. Acolo se duce în general lumea ca să moară.

Prăbuşit moale în scaunul de lângă patul meu doarme Fitz. Arată neglijent. Părul ciufulit, hainele dezordonate şi cearcăne. Dar nu are sens ce văd, acum îmi amintesc: sunt la New York şi el e în Arizona. Dar poate că legile universului sunt diferite de ce am crezut, şi pot să-i invoc prezenţa în faţa mea prin pură dorinţă fierbinte. Ar fi trebuit să încerc de mult să fac asta.

Sau poate că am halucinaţii.

Am pleoapele grele, dar înainte să mă cufund înapoi în somn, nu pot să nu remarc că totul doare un pic mai puţin ca înainte.



Când deschid iar ochii, încăperea e mai luminoasă şi Fitz e treaz.

Aha! Deci nu aveam halucinaţii.

Se îndreaptă în scaun, şi face ochii mari.

— Paige! Mă auzi?

Dau din cap.

— Poţi vorbi?

— Cine eşti? întreb.

Este şocat.

— Am amnezie. Amnezie selectivă. Eşti… eşti tipul care vinde fise de metrou? întreb şi zâmbesc, amuzată că fac referire la unul din filmele vechi preferate de Fitz.

Fitz suspină şi-şi aranjează mai bine şapca pe cap.

— Nu e amuzant!

Îmi întinde încheietura mâinii ca să văd ce ritm cardiac accelerat are.

— Nu pot să cred că mi-ai făcut faza din filmul În timp ce tu dormeai.

— *Nu m-am putut abţine, rânjesc eu. Unde e mama?*

— La cantină. Stai aici! Mă rog, presupun că nu ai de ales.

Traversează în goană salonul, alunecă şi se agaţă de tocul uşii ca să se ţină pe picioare. Anunţă tot coridorul că m-am trezit, apoi dispare. După câteva secunde, salonul se umple de asistente, iar una dintre ele se apleacă peste mine şi-mi bagă o lumină în ochi.

— Îţi aminteşti ce s-a întâmplat?

— A dat un taxi peste mine. În ce zi suntem?

— 28 decembrie. Eşti aici de două zile.

— O să mor? întreb, deşi sunt aproape sigură că nu.

Dar nu strică niciodată să verifici.

— Nu, scumpo, n-o să mori.

Se uită la monitorul de lângă mine şi turuie ceva în jargon medical, iar altcineva introduce într-un calculator datele.

— Ce am?

— Câteva coaste rupte, nişte vânătăi şi julituri. Ai scăpat ieftin.

— Paige!

Mama e la doi centimetri de faţa mea, hohotind de fericire şi cerându-şi iertare iar şi iar şi iar, la nesfârşit. Îmi ia câteva minute ca să pun piesele cap la cap şi să-mi dau seama că se învinovăţeşte pentru accidentul meu.

— Dacă ştiam că-l placi pe Harrison, n-aş fi…

— Nu-i nimic!

— Credeam că eşti îndrăgostită de Fitz şi că Harry tânjeşte după Kate…

— Sunt, şi da, tânjeşte. Nu sunt supărată, şi nu e vina ta. Vreau să fii fericită şi dacă Tyson te face fericită, păi, n-am nimic împotrivă.

Zâmbeşte şi mă ia de mână.

— Tyson încă mai are de furcă cu Harrison, dar sperăm să-l îmblânzim.

— Unde e Harrison? întreb exact când Fitz intră în cameră cu o pungă de jeleuri gumate în mână.

Ne privim în ochi şi se opreşte, cu o expresie întrebătoare.

— Le-ai cumpărat pentru înmormântarea mea? întreb, amintindu-mi de seara de pe turnul de apă, când reacţia lui la eventuala mea moarte a fost să mă servească cu dulciuri.

Fitz clatină din cap zâmbind uşor şi intră.

— Harrison e acasă cu tatăl lui, spune mama.

— Dar a trecut pe aici de câteva ori, zice Fitz alegându-şi vorbele cu grijă, însă nu poate ascunde ce i se citeşte clar pe chip.

Îl urăşte pe Harrison. Această revelaţie îmi dă un mic fior de satisfacţie.

— Aha! Bine, spun şi încerc să-mi imaginez un scenariu în care sunt amândoi în aceeaşi încăpere.

E prea ciudat. Prefer să-i ţin în universuri paralele. Mă întreb dacă Harrison l-a citat pe Kierkegaard. Mă întreb dacă Fitz a citat din comediile romantice ale Norei Ephron.

— Vrei să-i dai un mesaj? mă întreabă mama întinzându-mi telefonul. Sunt sigură că va fi uşurat să aibă veşti de la tine.

— Nu am numărul lui.

Nu mă pot abţine şi izbucnesc în râs. E un lucru de nimic, dar am senzaţia că am sărit câţiva paşi în relaţia noastră. Poate că am sărit toţi paşii în încercarea mea de a fi o altă versiune a mea, complet diferită de prima.

Deschid oricum telefonul şi sunt bombardată cu zeci de mesaje de la Clover. Până la urmă, se pare că nu mă urăşte. Clipesc să-mi alung lacrimile şi închid ecranul. O să le citesc când o să fiu singură, şi după aceea o să-i cer scuze de cel puţin o sută de ori.

Mama se agită în jurul meu, aranjându-mi pătura, asigurându-se că am apă şi frângându-şi mâinile. Fitz pune jeleurile gumate pe noptieră şi-şi trage scaunul, studiindu-mă atent, de parcă nu prea îi vine să creadă că sunt reală. De parcă sunt o versiune fantomatică a mea şi el nu ştie ce să-mi spună fiindcă…

Aaah! Oh, da! A citit scrisoarea şi acum nu ştie cum să vină pe orbita mea. Totul e îngrozitor şi viaţa e o mizerie. Sau aşa ceva. SDM ştie cum stă treaba.

— Tu cum de eşti aici?

Bagă capul între umeri şi se îmbujorează.

— Ăăăă…

— Voiam să zic, cum de-ai ajuns aici?

— Darcy mi-a transferat biletul ei de avion, iar de la Boston am luat trenul.

— Uau! Înseamnă că am fost pe moarte de te-ai deranjat atâta.

Fitz ezită, strecurând o privire către mama. Nu ar putea fi mai ostentativ nici dacă s-ar strădui. Mama mă sărută pe creştet pentru a cincizecea oară şi apoi mă anunţă că dă o fugă până la Tyson, să facă un duş şi să se schimbe.

— Stai! bolborosesc, disperată s-o fac să rămână.

Fiindcă de îndată ce pleacă, eu şi Fitz va trebui să discutăm despre scrisoare şi încă nu ştiu cum să port discuţia asta.

— Eu când am voie să plec de-aici?

— Mai stai o noapte sau două, ca să te monitorizeze. Doctorii spun că e un miracol că nu ai fost rănită mai grav. N-o să mai stăm mult pe-aici.

Îmi dă părul din ochi, stăpânindu-şi lacrimile de fericire.

— Putem pleca acum? întreb şi mă ridic în capul oaselor, strâmbându-mă de durere.

Pune cu blândeţe o mână pe umărul meu şi mă împinge la loc. Îmi urmăreşte privirea şi dă de băiatul frumos care aşteaptă să vorbească cu mine între patru ochi.

— Vorbim mai târziu. Şi să-l suni pe tata. E mort de îngrijorare.

— O să-l sun. Poţi să-mi aduci haine şi ce-mi mai trebuie de la apartament?

Confirmă, dând din cap.

— Mă întorc repede.

Apoi pleacă, iar eu şi Fitz rămânem singuri.

Tot ce am scris în scrisoare îmi năvăleşte în minte cu atâta claritate, de parcă am scris-o azi-dimineaţă. Îmi arde faţa de ruşine. Mă joc cu monitorul de oxigen prins de arătătorul meu, trăgând de cleştişorul cu arc şi lăsându-l să se închidă cu un pocnet, apoi observ un bileţel albastru lipit de marginea de protecţie a patului. Mă întind după el şi icnesc de durere.

— De unde-a apărut ăsta?

— Harrison, spune Fitz, sumbru.

Ce chestie! Trebuie să-mi fi căzut din buzunar. Sau poate l-a luat el în lift, când avea mâna în buzunarul blugilor mei. Obrajii îmi iau foc de jenă.

— Ţi-ai băgat şi tu nasul?

— Tu n-ai fi făcut-o?

Are dreptate. Aş fi făcut acelaşi lucru.

— O groază de opţiuni pe site-ul ăla, spune el.

— Mda, păi, mai am câteva luni la dispoziţie să mă hotărăsc unde mă duc.

Fitz se strâmbă. Pare aşa de stingherit, că sunt nevoită să-i curm suferinţa.

— L-am sărutat pe Harrison, spun, sperând să-i iau de pe umeri povara presiunii pe care o resimte.

Nu e nevoie să mă respingi cu delicateţe, Fitz Wilding. Mi-a trecut deja de

tine.

Se strâmbă.

— Mda, mi-am imaginat… la un moment dat, între Socrate şi Nietzsche.

— Nu pot să cred că a făcut asta! gem cu faţa în palme, stârnind un zâmbet pe chipul lui Fitz.

— „Nu poţi să intri de două ori în acelaşi râu“. Heraclit. Am căutat pe Google după ce a plecat.

— Asta sună chiar frumos, spun. Dar, stai puţin, în scenariul ăsta eu sunt râul? Ăsta e modul lui de a se despărţi de mine?

— Îmi pare rău să-ţi dau vestea proastă.

— Nici măcar nu eram împreună! Şi dacă eram, eu m-am despărţit prima de el!

— De ce?

— Fiindcă nu am vrut să văd zăpada cu el.

Fitz se apleacă în faţă, cu o expresie serioasă pe chip.

— Continuă!

— Nu e băiat rău, încep eu, făcându-l pe Fitz să se uite urât, îmi înăbuş eu un zâmbet după care continui: Puţin cam preţios şi posac, dar m-am simţit bine cu el cât mi-a arătat oraşul.

Fitz se încruntă şi mai tare.

— Însă după aia am făcut un atac de panică şi reacţia lui nu a fost nici pe departe ca…

A fost cât pe ce să spun a ta. Reiau:

— În fine, a început să ningă şi mi-am dat seama că nu vreau să trăiesc această experienţă cu el. Voiam s-o trăiesc…

Fir-ar să fie, iar am făcut-o! Fitz deschide gura să zică ceva, dar eu continui:

— Poţi să crezi că a dat o maşină peste mine? Cu toate planurile atent făcute, cu toate deliberările interioare meticuloase şi cu Magic 8, şi „dar dacă… ?“-urile, şi listele nesfârşite, şi creierul care-mi şopteşte toate căile prin care totul poate să se ducă de râpă. Toate astea ca să mă asigur, practic, că nu-mi arunc în aer viaţa cu o bombă nucleară şi/sau că nu o să am un accident cumplit… şi uite că totuşi s-au întâmplat amândouă. N-o să fiu niciodată o altă versiune a mea.

— De ce ai vrea să fii?

Îl privesc pieziş.

— Ce e Magic 8?

— E o chestie care mă ajută să evit să mă confrunt cu problemele mele. A funcţionat până… până nu a mai funcţionat.

— Şi bomba nucleară?

Se apleacă spre mine, cu coatele pe genunchi. Chiar şi aici, în lumina de spital, cu hainele mototolite şi părul ciufulit de somn, tot e cel mai frumos băiat pe care l-am văzut vreodată.

— Scrisoarea!

În van toată eschivarea.

Fitz scoate din buzunar o hârtie mototolită, uzată.

— Nu, nu face asta! E prea jenant!

— Paige…

— Te rog! Las-o baltă! N-ar fi trebuit s-o scriu! Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru că am zis că te urăsc. Până la urmă, de ce-ai venit aici? Ţi-am spus să nu mai vorbeşti cu mine.

Sunt în agonie. Ăsta trebuie să fie cel mai groaznic moment din viaţa mea.

Se uită la mine cu blândeţe.

— Haide, Collins. Nu crezi că te cunosc mai bine de-atât? spune cu o voce aşa de tandră, că-mi vine să urlu.

— Îmi pare rău că situaţia e aşa de aiurea. Ţi-am spus să n-o citeşti, ţi-am…

— Te iubesc, spune Fitz.

Timpul se opreşte în loc şi, cât bate inima o dată, ştiu că Kate se înşală când spune că multiversul conţine toate scenariile posibile, fiindcă de fapt nu mai există alt scenariu decât cel de faţă. În fiecare univers din continuumul spaţiu-timp, nu există decât Fitz împreună cu mine. A spus acele vorbe, iar eu le-am auzit.

Şi atunci, realitatea dă buzna şi îmi amintesc revelaţia de pe High Line şi toate motivele pentru care nu pot să am încredere în Fitz şi în inima lui nechibzuită. Oricât de fierbinte mi-aş dori să avem o soartă diferită de a celorlalte relaţii ale lui… dacă nu o să fie aşa?

— Nu vorbeşti serios, spun eu, punând un prim strat de armură în jurul inimii mele fragile.

Se încruntă, confuz. Îmi întăresc armura.

— Toată scena asta e cât se poate de romantică, nu-i aşa? Tu ai citit scrisoarea, eu a fost cât pe ce să mor, tu ai urcat în primul avion şi ai traversat continentul. Cum ai putea să rezişti? mormăi eu amărâtă.

Cuvintele îmi lasă un gust aiurea şi mă urăsc că le-am rostit.

— Ce vrei să spui?

— Îţi plac gesturile romantice, dar nu poţi construi o relaţie pe gesturi. Nu mă iubeşti nici pe mine, aşa cum nu le-ai iubit nici pe Ivy, nici pe Priya, pe niciuna dintre celelalte fete.

Fitz clipeşte şocat. Nu e reacţia la care se aştepta. Dar dacă-i spun că îl iubesc şi îl las să mă sărute în patul ăsta de spital, n-o să ştiu niciodată dacă o face fiindcă mă vrea pe mine, sau fiindcă vrea povestea.

Şi în ciuda faptului că mi-am imaginat atâtea versiuni ale poveştii noastre cât să umplu toate cărţile din toate universurile din multivers, nu e suficient pentru mine să fiu doar o figurantă pasageră în fanteziile lui Fitz.

— Paige, trebuie să-ţi explic…

— Trebuie să pleci şi eu am nevoie de timp de gândire. Te rog!

Se încruntă, apoi se ridică şi pleacă.

Nu durează mult până se instalează panica. Fitz pleacă, eu plâng şi SDM începe o listă nouă, cu toate motivele pentru care o să fiu singură tot restul vieţii.

Conţine de fapt un singur punct:

Fitz e tipul meu. Întotdeauna. Şi dacă nu-mi dau voie să fiu fericită cu el, ce şanse am să fiu fericită cu altcineva?

În plus, am dureri, iar camera e atât de mică, încât parcă mă sufoc, aşa că nu trece mult şi ajung la jocul cinci-patru-trei-doi-unu.

Intră o asistentă şi trebăluieşte prin încăpere, strângând vase şi notând informaţii de pe ecranul monitorului.

— Două lucruri pe care le miros. Alcool de la gelul dezinfectant pentru mâini. Ceapă din supă. Un lucru pe care-l simt pe limbă. Tot ceapă.

Inspir adânc de câteva ori.

— Şi eu fac la fel când anxietatea mă face s-o iau razna, spune ea gânditoare, uitându-se pe fişa mea. E momentul pentru o nouă doză? Nu văd niciun medicament în fişa ta.

— A, nu, nu iau nimic.

— Bine. Mă temeam să nu fi ratat ceva asistenta de la internare.

— Ce să rateze?

— Prozac, Zoloft, Lexapro, spune ea schimbându-mi perfuzia. Cum stai cu durerea? Ai nevoie de mai mult calmant?

Clatin din cap.

— Celelalte medicamente… pentru ce sunt?

— Sunt medicamente SSRI, care cresc nivelul de serotonină din creier.

— De ce credeaţi că am nevoie de ele?

— Tehnica de ancorare pe care o foloseai e o practică comună pentru pacienţii cu anxietate gravă.

Anxietate. Am mai auzit termenul; l-a pomenit mama când a încercat să mă trimită la psihoterapie. Dar nu aud prea des cuvântul rostit singur; de obicei, expresia e „depresie şi anxietate“. Depresieşianxietate. Şi fiindcă nu am suferit niciodată de depresie, am presupus că sunt mai mult bine decât rău. Nu „suficient de rău“ ca să am nevoie de ajutor. Indiferent ce vrea să mai însemne şi asta.

— De aceea mă simt ca şi cum am creierul defect? întreb.

Se încruntă. Insist, fiindcă trebuie să o fac să mă înţeleagă.

— Fac liste în minte toată ziua, zi de zi, cu toate lucrurile care ar putea să meargă prost. Sunt incapabilă să iau decizii. Mi-e frică tot timpul. Asta e…, amuţesc ca să trag adânc aer în piept. Aşa e când ai anxietate?

— Ai vorbit vreodată cu cineva despre asta? Cu un medic sau un terapeut?

— Nu.

Mă cântăreşte îndelung din priviri.

— Ai vrea să vorbeşti?

E cea mai uşoară întrebare care mi-a fost pusă vreodată.

— Da! Vă rog.

SDM întoarce o pagină nouă. Dar dacă…?

Gura, SDM! Mă las la loc pe perne, zâmbind, simţindu-mă dintr-odată mai uşoară. S-ar putea să nu fiu nevoită să-mi petrec viaţa paralizată. E un dar pe care nu am îndrăznit niciodată să mi-l doresc, fiindcă nu am ştiut că e posibil.

— Ciocolată caldă?

Două zile mai târziu, vocea lui Harrison mă face să tresar când o aud în holul spitalului, la externare. Cu părul prins la spate şi blugii skinny rupţi cu efect, arată mai bine decât îmi aminteam. Dar, spre fericirea mea, nu simt niciun fluture de emoţie în stomac. Mama se duce afară să aştepte Uberul, iar eu accept băutura de la Harrison.

— Cu ce ocazie? întreb cuprinzând ceaşca în palme.

— Iartă-mă. E vina mea că eşti aici. Dacă n-aş…

Ridic mâinile.

— Am terminat cu jocul ăsta. Nu mai dau vina nici pe mine, nici pe alţii pentru lucruri care nu pot fi controlate. Am făcut asta foarte mult timp, dar sper să o fac mai puţin acum, când ştiu că anxietatea mea e de vină, cel puţin parţial.

— Suferi de anxietate?

— Diagnosticată oficial săptămâna asta.

E o uşurare să recunosc cu voce tare.

Îşi face de lucru cu paharul de cafea din mână.

— Ar fi trebuit să reacţionez mai bine când erai supărată.

— Mulţumesc, dar nu ştiai.

Mintea îmi zboară la Fitz. Nici el nu ştia prima dată, dar mă înţelegea suficient cât să reacţioneze cum trebuie. Harrison nu e tipul meu, dar cred ce i-am spus lui Fitz. Nu e băiat rău.

— Deci totul e în regulă între noi?

— Ca între fraţi, spun zâmbind, iar Harrison parcă nu ştie dacă să râdă sau să se crispeze.

— Nu-mi vine să cred că ieşi de aici pe picioarele tale, fără scaun cu rotile sau cârje, spune el când ieşim din spital. Mă faci să-mi reconsider părerea despre miracole.

— Cine şi-a închipuit că miracolele sunt aşa de dureroase? glumesc eu.

Coastele mă dor de mor de fiecare dată când mă aplec, când stau lungită pe spate, când râd sau tuşesc, şi — Dumnezeule! — când respir. Dar o să mă vindec. Nici măcar situaţia asta nu e ireparabilă. Cât despre creierul meu defect, am vorbit cu un doctor de la secţia de psihiatrie. Mi-a pus diagnosticul preliminar de tulburare anxioasă generalizată şi tulburare de panică şi mi-a dat trimitere la un medic local. Când ajung acasă, o să mă duc la acel doctor şi o să facem împreună un plan de tratament.

De fiecare dată când mă luptam cu SDM şi aveam atacuri de panică şi simţeam că o singură decizie în plus m-ar putea face să pierd controlul, am presupus că asta era viaţa care-mi era destinată. Pentru prima dată după mulţi ani, nu mai simt povara grea a viitorului ancorându-mă de pământ. Habar nu

aveam că simpla etichetare a unei probleme poate să-ţi dea aşa o senzaţie de putere.

Îmi iau rămas-bun de la Harrison şi mă duc la mama. Deschide uşa Uberului (bineînţeles că boicotează taxiurile) şi mă ajută să urc pe bancheta din spate. Biletele noastre de întors sunt pentru această după-amiază şi ne ducem direct la aeroport. A făcut ea bagajele, acasă la familia Blair, şi a venit cu ele la spital, să mă ia.

Fitz a plecat acasă aseară, cu un zbor de noapte. Cât a stat aici, a dormit pe canapeaua lui Harrison. A trecut ieri pe la spital, înainte să plece, dar din fericire nu a mai pomenit de scrisoare.

Îmi pun centura, făcând o grimasă de durere. E nevoie de mai multe săptămâni ca să mi se vindece coastele rupte — am aflat că nu există niciun tratament pentru ele. Ceea ce mă face să fiu recunoscătoare că pentru creierul meu defect există tratament şi că medicina modernă o să mă ajute să-l repar.

Se întinde şi mă strânge de mână.

— Cum te simţi?

— Bine.

E adevăr şi minciună, în acelaşi timp.

— Cum au rămas lucrurile cu Fitz?

Ridic din umeri şi îmi sprijin capul pe tetieră, dorindu-mi pentru a suta oară să-mi fi luat rămas-bun de la el înainte să urce în avion. O să ne vedem în Arizona, dar felul în care a plecat mi-a lăsat un gust amar; mi-aş dori să fie aici, cu mine. Pun pariu că în adâncul sufletului o să-mi doresc întotdeauna asta, fie că o să fiu acasă, în Gilbert, fie că o să escaladez ruine în Peru.

Închid ochii şi las lacrimile să-mi curgă pe obraji.

Maşina se opreşte şi mama mă scutură. Însă nu dormeam. Doar că eram pierdută în gânduri. Îmi desfac centura şi deschid portiera.

— Unde suntem?

Nu suntem la aeroport, şi nici în Central Park. Riverside Park. De unde ştiu asta? Probabil că dintr-o poză de pe peretele meu sau dintr-o scenă de film. De la picioarele mele porneşte o potecă lată, pietruită. De-o parte şi de alta, crengi golaşe. Pe cea mai apropiată bancă stă Fitz, cu capul în mâini.

Ridică privirea şi îmi stă inima în loc.

— Ce caută Fitz aici?

— Du-te, spune mama şi îmi întinde cardul ei de credit. Ia-o ca să chemi o maşină să te aducă la aeroport. Te aştept acolo. Ai cam două ore la dispoziţie.

Cobor cu grijă din maşină. Portiera se trânteşte în spatele meu şi maşina pleacă.

Fitz se apropie încet, cu mâinile ridicate, ca şi cum capitulează.

— Ăsta nu e un gest romantic! strigă el, oprindu-se la câţiva paşi, lăsându-mă pe mine să merg spre el.

— Nu e?

Sunt atrasă către el de o forţă invizibilă.

— Nu. Am fost atenţionat că le urăşti, zice el reţinându-şi un zâmbet. Le-ai detestat întotdeauna?

Îşi bagă mâinile în buzunare şi vine spre mine.

— Doar pentru că eram geloasă. Şi fiindcă îmi era frică.

— Mie mi-e frică tot timpul. Când am primit telefonul despre tine şi taxi…, spune şi se cutremură. Nu mi-a fost în viaţa mea aşa de frică!

Ne oprim când vârfurile ghetelor ni se ating. Nu ştiu dacă am mai stat vreodată aşa de aproape. Nu, din ziua cu viscolul artificial, când mi-am dat seama că îl iubesc.

— Mi-e teamă că o să pleci din Gilbert şi o să mă uiţi de tot. Mi-e teamă că n-o să mă poţi vedea niciodată decât ca pe un încurcă-lume iresponsabil, băiatul care nu era în stare să se hotărască dacă să rămână sau nu cu o fată.

— Nu te văd aşa.

Nu chiar. Harrison m-a zăpăcit, m-a făcut să mă îndoiesc de relaţia cu Fitz, dar adevărul e că i-am iubit întotdeauna inima curajoasă.

— Sunt înnebunit de frică şi acum.

Înghite în sec, chipul lui e o carte deschisă pe care se citesc clar ca lumina zilei speranţa şi teama. Mă atinge uşor cu vârful degetelor deasupra sprâncenei drepte.

— Aici ţi-am tăiat fruntea cu dintele.

— Nu eram sigură că mai ţii minte.

— Îmi amintesc tot.

Această declaraţie pare să ceară o reacţie, dar creierul meu a încetat să mai funcţioneze.

— E împotriva regulilor mele să stau aşa de aproape de tine, mărturisesc.

— Ai reguli? ridică el capul, alert.

— A, da. N-ai idee de câte ori m-au salvat regulile astea.

— De la ce?

— De la a distruge relaţia dintre noi.

— N-ai cum, orice-ai face.

Scutură din cap ca să-şi dea părul din ochi şi mi se înmoaie genunchii.

— Aş fi putut totuşi.

— Arată-mi cum.

Îşi muşcă buzele, luptându-se să nu zâmbească.

— Arată-mi ce-ai putea să faci ca să distrugi tot ce e între noi.

E clar că îi face mare plăcere discuţia. Judecând după pulsul meu accelerat, la fel şi mie.

— Regulile sunt următoarele: fără niciun fel de atingeri, decât accidentale, utile sau necesare.

Mă aştept ca Fitz să zâmbească larg, în schimb, mă priveşte cu ochi întunecaţi. Mi se taie respiraţia.

— Dar nu ne atingem, Collins.

— Aşa e, spun cu voce tremurătoare.

— Şi când o să te ating, să fii sigură că o să fie absolut necesar.

Înghit în sec şi respir precipitat.

— Dar mai întâi am să-ţi spun câteva lucruri. Ar fi trebuit să-mi dau seama că sunt îndrăgostit de tine din clipa în care am creat viscolul artificial şi săptămâni la rând m-am gândit doar la cum o să reacţionezi. Fiecare gest cu fiecare din celelalte fete a fost o tentativă stupidă de a retrăi euforia pe care am simţit-o când te-am făcut fericită. Am ştiut că probabil eram îndrăgostit de tine în clipa în care am decis să te invit la cabană, chiar dacă asta însemna că o pierd pe Molly. Am ştiut sigur că eram îndrăgostit de tine când ai decis ca, în schimb, să te duci la New York.

— Nu a fost din cauza scrisorii?

Clatină din cap.

— Dar mi-am dorit ca scrisoarea să spună ce spunea. Nu-ţi închipui cât de tare mi-am dorit asta.

Bag mâna în buzunarul de la spate al blugilor lui. Sprâncenele lui Fitz se ridică aşa de tare, că aproape ajung până la linia părului.

— E o atingere accidentală, utilă sau necesară? întreabă el cu un zâmbet larg, îndrăzneţ.

Sunt teribil de uşurată că scrisoarea e tot acolo. Încearcă să mi-o smulgă din mână, întinzând braţul prin spatele meu.

— Ia te uită! spune când îşi dă seama că are braţele în jurul taliei mele. Şmechero! Te dai la mine, Collins?

— O să ard scrisoarea asta.

— Nu! Îmi place de mor! O s-o înrămez şi o s-o atârn deasupra patului. Când o să pleci, o s-o citesc în fiecare seară şi-o să plâng în pernă.

— Am spus chestii oribile.

— Tu? Niciodată, spune zâmbind şi mai larg.

Îl prind de bărbie cu degetele şi-l privesc ferm în ochi, ca să ştie că vorbesc serios.

— Te iubesc şi nu am regretat-o niciodată. Nici măcar o secundă.

Ochii lui sunt foc şi cenuşă şi fum şi mă ard până în adâncul fiinţei mele. Îşi pleacă capul şi-şi lipeşte buzele de ale mele, iar eu mă aprind ca o torţă. Devin focul de artificii de la parada de 4 Iulie. Nu ştiam că un sărut poate avea un asemenea efect. Îl cuprind cu braţele şi-l trag mai aproape, hotărâtă să rămânem aşa până ne dau afară din parc cu forţa.

— Uau, suspină el şi îi simt respiraţia fierbinte şi dulce. A fost cel mai tare sărut.

Îşi sprijină fruntea de a mea. Flutură din gene, la fel ca aripile fluturilor din stomacul meu.

— Şi pentru mine la fel. În toate universurile din multivers.

Pe chipul lui Fitz explodează faimosul lui zâmbet strălucitor.

— Ce e?

— Uită-te în sus, şopteşte, strângându-mă cu grijă de talie.

Fulgi uşori şi pufoşi dansează în jurul nostru. Eu şi Fitz, în propriul nostru glob de sticlă. Îi zâmbesc, ameţită de ninsoare şi de apropierea lui şi de mâinile lui pe talia mea.

— Tu, Fitz Wilding, eşti cea mai bună decizie pe care am luat-o în viaţa mea.

Epilog

Îngenunchez pe podeaua de gresie şi mă uit în cuptor. Rulourile cresc uniform şi mă las pe călcâie zâmbind.

Magie. De fiecare dată, aceeaşi satisfacţie.

Scârţâitul uşii de la garaj mă anunţă că a venit mama. 30 de secunde mai târziu e în bucătărie şi aruncă pe blat poşeta şi un teanc de plicuri.

— Ce miroase aşa de bine?

— Rulouri cu scorţişoară.

Pauză.

— Cum a fost azi la terapie?

— Bine.

Ceasul cuptorului scoate un clinchet, aşa că scot tava cu rulouri.

— Să-mi fac griji fiindcă te-ai apucat iar de copt?

— Nici gând!

Sigur, încă mai am zile proaste, dar datorită tratamentului zilnic şi terapiei, atacurile de panică şi durerile de stomac au dispărut. Adăugând şi tehnicile mele de ancorare şi sportul, acum pot să fac faţă micilor decizii ale vieţii de zi cu zi, dar şi celor mari şi înfricoşătoare. Pun tava deoparte să se răcească şi mă apuc să bat cu telul mascarpone şi zahăr pudră, ca să fac glazura.

— Mă bucur să aud asta. Ştii, sunt în al nouălea cer că te simţi aşa de bine şi că nu mai ai nevoie să coci bunătăţi, dar trebuie să recunosc că mi-au lipsit.

Întinde mâna către tavă şi şterge cu degetul o picătură fierbinte de unt şi zahăr cu scorţişoară.

— Ce sărbătorim?

— Încerc o reţetă nouă pentru petrecerea burlăciţelor de săptămâna viitoare. Apropo…

Arunc o privire la ceasul de la cuptorul cu microunde în timp ce picur glazură fierbinte pe rulouri.

— Trebuie să plec. O să lipsesc câteva ore, deci eşti liberă să ai una din întâlnirile tale dezgustătoare pe Skype cu Tyson.

Râsul ei răsună pe tot holul când se duce în camera ei să se schimbe de uniformă.

Telefonul mă anunţă că am primit un mesaj.

Am ajuns.

Îmi scot şorţul, îl arunc pe blat şi ies în aerul cald de martie, unde camioneta lui Fitz aşteaptă cu motorul pornit. El stă sprijinit de portiera din dreapta, cu gleznele încrucişate. Inima mea o ia razna când îl văd în bluza lui strâmtă de baseball şi pantalonii şi mai strâmţi.

— Ar trebui să existe o prevedere în regulament care să le interzică jucătorilor să arate aşa de bine în uniformă.

Îmi răspunde cu un zâmbet strălucitor. Cu un gest firesc, mă ia de talie, iar mie mi se topeşte inima.

— Ai făină pe nas, spune el.

Las capul în jos, jenată, dar el mă apucă tandru de bărbie şi mă pupă pe nas, iar buzele i se pudrează cu alb. Cu mâna liberă trasează o linie ce coboară pe

gâtul meu, peste umăr şi în jos, pe partea laterală a trupului. Deşi există un strat de bumbac între pielea mea şi a lui, sângele îmi năvăleşte în obraji şi pulsul mi se accelerează. Un efect secundar binecunoscut al apropierii de Fitz. Degetele lui desenează cu blândeţe o potecă ce trece pe deasupra coastelor mele.

— Cum te simţi?

— Am avut o zi bună, suspin, lipindu-mă de el. Acum e şi mai bună.

Mă sărută iar şi, după câteva secunde, îmi pun palmele pe pieptul lui şi mă desprind uşurel din îmbrăţişare.

— Chiar trebuie să plecăm? se plânge.

— Tu ai meci. Iar eu am îndatoriri de domnişoară de onoare.

Fitz mormăie iar, dar deschide portiera ca să urc în maşină. În timp ce conduce, mă ţine de mână, având grijă să ţină mâna stângă pe volan.

— Cum stai cu documentarea? Ai găsit ceva irezistibil?

— Interesant? Da. Irezistibil?

Mă uit la el cu coada ochiului, încercând să-i transmit gândurile mele. Zâmbetul cu care-mi răspunde îmi arată ca înţelege.

— Încă mai caut.

Caut modalităţi de a călători cu bugetul meu infim. Pereţii camerei mele încă sunt un omagiu adus lumii, dar arată mai puţin înfricoşător decât arăta cândva. Ştiu că o să scap de aici. O să găsesc o cale să fac asta. Dar o să mă şi înscriu la toamnă la colegiul comunitar, fiindcă nu mă mai sufocă senzaţia claustrofobă că vreau să scap din propria mea piele. E o combinaţie de medicamente, Fitz şi faptul că toate lucrurile din viaţa mea se aranjează acum perfect, într-un fel care mi se pare atât de minunat, încât nu poate să fie doar un accident fericit.

Fitz opreşte în faţa unui mic magazin de rochii dintr-un mall, mă sărută pe

îndelete o ultimă dată şi pleacă la meciul lui de baseball. Îmi iau inima în dinţi şi deschid uşa. Aflată în celălalt capăt al magazinului, Clover mă zăreşte imediat. Chiuitul ei de încântare mă ajută să mă relaxez. O iubesc pe Clover şi Clover îl iubeşte pe Jay. Pot să fac asta.

— Poţi să crezi că se apropie ziua cea mare?

Mă strânge fericită în braţe.

În spatele ei, magazinul e plin cu toate nuanţele posibile de alb: rochii de bal, siluete de sirenă, dantelă şi tul, sclipici, cristale şi mărgele. Luna viitoare e balul nostru de absolvire, dar azi alegem o rochie de mireasă. După Crăciun, a durat o vreme ca lucrurile să revină la normal între noi, dar acum totul e în regulă şi sunt teribil de uşurată.

O strâng pe Clover de mână şi ea mă târăşte la un stand cu rochii care arată de parcă sunt dintr-un film Disney.

— Îmi place de mor aici! spune luând rochiile la mână. Colecţia lor pentru mărimi mari e extraordinară. Mă temeam că o să fiu nevoită să comand rochia online şi să o modific.

Alegem fiecare câte şase rochii şi le dăm asistentei de vânzări ca să le ducă în cabina de probă.

— Cred că ar trebui să începem.

Se uită pe furiş către canapelele din faţa cabinei de probă, unde aşteaptă restul grupului. Pe una stau mama lui Jay şi două dintre surorile lui, vorbind şi râzând şi frunzărind reviste cu mirese. Pe cealaltă canapea stă ţeapănă mama lui Clover, cu o expresie mohorâtă pe chip. Arată de parcă ar prefera să fie într-o şedinţă interminabilă a Congresului decât aici, uitându-se cum fiica ei de 18 ani probează rochii de mireasă.

— Îmi stă bine părul? Dar pantofii cum ţi se par? Ar fi trebuit să-mi pun alt sutien, spune Clover frângându-şi mâinile.

— Arăţi superb. Du-te!

O împing blând către cabina de probă şi mă aşez lângă mama ei.

— Bună ziua, doamnă.

— Mă bucur să te văd, Paige.

Zâmbeşte, dar îi văd teama din privire şi o înţeleg. E îngrijorată din cauza viitorului lui Clover. Şi eu sunt, şi a fost cât pe ce să distrug prietenia noastră din cauza asta. Dar acum totul s-a schimbat.

— Totul va fi bine pentru ei.

— De unde ştii?

Îmi muşc buza, gânditoare.

— O să reformulez: Clover o să fie bine. E deşteaptă şi are o familie şi prieteni care o iubesc şi o susţin indiferent prin ce trece. Şi apoi, poate că ea şi Jay o să fie unul din puţinele cupluri norocoase care supravieţuiesc.

S-au văzut şi lucruri mai ciudate. Şi cu toate că eu şi Fitz nu o s-o rupem la fugă prea curând către altar, aş fi o ipocrită să mă îndoiesc de iubirea dintre Clover şi Jay doar din cauza vârstei lor. Pot să cred asta acum, când ştiu cum e să găseşti persoana care te face să fii cea mai fericită versiune posibilă a ta.

Clover apare din cabina de probă îmbrăcată într-o rochie de bal albă ca zăpada şi se urcă pe un piedestal, în faţa unui perete de oglinzi. Asistenta de vânzări îi pune pe cap o tiară, ceea ce cred că o să fie prea mult, în schimb arată perfect aşezată pe buclele blonde ale lui Clover.

— Cum vi se pare? întreabă ea grupul, deşi e clar că întrebarea e adresată mamei ei necăsătorite.

Îi cere părerea despre o rochie albă, de prinţesă, perfectă pentru o nuntă la biserică. Îmi muşc interiorul obrazului ca să nu zâmbesc.

Doamna James înghite în sec.

— Eşti foarte frumoasă, draga mea.

Se întoarce spre mama lui Jay cu un zâmbet mic, dar sincer.

— Fiul dumneavoastră e un bărbat foarte norocos.

— Şi ştie asta foarte bine! aprobă doamna Bryant.

Clover îmi prinde privirea în oglindă.

— Mulţumesc, spune ea doar mimând.

Ridic mâinile şi formez o inimă.

Clover e fericită, iar eu sunt fericită pentru ea.

Punct.

Mai târziu, când rochia a fost aleasă şi plătită (a probat mai bine de o duzină şi da, a cumpărat-o pe prima, cea cu tul), Clover mă duce cu maşina la vechiul turn de apă din Gilbert şi mă lasă acolo.

Soarele a coborât aproape de orizont, iar văzduhul primăvăratic e cald şi neclintit. Ard de nerăbdare să îl revăd şi îmi ia o veşnicie să ajung la turn, în ciuda pasului meu alert. Mă opresc în faţa scării care urcă spre cer cât un bloc cu patru etaje şi nu încape nicio îndoială ce o să fac.

O să urc.

Patru. 10. 20 de etaje. Oricâte e nevoie ca să ajung la Fitz.

— Eu sunt! strig.

Dar anunţul meu nu e necesar. În lumina neclară a înserării, îl văd pe Fitz iţindu-se deja de pe platformă, cu un zâmbet orbitor şi privirea fixată în ochii mei.

— Hai odată, Collins!

Urc repede şi în vârful turnului sunt răsplătită pentru viteză cu un sărut. Miroase a săpun de la duşul de după meci şi părul încă îi e umed sub şapcă.

— Mi-a fost dor de tine, spun, fără să-mi fac griji că e prea mult sau prea agresiv sau cum o fi.

Încă îmi mai vine să fac liste în minte, dar mă ocup şi de asta. Terapeutul meu îmi spune să am răbdare cu mine însămi. Aşa că asta fac.

— Mie mi-e dor de tine tot timpul, spune Fitz când ne aşezăm pe marginea platformei, cu picioarele atârnate în gol. De fapt, dacă mi-e aşa de dor de tine după numai trei ore, nu prea cred că o să supravieţuiesc când o să pleci din ţară. Pune-mă în valiză şi ia-mă cu tine!

Zâmbeşte, îşi lipeşte gura de a mea şi mă sărută pasional.

— Aş vrea eu.

— Atunci, hai s-o facem!

— Chiar ai veni cu mine?

Se retrage şi mă priveşte ferm în ochi. Simt un freamăt adânc în piept şi respiraţia mi se opreşte.

— De acum, consideră că eu sunt Darcy şi tu eşti Elizabeth. Sunt doar un actor în povestea ta.

— Crezi că ai putea fi mai teatral de-atât? spun, dându-mi ochii peste cap, în timp ce el îmi cuprinde faţa în palme.

— Dacă vrei să vin cu tine, vin cu tine.

— Şi ce faci cu baseballul? Nu uita că acum eşti în echipa Sun Devils. Nu poţi să te cari şi să-ţi laşi echipa baltă.

Lasă mâinile în jos.

— Prostia asta de viaţă reală, numai piedici pune peste tot, bombăne el, iar eu

ştiu ce vrea să spună.

În două luni absolvim liceul. Două luni după aceea, începem viaţa adevărată. Pentru mine, asta înseamnă Colegiul Comunitar Mesa şi serviciu, urmând să strâng încet-încet bani pentru un program de studiu în străinătate sau o călătorie de misionariat cu biserica lui Clover sau… altceva la care încă nu m-am gândit. Pentru Fitz înseamnă Universitatea de Stat din Arizona şi un loc în echipa lor de baseball. E tentant să intru în panică pentru că viaţa ne smulge unul de lângă altul tocmai când abia ne-am dat seama că suntem făcuţi să fim împreună.

Mă aplec în faţă, mă sprijin de balustradă, mă uit în jos şi-mi amintesc de noaptea aceea dinainte de Crăciun. Dar în loc să mă las pradă amintirilor, îmi las capul pe spate şi mă uit la stele.

— Din punct de vedere statistic, sorţii sunt împotriva noastră.

— Dar cum de pari aşa împăcată cu gândul ăsta? se încruntă Fitz.

Mă trag mai aproape de el şi îl iau de mână. Şi-a petrecut atâtea nopţi alinându-mi anxietăţile, iar acum e rândul meu să-l calmez pe el.

— Cred în noi. Dacă e nevoie de un miracol ca să rămânem împreună, o să creăm un miracol. O să scriu scrisori de dragoste în fiecare oraş din afurisita asta de lume, dacă asta înseamnă că o să-mi găsesc drumul înapoi către tine. Nu avem de ce să ne facem griji în legătură cu plecarea mea sau cu ce ne va aduce viitorul.

— Chiar crezi asta? spune şi zâmbeşte din colţul gurii.

Îmi las capul pe umărul lui şi închid ochii, gândindu-mă la momentul când Clover mi-a instalat în telefon Magic 8. Dacă am învăţat ceva de atunci şi până acum, este că nu trebuie să mă sperii în privinţa viitorului. Viaţa va fi dificilă şi minunată şi o să fac tot ce stă în puterea mea ca să văd lumea. Şi, într-un fel sau altul, în această călătorie Fitz o să fie lângă mine.

Mulţumiri

Pe un drum sau altul (Într-un fel sau altul / Destine pereche) e cea mai personală poveste pe care am scris-o vreodată. Nu sunt Paige, dar am pus în ea foarte mult din mine însămi. Mi-am propus să scriu exact genul de carte pe care şi-o dorea dintotdeauna inima mea romantică, dar anxioasă, şi sunt infinit de mândră de ea. Sunt extrem de mulţi oameni care m-au ajutat pe parcursul acestei aventuri, mai mulţi decât aş putea vreodată să înşirui aici, totuşi o să încerc.

Katelyn Detweiler, eşti tot ce mi-am dorit să fie agentul meu literar. Şi acum mă simt teribil de norocoasă că povestea lui Paige a ajuns în mâinile tale. Ai înţeles imediat ce voiam şi am ştiut că erai agentul perfect pentru mine când m-ai încurajat să mai adaug încă o scenă cu sărutări la finalul cărţii. Îţi mulţumesc pentru acel sfat şi pentru toate e-mailurile, telefoanele, îndrumarea şi sprijinul tău. Acest ultim an a fost plin de minunate evenimente marcante şi abia aştept să văd ce mai urmează. Lui Sam Farkas: visul lui Paige de a cutreiera lumea se îndeplineşte datorită ţie. De fiecare dată când îţi văd numele în e-mailul meu, scot un ţipăt de încântare şi abia aştept să ţin în mână prima ediţie tipărită în străinătate a cărţii mele. Mulţumesc mulţumesc mulţumesc. Şi un uriaş mulţumesc lui Mary Pender şi Oliviei Fanaro de la United Talent Agency, pentru tot entuziasmul şi sprijinul lor!

Mulţumiri sclipitorului şi amabilului meu redactor, Mallory Kass, care a înţeles povestea lui Paige ca nimeni altcineva. Nu numai că ai crezut în finalul cărţii mele, dar ai vrut şi tricouri imprimate cu #EchipaFitz şi cu #EchipaHarrison. (Şi eu vreau!) Îţi mulţumesc pentru toate contribuţiile tale, pentru că ai refuzat să mă laşi să mă mulţumesc cu glume care nu sunt amuzante şi pentru că mi-ai amintit că eşti aici ca să scoţi la lumină tot ce e mai bun din povestea mea. Şi mulţumesc şi întregii echipe de la Scholastic, în special lui Rachel Feld, Shannon Pender, Lauren Donovan, Lizette Serrano, Emily Heddleson, Maya Marlette, Josh Berlowitz, Yaffa Jaskoll, David

Levithan şi Nikki Mutch. Mulţumesc şi doctorului Peter Kass pentru că a citit cartea cu ochi de expert şi pentru observaţiile legate de anxietatea lui Paige.

RuthAnne Snow, Kelly Coon, Sam Taylor şi mai ales Kimberly Gabriel, vă mulţumesc că aţi fost primele care aţi citit povestea lui Paige şi v-aţi îndrăgostit de Fitz şi Harrison şi pentru că m-aţi ajutat să dau acestei cărţi forma pe care o are azi. Kimberly, nu sunt sigură că aş fi supravieţuit anului debutului meu literar fără mesajele private pe care ţi le dădeam din două-n două zile; îţi mulţumesc că ai fost alături de mine şi ca să sărbătorim, şi ca să mă consolezi. Mulţumiri şi lui Leah Crichton pentru susţinere şi încurajări în zilele când îmi era de-a dreptul imposibil să scriu. Sara Faring, când nu eram sigură că această poveste merită spusă, mi-ai trimis o copie din Light the Dark şi asta a schimbat totul. Şi vă mulţumesc şi vouă, Lillian Clark, Tiana Smith şi restului promoţiei 2k19 pentru că m-aţi ajutat să lansez în lume prima mea carte!

Grupului de scriitori AZYA/MG, în special lui Abigail Johnson, Kate Watson şi Joanne Ruth Myer — vă mulţumesc că m-aţi primit printre voi. Au trecut trei ani de-atunci şi tot mă simt norocoasă că sunt una dintre voi. Vă mulţumesc că m-aţi invitat să particip la primele discuţii de grup şi evenimente din viaţa mea şi pentru că sunteţi întotdeauna dispuse să stăm de vorbă despre cărţi şi edituri şi ce nebunie e să încerci să scrii romane când creşti copii sub trei ani, plini de energie.

Familiilor McDowell şi Durkin, adică tuturor celor pe care îi numesc familia mea, vă mulţumesc pentru tot sprijinul şi toată dragostea. Lui Owen, Graham şi Emmett — nu e mereu uşor sau convenabil să aveţi o mamă care se grăbeşte să termine cina ca să scrie „acea“ frază care nu-i iese din cap. Ştiu, ştiu! Dar viaţa mea e mai bună datorită vouă. Eu sunt mai bună datorită vouă şi la fel şi cărţile mele. Vă mulţumesc că sunteţi cei mai grozavi mici factori motivaţionali şi pentru cum reuşiţi să-mi distrageţi complet atenţia de la procesul de publicare, atunci când acesta devine dificil. Îi mulţumesc şi lui Scott — mi-ai sprijinit cariera fără rezerve, ferm, aşa cum eşti şi tu. Te iubesc şi aştept cu nerăbdare să am o viaţă plină de aventuri alături de tine.

Cuprins